

Cartea Domnului

despre

Viață și Sănătate

Jakob Lorber

Motivele care cauzează durerea și suferința

Alimentația corectă pentru copii și adulți

Cauzele bolilor

Ghid practic pentru o igienă fizică și spirituală

Consecințele sinuciderii

Informații despre sănătate, viață lungă, teama de moarte

Cum poate fi eliminată depresia

O alinare pentru cei care caută ajutor

Despre autori

Jakob Lorber

Jakob Lorber s-a născut la data de 22 iulie 1800, pe malul stâng al râului Drau, într-o zonă vinicolă, în satul Kanischa, parohia Jahring, unde tatăl său, Michael Lorber, avea o fermă micuță.

Deloc întâmplător, Jakob Lorber a crescut într-un mediu rural și destul de sărac. Părinții săi erau însă deschiși față de artă și de religie. El a moștenit de la tatăl său numeroasele talente muzicale și a învățat să cânte la vioară, la pian și la orgă.

Când a ajuns la liceul din Marburg, un orașel pe malul râului Drau, Lorber își putea câștiga deja banii necesari pentru pregătire cântând ca organist la una din bisericile locale. A primit acreditarea ca profesor de liceu în anul 1829, la Graz, Austria, capitala provinciei Steiermark. Cu toate acestea, la vremea respectivă nu a reușit să-și găsească un post. De aceea, el și-a putut continua intensiv studiile muzicale, predând arta compoziției, vioara, lecții de canto, și dând din când în când câte un concert.

În timpul acestor ani, Lorber și-a urmat înclinația interioară și s-a adâncit din ce în ce mai mult în studiul „Căii Interioare”. Printre altele, a citit lucrările lui Justinus Kerner, Jung-Stilling, Swedenborg, Jakob Bohme și Johann Tennhardt. Biblia a rămas tot timpul cartea lui de căpătâi și sursa sa de inspirație până la sfârșitul vieții.

În pofida numeroaselor sale talente, trăia de pe azi pe mâine, până când i s-a oferit în cele din urmă un post ca dirijor la Opera din Trieste. Când era pe punctul de a accepta postul, lucru care i-ar fi permis să-și consacre talentele lumii exterioare, a primit o altă misiune, aceea de „Scrib al Domnului”. La data de 15 martie 1840, imediat după rugăciunea de dimineață, el a auzit cu claritate o Voce în regiunea inimii, care i-a poruncit: „Ridică-te, ia-ți pana și scrie!”

Ascultător, a renunțat la pregătirile pentru călătorie, s-a așezat și a început să scrie ceea ce îi dicta misterioasa voce. Era introducerea la prima sa lucrare, *Casa Domnului*: „Și astfel, bunul Dumnezeu se adresează tuturor; iar cele spuse aici sunt adevărate, autentice și sigure. Oricine dorește să vorbească cu Mine, trebuie să se îndrepte către Mine, iar Eu îi voi răspunde în inima lui. Dar numai cei Puri, cu inima plină de smerenie, vor auzi Vocea Mea. Iar Eu voi păși braț la braț cu cei care Mă vor prefera lucrurilor lumești și care Mă vor iubi la fel cum își iubește mireasa mirele. Acestea sunt adevăratele Ființe Umane, cele care Mă privesc la fel cum își privește un frate fratele, și cum le-am privit Eu dintotdeauna, încă înainte ca ele să fi existat”.

Începând din acea zi, a primei dictări din partea Domnului, imposibilul a devenit posibil și a intrat în viața lui Jakob Lorber.

În timpul celor 24 de ani care au urmat, el a continuat o activitate care nu putea fi înțeleasă de nimeni numai cu ajutorul intelectului și al rațiunii. Scria aproape zilnic, ore întregi, fără întreruperi, fără să consulte vreo carte de referință și fără să aibă cunoștințe legate de ceea ce scria, căci cunoașterea curgea din pana lui prin intermediul Cuvântului Interior. Întreaga lui viață s-a împlinit în singurătate, ascultând de această Voce Interioară.

Nu îl putem descrie pe Jakob Lorber decât în superlative. Dacă l-am privi ca pe un scriitor, el i-ar depăși prin opera lui pe toți scriitorii, poeții și gânditorii din toate timpurile. Căci unde mai putem găsi o cunoaștere atât de completă, o interpretare de o asemenea profunzime, cunoștințe mai exacte despre științele geografice, istorice, biologice și naturale, descrierea unor fapte care s-au petrecut imediat după crearea cosmosului? Lucrările sale umplu 25 de volume, fiecare a câte 500 de pagini, ca să nu mai vorbim de cele mai mici. Dacă l-am privi ca pe un geniu al profeției, el i-ar depăși cu siguranță pe toți inițiații pe care i-a cunoscut umanitatea. Încă nu s-au născut cuvintele care l-ar putea descrie pe Jakob Lorber, iar dacă el a preferat să se auto-numească „Scribul Domnului”, putem pune acest lucru numai pe seama smereniei lui înnăscute.

Jakob Lorber a murit la data de 24 august 1864. El a știut dinainte că va muri la această dată, căci își împlinise misiunea. Pe piatra sa de mormânt din Cimitirul St. Leonhard din Graz sunt scrise cuvintele lui Pavel: „Indiferent dacă trăim sau murim, noi îi aparținem Domnului”.

Gottfried Mayerhofer

Gottfried Mayerhofer s-a născut în noiembrie 1807, la Munchen, fiind fiul unui ofițer de rang înalt din Bavaria. După ce și-a încheiat studiile, orientate îndeosebi asupra matematicii, tânărul Mayerhofer a pășit pe urmele tatălui său și și-a ales o carieră militară.

Când prințul bavarez Otto a fost ales pentru succesiunea tronului Greciei și s-a mutat la Atena, în anul 1837, cuscrul lui Meyerhofer și-a transferat afacerile și și-a mutat familia la Trieste. Deși a opus o vreme rezistență, Mayerhofer a acceptat (mai ales sub presiunea soției sale, foarte atașată de tatăl ei) să își părăsească slujba și să se mute la Trieste. Întrucât guvernul Greciei nu plătea pensii în țări străine, această schimbare de rezidență s-a dovedit aparent regretabilă, căci acum depindea în totalitate de venitul soției sale. Mayerhofer a trăit la Trieste timp de 40 de ani, până la moartea sa, în anul 1877. În timpul acestei perioade de pensie, el a început

prin a se dedica studiilor sale favorite: muzica și pictura. Treptat, interesul lui principal s-a orientat către spiritualitate.

Această înclinație către cunoașterea religioasă și spirituală și-a găsit răsplata în scrierile lui Jakob Lorber, pe care Mayerhofer le-a descoperit pe când se afla la Trieste. Cu cât se adâncea mai mult în scrierile misticului styrian – pe care nu l-a cunoscut niciodată personal – cu atât mai mare devenea entuziasmul său față de revelațiile primite prin intermediul Cuvântului Interior, și cu atât mai devotată devenea natura lui. Grație acestei aspirații spirituale, din ce în ce mai intensă, Mayerhofer a atins la un moment dat starea de trezire spirituală. În luna martie 1870 el a auzit pentru prima oară Vocea Domnului în interiorul lui. În următorii șapte ani, el i-a servit acestei Voci ca „Scrib” umil.

Remarcabil este și felul în care a ajuns la Mayerhofer Cuvântul Interior. Înainte de a simți nevoia imperioasă de a scrie, subiectele tratate îi apăreau cu o claritate desăvârșită în fața ochilor spirituali, sub forma unor imagini magnifice.

O parte din explicațiile lui Mayerhofer referitoare la felul în care acționează Cuvântul Interior sunt conținute într-o scrisoare adresată unui prieten:

„În ceea ce privește ultimele revelații, care nu ți s-au părut la fel de inspirate ca și cele din ‘Lumină, Viață și Iubire’, nu trebuie să uiți că nu toți prietenii mei au același nivel de înțelegere spirituală ca și tine. În Grația Lui, Domnul îmi oferă de multe ori informații care să poată fi înțelese inclusiv de către acești oameni, dar și altele care să poată servi cândva – cine știe când și în ce condiții – pentru o educație pas cu pas (graduală). Astfel, de multe ori primesc informații care nu aduc nimic nou, dar care prezintă revelațiile anterioare într-o lumină nouă. Atunci când primesc aceste comunicări, eu mă aflu într-o stare absolut pasivă; de regulă, nici măcar nu știu la ce se referă ele. Totul începe cu o stare de agitație care mă cuprinde și care mă face să mă așez la biroul meu. Abia după ce iau în mână pana aflu ce dorește să-mi comunice Domnul, și nici chiar atunci nu cunosc urmarea sau sfârșitul, ci numai exact cuvintele pe care urmează să le scriu în continuare. Astfel, spre exemplu, în cazul în care Cuvântul Lui îmi spune: ‘Ia Evanghelia lui Ioan, capitolul 3, versul 7!’ , sunt nevoit să iau Biblia (pe care nu o cunosc aproape deloc) și să caut pasajul respectiv, după care ascult dictarea referitoare la el. În acest fel primesc eu dictările, fără să intervin cu absolut nimic, fără să cunosc motivațiile care stau la baza lor, fără să am nici cel mai mic amestec”.

Aceste explicații ale lui Mayerhofer demonstrează faptul că scrierile sale reprezintă inspirație pură, și nu doar produsul imaginației sale. O dovadă o reprezintă și faptul că scrisul lui Mayerhofer de pe manuscrisul original este foarte rapid și fluent, aproape fără nici o corectură.

Cartea Domnului

despre

Viață și Sănătate

Selecție de texte din lucrările Noii Revelații scrisă de Jakob Lorber și Mayerhofer, la care se adaugă și alți autori

*Dacă Nazaretul nu te vindecă,
Întreaga lume nu te va putea vindeca.*
(Copilăria lui Iisus, cap. 278)

Cuvânt Înainte

Versiunea germană originală a acestei cărți, *Cartea Domnului despre viață și sănătate (Heilung und Gesundheitspflege)* a generat un interes atât de mare, încât editorii au luat hotărârea să scoată această ediție nouă. Cererea foarte mare pentru această lucrare nu este deloc surprinzătoare dacă ținem seama că procesele patologice sunt judecate aici dintr-un alt punct de vedere decât cel lumesc. Mulți oameni se întrebă: de ce trebuie să existe boli? Nu ar fi putut crea bunul Dumnezeu niște ființe umane care să nu fie afectate de boli și durere? Umanitatea a căutat răspunsul la această întrebare din timpuri imemorabile. Dintotdeauna, medicii încearcă prin toate metodele să aline suferințele oamenilor. Dar cum ar putea un medic să aplice o terapie corectă dacă nu cunoaște adevăratul diagnostic, sau adevărata cauză a unei boli?

Lucrările din Noua Revelație a lui Jakob Lorber ne oferă cunoștințe foarte importante referitoare la natura bolilor și la cauzele acestora. Mai presus de orice, orice ființă umană ar trebui să știe faptul că este alcătuită dintr-o trinitate formată din corp, suflet și spirit. Ce este corpul? Iisus ne explică în *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. VIII, cap. 56 (5,6): „În inima oricărei ființe umane există două cămăruțe secrete foarte fine – greu decelabile cu ochii și apărând ca niște puncte mici. Ele corespund celor două încăperi mari prin care circulă sângele (ventriculele). Deși sunt atât de mici, de aceste puncte depinde întreaga viață a inimii, și implicit, întregul corp cu organele sale. Prima și cea mai importantă cămăruță corespunde lucrurilor care aparțin spiritului, și deci vieții propriu-zise, adică ceea ce noi numim principiul afirmativ. Cea de-a doua cămăruță, mai puțin importantă decât prima, deși absolut indispensabilă vieții fizice, corespunde materiei, adică principiului negativ. Materia nu are o viață a sa proprie, fiind doar un vas care receptează viața. Cu fiecare bătaie a deschizăturii afirmative, ea primește o energie vitală nouă, pe care o distribuie prin intermediul sângelui în întregul corp”.

Iisus definește astfel sufletul ființelor umane în *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. 2, cap. 169 (3): „Sufletul unui pământean este un compus alcătuit din numeroase particule ale vieții, preluate de Satan și ținute captive în materia corpului pământului. De aici, ele sunt preluate de lumea plantelor, apoi de diferitele nivele ale lumii animale, pentru ca în sfârșit, să fie preluate de sufletele umane. Odată ajunse în pântecul femeii, ele devin carne și se nasc în această lume”. Sufletele care se dezvoltă astfel din elementele pământului sunt considerate de Noua Revelație ca provenind „din lumea de jos”. Există însă și suflete care provin de pe alți aștri și care se reîncarnează pe pământul nostru; acestea provin „din lumea de sus”. Încarnarea pe pământ a unor suflete provenite de pe stele se poate petrece de multe ori. Astfel, Iisus i-a spus filosofului grec Filopold că s-a reîncarnat de nu mai puțin de 20 de ori pe diferite stele. De aceea, trebuie să înțelegem că adevăratul corp al omului este sufletul, între el și corpul fizic existând o corespondență perfectă. Atunci când o ființă umană moare, corpul eteric substanțial intră în descompunere, în timp ce corpul eteric nesubstanțial continuă să trăiască.

Prin conștiința și liberul său arbitru, ființa umană poate fi considerată pe bună dreptate ca fiind o imagine a lui Dumnezeu în creația Sa. Liberul arbitru se află sub influența conștiinței omului, care este ancorată în spiritul său, dându-i posibilitatea să aleagă între bine și rău. Acest liber arbitru a fost cauza căderii lui Lucifer și a adepților săi, în timp ce alte mari legiuni de spirite au preferat să aleagă Ordinea Divină. Prin scânteia spirituală divină, care este legată de natura lui Dumnezeu, ființa umană poartă în ea chemarea către conștiința superioară cosmică sau divină, și către funcția sa spirituală supremă. Revelarea acestei conștiințe divine depinde însă de gradul de eliberare a sufletului din capcana materiei, aceasta din urmă fiind de natură luciferică.

Iisus explică în *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. II, cap. 210 (12-15): „Atunci când sufletul rămâne în materia fizică, bucurându-se de ea, el este la fel de impur ca și cele mai impure și mai condamnabile spirite ale corpului fizic, complăcându-se în păcat, și implicit în iad și în moarte. În cazul în care continuă să trăiască în funcție de dorințele corpului fizic, se poate spune că – deși trăiește – el este un suflet mort; el experimentează moartea în sine și se teme cumplit de moartea fizică. În această stare de păcat, sufletul poate face orice dorește, dar nu poate găsi viața, deși o iubește mai presus de toate. Așa se explică de ce atâtea mii de ființe umane nu află – după moarte – nimic mai mult despre viață și despre suflet decât o piatră care zace la marginea drumului. Dacă un înțelept vorbește despre aceste subiecte cu asemenea oameni, ei vor râde de el sau se vor înfuria și îl vor da afară din casă. Și totuși, orice ființă umană ar trebui să-și încheie cel puțin ciclul dezvoltării ‘eului’ lor atunci când atinge vârsta de 30 de ani, astfel încât viața care urmează după moartea corpului fizic să fie liberă și plenar conștientă, fiind la fel de sigură ca și zborul vulturului în înaltul cerului. Dar cât de dezvoltate sunt aceste ființe umane care încep să pună abia atunci întrebări despre aceste lucruri? Mai bine zis, cât de departe sunt ele de această cunoaștere? Ca să nu mai vorbim de cele care nu doresc să afle nimic despre aceste lucruri, considerându-le simple prostii, și care nu merită nici un fel de considerație. Aceste ființe umane trăiesc, de-a lungul întregii lor vieți pământești, în iad și în moarte”.

Așadar, sufletul omului oscilează între materie și spirit. Prin intermediul liberului arbitru – asupra căruia Dumnezeu nu intervine, pentru a nu le transforma în ființe condamnate – ființele umane au în mâinile lor puterea de a-și spiritualiza sau de a-și materializa sufletele. Iisus afirmă că atunci când un om își lasă sufletul să devină pe trei sferturi carne, acest suflet se va afla într-o stare foarte jalnică în lumea de dincolo, urmând să parcurgă o cale foarte lungă și dificilă. Pe pământ, el are posibilitatea să scurteze mult această cale lungă și dificilă, ducând o viață în conformitate cu Ordinea Divină. În cazul ființelor umane, această Ordine Divină constă în respectarea celor Zece Porunci ale Domnului. Acestea nu sunt legi obligatorii, ci trebuie respectate din libera dorință a omului. Ele sunt deja conținute în cele Două Porunci: „Iubește-L pe Dumnezeu” și „Iubește-ți aproapele”, care sunt mai presus de oricare altele. Ele sunt implicate cu deosebire în porunca referitoare la iubirea aproapelui (la altruism). În *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. III, cap. 12, Iisus spune: „Prin tot felul de acte de abnegație, sufletul devine din ce în ce mai liber, și în plus corpul lui din carne devine din ce în ce mai rezistent. În schimb, atunci când este înclinat mai degrabă către păstrarea frăgezimii cărnii, sufletul nu poate fi puternic și rezistent, iar la cel mai mic atac al unei gâze asupra unui asemenea corp slab și respingător, el se îmbolnăvește imediat și moare. Oamenii nu își dau seama că toate suferințele lor, toate bolile, toate războaiele, creșterile de prețuri, foametea și epidemiile care se abat asupra lor, își au originea în acele ființe

umane care nu fac altceva decât să aibă grijă de corpurile lor, în loc să se ocupe de sufletele și spiritele lor, potrivit ordinii lui Dumnezeu”.

Tot în *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. V, cap. 75, se mai spune: „Durerea cărnii este o consecință a dezbrăcării parțiale a sufletului de carne. Principala cauză a durerii pe care o resimte numai sufletul, dar niciodată carnea, constă în presiunea pe care acele părți ale trupului care au devenit prea leneșe și prea grele o exercită asupra părților corespondente, vii, ale sufletului”. În *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. VI, cap. 13 (8), se afirmă: „În sine, carnea este moartă, nu are viață și capătă existență decât prin forța vitală a sufletului. Sufletul este înrudit cu spiritul. El poate deveni la fel de puternic ca și spiritul, poate chiar deveni una cu acesta, dacă își întoarce complet fața de la lumea exterioară și își orientează toate simțurile către lumea interioară, spirituală, către acea ordine pe care au demonstrat-o învățăturile și exemplele Mele”.

Aceste extrase au descris pe scurt tot ceea ce trebuie să știm despre trup, suflet și spirit, clarificând astfel întrebările de genul: ce sunt bolile? Cum atacă ele ființa și cum pot fi vindecate? Așa cum am văzut, natura oricărei boli își are fundamentul în opoziția față de Ordinea Divină, în violarea acesteia. Întrucât opoziția față de Ordine își are originea în suflet și în spirit, este explicabil de ce ea reprezintă și sursa bolilor. Acestea se manifestă ca disfuncții ale corpului fizic. Bolile care își au originea la nivelul sufletului nu pot fi vindecate cu ajutorul chimicalelor sau a altor remedii exterioare. Ele nu pot fi eliminate decât direct la nivelul cauzei lor, adică al sufletului. Uneori este însă posibilă eliminarea anumitor simptome la nivelul corpului fizic, fără ca acest lucru să însemne eradicarea problemei propriu-zise (*Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. IX, cap. 35 (6,7)). Importanța atitudinii emoționale (psihice, deci sufletești) a omului are o semnificație decisivă pentru trupul său. Iisus a exprimat acest adevăr în următoarele cuvinte: „Bolile corpului reprezintă consecințele amare ale nerespectării Poruncilor pe care Eu le-am explicat umanității. Cei care le respectă cu credință, încă din copilărie, nu vor avea niciodată nevoie de medic, nici măcar la bătrânețe, iar descendenții lui nu vor avea de suferit din cauza păcatelor părinților lor”. După cum a afirmat chiar El, Iisus a vindecat sufletele celor suferinzi – dar numai cu condiția ca acestea să nu fi devenit într-o măsură prea mare una cu carnea – eliberând aceste suflete și trezind apoi scânteia spirituală din ele prin intermediul credinței în El, ceea ce era sinonim cu stabilirea unei relații cu Dumnezeu. De regulă, după ce vindeca un bolnav, El îi spunea: „Nu mai păcătuie”, la care adăuga: „pentru ca să nu cadă asupra ta o nenorocire mai mare”.

Maniera de a vindeca a lui Iisus, la fel ca și a apostolilor de mai târziu, atunci când ei au primit această putere de la El, este foarte particulară, la fel ca și posibilitatea de a vindeca de la om la om sau vindecarea prin rugăciune, ambele menționate în Noua Revelație a lui Jakob Lorber. În *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. II, cap. 169 (12), Iisus îi explică lui Petru felul în care se declanșează bolile și maniera în care contribuie acestea la purificarea sufletului: „Cele mai multe din bolile de care suferă oamenii au menirea de a împiedica sufletele acestora de a se identifica complet cu carnea. Acest principiu li se aplică și Copiilor Luminii, a căror carne îi aparține tot lui Satan cel alungat din cer. Atunci când Copiii Luminii se îmbolnăvesc, datorită identificării lor cu trupul, partea teribilă este că boala lor este decretată chiar de către cer. Suferințele la care sunt supuși Copiii Lumii se datorează aceleiași cauze, fiind poruncite și permise chiar de către cer. În formă, ele sunt însă dureri ale iadului, căci corpul copiilor lumii le resimte ca parte a lui Satan,

atunci când, prin atotputernica influență a cerului, o parte din viața iadului este alungată”. În *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. VIII, cap. 16 (12), referindu-se la suferințele ființelor umane, Iisus a spus: „Ființe umane care, din cauza diferitelor atracții lumești, și-au scufundat prea tare sufletele în carnea trupului, sfârșesc prin a trăi experiențe dintre cele mai grave, fiind necesar ca asemenea suflete să fie desprinse de carne cu o mare forță, ca să nu ajungă prea corupte de ea; acest proces de separare produce o mare suferință și la nivelul corpului. Procesul este însă benefic pentru suflet, căci prin durere și suferință sufletul este purificat de dorințele sale carnale, ceea ce va face ca în lumea de apoi să-i fie mult mai ușor să parcurgă calea către o viață spirituală”. În *Marea Evanghelie a lui Ioan*, vol. X, cap. 148 (2), Iisus i s-a adresat astfel evreului pios căruia i-a vindecat fiul schilod: „Știi, desigur, că un evreu adevărat care suferă de o infirmitate fizică trebuie să-și orienteze întreaga credință asupra lui Dumnezeu, și nu asupra doctorilor acestei lumi, de multe ori ignoranți, căci acolo unde nici un medic nu poate ajuta, Dumnezeu poate. Eu am venit la tine ca să-ți dau un semn prin vindecarea fiului tău și pentru a-ți arăta că Eu sunt Domnul și că nimic nu-Mi este imposibil Mie”.

Acestea sunt afirmațiile care arată care este natura bolilor. Vindecarea și starea de sănătate trebuie căutate în primul rând în sfera psihic-spirituală a ființei umane. Aceasta este sfera care reglează toate funcțiile corpului fizic, prin intermediul „nervilor spirituali”, care, la fel ca și sufletul, sunt alcătuiți dintr-o substanță eterică. Acest gen de cunoaștere este oferit cititorului de această carte.

Erich Heinze, Doctor în medicină

Introducere

Ființă umană – imagine a lui Dumnezeu

(Citate din Noua Revelație)

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/22 (5-6)

Domnul: „Dacă ființele umane de pe acest pământ doresc să devină Copii ai lui Dumnezeu, ele trebuie să facă eforturi să devină perfecte sub toate aspectele, la fel cum este Tatăl lor din ceruri, Cel etern și preasfânt, care reprezintă în Sine iubirea eternă, adevărul și atotputerea, bunătatea infinită, măreția și slava desăvârșită.

Așa se explică de ce Scripturile afirmă că ‘Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Lui, suflând suflul Lui asupra sa, astfel încât să devină un suflet liber, viu!’ Altfel spus, ființele umane de pe acest pământ sunt nu doar creaturi ale atotputerniciei lui Iehova, ci și copii ai spiritului și ai iubirii Lui”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/222 (4,5)

Domnul: „Ființele umane sunt rațiunea și scopul final al întregii creații; ele reprezintă rezultatul glorios al tuturor încercărilor creatoare preliminare ale lui Dumnezeu. Și întrucât ele reprezintă ceea ce Dumnezeu a dorit să realizeze prin întreaga Sa creație anterioară, există corespondențe perfecte între corpurile pământești (și celeste) ale ființelor umane și tot ceea ce există în cer”.

Apusuri transformate în răsărituri, cap. 163 (3)

„Forma omului este adevărată și divină, căci Dumnezeu ne-a creat pe noi, oamenii, după chipul și asemănarea Lui, atât din punct de vedere exterior cât și interior”.

Darurile cerului, II/pag. 135 (2,3,8)

Domnul: „Într-adevăr, faptul că omul se naște în această lume din pântecul mamei sale nu este deloc întâmplător. Credeți-Mă, toate procesele care fac ca sufletul uman să se maturizeze suficient de mult pe toate nivelele (naturii sale astrale) pentru ca să se poată naște în lumea oamenilor reprezintă mult mai mult decât ați putea înțelege voi într-o întreagă eternitate! Transformarea ființei umane nu reprezintă deloc o chestiune mărunță pentru Mine, lucru demonstrat de întreaga creație preliminară, care nu a fost realizată decât cu unicul scop de a servi pentru crearea ființei umane. De aceea, este firesc ca ziua de naștere a unei ființe umane să fie considerată o zi importantă; această zi nu este deloc întâmplătoare, fiind calculată încă de la începutul eternității! După apariția lumilor din sorii centrali primordiali, fiecare lume atomică a fost calculată la miimi de secundă. Și abia după ce marile calcule s-au încheiat a apărut creația organică a corpurilor lumeste, pe toate nivelele, conform marii ordini cosmice, pline de înțelepciune și perfect calculate. În cele din urmă a apărut și ființa umană – ca organ de recepție perfect al nenumăratelor nivele care i-au precedat, și ca punct perfect de reunificare a vieții ce s-a născut din Mine”.

Zborul, capitolele 7, 9, 24

Domnul: „Timp de eternități de-a rândul, Dumnezeu a creat – din iubirea Sa infinită – diferite creaturi pe nivele de o mare diversitate, începând cu spiritul cel mai perfect și terminând cu animalul atomic cel mai insignifiant. Dumnezeu a dat viață tuturor acestor nenumărate ființe, în funcție de natura fiecăreia. Această viață s-a născut din propria Lui energie și din propria Lui viață, astfel încât suma totală a acestor vieți să conducă la o viață mai perfectă și mai viguroasă, și să continue să ascensioneze până când va atinge nivelul sufletului unei ființe umane; simultan, să devină capabilă să recepteze cea mai viguroasă formă de viață (spiritul) de la Mine. Prin intermediul iubirii, această viață este în totalitate unită cu Mine, într-una și aceeași formă de putere”.

Zborul, cap. 7 (5,6)

Domnul: „Pentru a putea înțelege forma cea mai infinită, mai liberă și mai perfectă de viață, gândiți-vă la o cameră aproape infinită în care există un punct central din care emană nenumărate raze în toate direcțiile. Deși începutul acestor raze este punctul central, ele nu au un punct final. Centrul focalizează întreaga putere vie a infinității, care este emanată apoi din nou în infinitate, astfel încât această putere vie să nu fie dispersată foarte tare și să devină astfel prea slabă în sine. În acest scop, el a creat în întregul spațiu etern și infinit nenumărate puncte de asamblare a vieții, puncte în care viața se regăsește în sine, pentru a reveni apoi în punctul central primordial”.

Soarele spiritual, II/126 (19-20)

Domnul: „Eu răspândesc viața până la nivelul celor mai mărunte particule născute din Mine, în întreaga infinitate a spațiului guvernate de Ființa Mea omniprezentă, pentru ca să primesc înapoi, din fiecare din aceste mici particule ale vieții, o viață mai intensă și mai rafinată. Nu există viață în afara Mea. De aceea, Eu sunt de-a pururi unica sursă energetică a vieții!”

Casa Domnului, I/185 (19-22)

În ceea ce privește întrebarea pusă de Ghemela, celesta, pura și umila fiică a patriarhului Zuriel, Abedam-Iehova a răspuns astfel, învățând-o pe ea și pe copiii aceluia ținut ‘Ce este viața’: „Ar fi imposibil ca voi să înțelegeți plenar ce este viața întru Mine, căci nici chiar cel mai înalt și cel mai înțelept heruvim nu ar putea înțelege vreodată felul în care Sunt Eu, singura viață plenar autentică, eternă și infinită. Pot să vă spun însă că viața din voi este suflul Meu în ființa voastră, sau imaginea Mea vie în fiecare ființă umană. Eu sunt prezent în puritatea conștiinței formei celei mai perfecte de viață, și fiecare creatură conține în ea o asemenea scânteie de conștiință perfectă, care este viața Mea, și care îi dă la rândul ei viață. Funcția vieții este de a se multiplica la infinit și de a crește sub influența Mea neîncetată. Cu cât forma de viață devine mai matură, cu atât mai perfectă devine imaginea ei. Ea începe să devină conștientă de sine atunci când la scânteia de viață se adaugă o scânteie a iubirii și o scânteie a luminii compasiunii. În acest fel, forma respectivă de viață ajunge să se recunoască pe sine, devenind liberă și conștientă de propriul ei sine. Ea nu devine însă în totalitate liberă, un copil al iubirii și al vieții eterne, decât atunci când această formă de viață conștientă de sine devine conștientă și de originea ei primordială, eternă, sacră, în fața căreia se închină cu recunoștință și iubire, slăvind-o și recunoscându-i în permanentă voința supremă”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/147 (9)

Egipteanul iluminat: „Dacă ființa umană ar fi insignifiantă, Dumnezeu nu ar fi creat-o într-o manieră atât de minunată și plină de artă, astfel încât ea să se potrivească perfect cu corpul ei fizic, cea mai desăvârșită capodoperă din întreaga creație materială. În al doilea rând, Dumnezeu nu i-ar fi dăruit un suflet, care poate deveni identic cu Creatorul Însuși, dacă dorește cu adevărat acest lucru. În al treilea rând, Dumnezeu nu s-ar fi adresat personal de atâtea ori ființelor umane, instruindu-le care este voința Lui și intențiile Sale în ceea ce privește ființele umane, arătându-le ce reprezintă și ce pot realiza ele dacă acționează într-un anume fel”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/140 (5)

Îngerul Rafael: „Tot ceea ce se petrece pe pământ, la fel ca și pe toate celelalte stele, se petrece numai de dragul ființelor umane ideale, căci numai ele reprezintă unicul scop și singura rațiune a întregii creații din spațiul infinit”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/165 (7, 8)

Domnul îi explică vameşului inteligent Kisjonah: „O mare parte din nenumăratele spirite primordiale – așa cum le înțelegeți voi – au abuzat de libertatea de voință care le-a fost acordată, și astfel s-au scufundat în materie, conform legii. Din aceste spirite sunt alcătuite pământul, soarele și celelalte lumi. Dintre ele s-au născut ființele umane de pe acest pământ, dar și cele de pe celelalte lumi, potrivit legii imuabile a naturii. Ele trec prin binecunoscuta manieră a procreării și a nașterii, după care trebuie antrenate – prin educație și învățatură – să devină ființe umane. După ce își părăsesc trupurile fizice, ele trebuie să fie învățate să devină spirite pure și complet libere”.

Casa Domnului, III/110 (7ff)

„Domnul le-a dat ființelor umane slăbiciuni pentru a le da posibilitatea să se auto-testeze singure. Întreaga noastră libertate spirituală depinde de aceste slăbiciuni ale noastre. Noi nu putem deveni în totalitate liberi întru spirit decât prin recunoașterea și învingerea acestor slăbiciuni.

Aceste slăbiciuni nu sunt altceva decât acea parte intenționat incompletă a ființei noastre primite de la Domnul, pe care trebuie să o completăm singuri (cu ajutor divin și prin grația lui Dumnezeu), pentru a confirma astfel în ființa noastră asemănarea spiritului cu chipul lui Dumnezeu, creându-ne astfel o viață cu adevărat liberă în eternitate.

Din păcate, noi preferăm să ne ascundem slăbiciunile înlăuntrul nostru, fără să le scoatem la lumină. În acest fel, noi ne facem singuri rău, fiind de condamnat, căci în cele din urmă ele ne vor conduce la propria noastră cădere”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/141 (3,4)

Domnul: „Dumnezeu nu este un împărat orgolios așezat pe un tron aurit, care își privește supușii ca pe niște viermi demni de dispreț, amenințându-i pe toți cei ce doresc să se apropie de El – fără a-i cere permisiunea – cu moartea. Dintotdeauna, Dumnezeu este Stăpânul suprem asupra tuturor formelor de viață, de la cele mai mari și până la cele mai mici. Trebuie menționat însă că între nenumăratele și atât de felurite creaturi, ființele umane sunt cele mai perfecte, apogeul iubirii și înțelepciunii divine, fiind predestinate să devină imaginea vie a lui Dumnezeu. De ce s-ar rușina atunci Dumnezeu de lucrarea Sa, considerându-și creaturile cele mai perfecte nedemne să se apropie de El?”

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/6 (3)

Domnul: „Cea mai înaltă fericire a lui Dumnezeu este o ființă umană care evoluează conform Ordinii Lui. Prin ea, Dumnezeu se regăsește pe Sine”.

Partea I

Ființă umană privită ca trinitate: spirit, suflet și trup

Capitolul 1

Trinitatea umană

Principiile fundamentale ale vieții, pag. 380

„Conform învățăturilor din Noua Revelație, o ființă umană este alcătuită dintr-o trinitate între spirit, suflet și corp. În această triadă, corpul fizic reprezintă treapta cea mai de jos, subordonată celorlalte două. El nu are altă sarcină decât pe aceea de a fi un vas care să recepteze energiile venite de sus, și respectiv un instrument pentru suflet și pentru spirit. Prin dezvoltarea corectă și întreținerea înțeleaptă a corpului fizic, sufletul trebuie să învețe – sub ghidarea spiritului divin iluminat – cum își poate îndeplini rolul cuvenit și binecuvântat conform ordinii lui Dumnezeu.

În ceea ce privește importanța pe care orice ființă umană ar trebui să o acorde propriei sale existențe, Domnul clarifică această chestiune atunci când se adresează fariseului convertit: ‘Viața unei ființe umane se exprimă prin abundența întrebărilor, care ar continua la nesfârșit dacă nu ar exista o iluminare venită de sus. Relația dintre corp și suflet reprezintă o ghicitoare greu de rezolvat, mai ales în timpurile moderne, când umanitatea a pierdut cunoașterea adevărului în aceste chestiuni’.

Putem noi oare să ne vindecăm sufletul prin intermediul corpului, și corpul prin intermediul sufletului? Ce se întâmplă atunci când corpul nu se mai integrează în ordinea care i-a fost predestinată, conform naturii și funcției sale? Ce răspunde la aceste întrebări Jakob Lorber, marele mesager al împărăției luminii?

Cum pot fi ajutate ființele umane suferinde din perspectiva spirituală?

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/24 (6-12, 14)

Domnul: „Iată, omul a fost creat în totalitate după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și oricine dorește să se cunoască pe sine în deplina sa perfecțiune, trebuie să știe că este alcătuit din trei personalități. Voi aveți un corp înzestrat cu simțurile necesare, cu membrele și cu organele de care are nevoie pentru a duce o viață liberă și independentă. Pentru ca locuitorul său – sufletul – să se poată dezvolta la rândul lui, acest corp a fost înzestrat cu propria sa viață naturală, care diferă fundamental de viața spirituală a sufletului. Sufletul reprezintă și el o ființă umană completă în sine, alcătuită din punct de vedere astral din aceleași componente ca și corpul fizic, având o corespondență cu un plan superior și una cu planul material inferior. Dintr-o anumită perspectivă, corpul și sufletul reprezintă două ființe umane sau două personalități diferite, fiecare urmându-și propria sa activitate particulară. Totuși, în esență ele reprezintă una și aceeași ființă umană. Corpul trebuie să servească sufletul, care trebuie să deservească la rândul lui corpul fizic, prin rațiunea și voința lui. Sufletul este la fel de responsabil pentru acțiunile lui în ceea ce privește folosirea corpului fizic ca și pentru acțiunile care se referă la folosirea propriului său corp astral, alcătuit din tot felul de gânduri, dorințe și impulsuri. Dacă privim mai îndeaproape viața și existența sufletului, vom descoperi rapid că în ceea ce privește ființa umană substanțială fizică, el nu depășește nivelul sufletului animal, care nu dispune de rațiune sau de capacitatea de a evalua liber situațiile și lucrurile. Atunci când este cultivată la nivelul sufletului, în cea mai pură formă a sa, această capacitate dă naștere în interiorul acestuia unei a treia ființe umane, esențială și pur spirituală. Ea îi permite sufletului să distingă adevărul de amăgire, binele de rău, și îi permite să dispună de o voință și de o gândire complet

libere. Dacă sufletul înclină din propria sa voință către adevăr și bunătate, el poate deveni treptat una cu spiritul. Numai cel care renaște complet într-un spirit poate fi numit cu adevărat o ființă umană, care va continua să existe de-a pururi în această trinitate perfect decelabilă”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/42 (4-6)

Mathael se adresează nou convertitului Suetal: „Prietene, dacă nu ți-ai dat încă seama că în fiecare suflet există un spirit al vieții, nu ai cum să înțelegi deocamdată [adevărul existenței ființei umane și al tău]...”

Sufletul nu este altceva decât un recipient al vieții primite de la Dumnezeu, nefiind nici pe departe viața însăși. Căci dacă sufletul ar fi fost viața însăși, ce profet i-ar fi putut vorbi despre atingerea vieții eterne, sau invers, despre decăderea la nivelul morții eterne? De vreme ce sufletul nu poate atinge viața eternă decât dacă pășește pe calea marilor virtuți divine – lucru care poate fi demonstrat prin nenumărate exemple – rezultă că este imposibil să fie el însuși viața. El nu este așadar decât un recipient pentru aceasta.

Spiritul lui Dumnezeu sau adevărata viață nu este decât o micuță scânteie aflată în centrul sufletului, care trebuie hrănită cu hrană spirituală, căci ea reprezintă cuvântul pur al lui Dumnezeu. Această scânteie minusculă plasată în interiorul sufletului poate crește din ce în ce mai mare și mai puternică dacă este hrănită cu această hrană spirituală, atrăgând în cele din urmă forma umană a sufletului către sine, penetrând-o complet și integrând astfel sufletul în propria sa ființă. În acest fel, sufletul devine într-adevăr viața totală, care poate fi recunoscută ca atare în toată profunzimea ei”.

Capitolul 2

Spiritul este viața fundamentală a ființelor umane

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/76 (9-11)

Apostolul Ioan: „Spiritul reprezintă vederea interioară a sufletului, a cărei lumină penetrează totul, întrucât este cea mai subtilă și mai pură lumină între toate... Pe măsură ce spiritul vostru se va trezi în voi, veți ajunge să percepeți vocea lui în inima voastră sub forma unor gânduri clare. Va fi necesar atunci să ascultați aceste gânduri și să acționați în sfera voastră personală în conformitate cu ele, creând astfel pentru spiritul vostru o sferă din ce în ce mai mare de activitate. În acest fel, spiritul vostru va crește în lăuntrul vostru până când va ajunge la maturitate și va penetra întregul vostru suflet, iar odată cu acesta, întreaga voastră ființă materială. Când veți atinge acest nivel de dezvoltare, veți continua să vedeți și să recunoașteți tot ceea ce percepeți cu simțurile lor ființele umane obișnuite, dar veți avea atunci acces și la lucrurile invizibile pentru omul obișnuit”.

Capitolul 3

Anatomia spirituală a ființelor umane

Weltbild des Geistes, de Viktor Mohr

„Nu vă puteți aștepta să pătrundeți Misterele Vieții numai prin metode pur materiale, oricâte aparate v-ați crea în acest scop!

În acest caz, ființa umană rămâne complet dependentă de harul interior al clarviziunii, adică de puterea de a vedea cu ajutorul ochiului spiritual. Această abordare contemplativă ne-a permis să cunoaștem, prin intermediul vechilor scripturi, anatomia substanțelor subtile ale corpului uman. Corpul eteric controlează viața vegetativă a existenței astrale, matricea mentală face legătura între corpul spiritual și cel astral, în timp ce matricea astrală leagă corpul astral de cel fizic. Neacceptarea acestor realități de către școala de medicină occidentală face ca ea să nu poată depăși – teoretic vorbind – nivelul pe care l-a atins deja.

Mai presus decât viziunea astrală sunt acele revelații ale spiritului, atât de rare, comunicate din când în când pământenilor prin intermediul „Cuvântului Interior” sau al inspirației divine. Până acum, cel mai semnificativ exemplu al acestui har ni l-a oferit misticul german Jakob Lorber. În lucrările sale există numeroase referințe extrem de importante cu privire la miracolul corpului uman, la multitudinea numeroaselor funcții ale organelor sale, de la cele generale și până la nivel celular. Baza acestor revelații o reprezintă învățăturile referitoare la trinitatea ființelor umane: spiritul interior – scânteia divină care îl ghidează, existența astrală ca lume a puterii ce guvernează viața și lumea formelor, și corpurile subtil și grosier, vasele prin care se manifestă ideile și puterea astrală.

Din această perspectivă, orice organ al corpului fizic manifestă o idee spirituală a creației care a prins formă materială, care penetrează materia cu puterea sufletului (atât timp cât viața organică este prezentă), până când puterea-potențialul sufletului părăsește substanța. Se spune atunci că viața a părăsit corpul fizic, după care continuă să se manifeste numai prin intermediul corpului astral, în timp ce învelișul material-pământesc se degradează și se descompune în elementele sale nediferențiate, din care s-a născut cândva prin intermediul voinței spirituale și a puterii sufletului”.

Inima ca purtător al vieții

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/114 și VIII/56

Iisus a spus: „Organismul corporal are în mijlocul inimii un nerv vital, o mică excrescență din care provine puterea ce dă viață întregului corp. Componentele acestei excrescențe nervoase din inimă au capacitatea de a extrage puterea eterică din sânge și din aerul inspirat, astfel încât acestea să rămână în continuare extrem de active din punct de vedere vital, după care transmite această vitalitate întregului organism. Prin acest proces, întregul corp este animat, primind energia de care are nevoie. Dacă această parte a inimii este afectată, corpul fizic moare pe loc.

Nervul vital al omului nu este situat chiar în centrul inimii, ci puțin către stânga acesteia. Evident, în centrul inimii există un mecanism extrem de complex al vieții, dar nu acesta reprezintă principialul sediu al vieții. El nu este decât depozitul în care se conservă energia vieții preluată din sânge și din aer. Principialul nerv al vieții acceptă această energie și o impregnează, făcând din ea combustibilul necesar vieții. Sufletul nu ar putea comunica cu corpul fizic fără intermedierea acestui nerv.

Acest nerv principal al vieții de pe partea stângă a inimii este o mică excrescență, aproape invizibilă, fiind similară cu minusculele excrescențe tactile care există în buricul degetului mic de la picior... (aceste excrescențe tactile sunt acoperite numai de pielea exterioară și reprezintă principalii nervi senzoriali ai întregului picior. Astfel, dacă cineva își pierde degetul mic de la picior, el va avea dificultăți de mers mult mai mari decât dacă și-ar pierde alte degete de la picior).

... Mai mult, în inimă există două cămăruțe secrete, aproape invizibile cu ochiul liber, care corespund celor două compartimente mari ale inimii (ventriculul stâng și cel drept). Aceste două cămăruțe par două puncte minuscule, dar ele reprezintă principala cauză a vieții la nivelul inimii, și deci implicit la nivelul întregului corp fizic, cu toate părțile sale componente și cu toate organele sale. Prima și cea mai importantă cămăruță corespunde vieții spirituale; de aceea, vom numi această zonă principiul afirmativ. Cea de-a doua cămăruță, mai puțin importantă, dar indispensabilă pentru viața corpului fizic, corespunde materiei, motiv pentru care o vom numi principiul negativ. Ea nu are o viață a sa proprie, fiind doar un recipient al vieții, căci odată cu fiecare nouă bătaie a inimii ea primește de la cămăruța pozitivă o cantitate nouă de energie vitală, pe care o distribuie apoi în întregul organism prin intermediul sângelui.

Din această descriere vă puteți da seama cu ușurință de faptul că principiul fundamental al inimii este astfel organizat încât să-i servească organismului pământesc drept fundament al vieții. Că inima mai dispune și de un mecanism organic de un mare rafinament și extrem de complex, care permite transmiterea vieții ce a apărut în ea la nivelul întregului organism, acest lucru trebuie înțeles fără alte explicații suplimentare. Oriunde există ceva de transmis trebuie să existe canale și instrumente disponibile.

Principiul afirmativ al vieții din inimă este probabil partea cea mai invizibilă din întregul organism fizic. El nu este deloc cunoscut și trece neobservat de către ființa umană, deși el este cel care îi dă viață. Și totuși, orice om care dorește să se cunoască pe sine și să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să pătrundă întru spirit în această cămăruță cvasi-invizibilă, prin smerenie și obediență, redându-i viața care a ieșit din ea. Când ființa umană face acest lucru, ea lărgeste și iluminează cămăruța vieții (principiul afirmativ), lucru care se petrece progresiv, cu fiecare nouă experiență. În acest fel, întreaga inimă (și odată cu inima, întreaga ființă umană) primește o viață nouă și îl recunoaște pe Dumnezeu în sine. Omul capătă astfel capacitatea să vadă cum curge viața din Dumnezeu în propria sa inimă, iar prin acumularea acestei vieți are posibilitatea să-și dezvolte o viață nouă, complet liberă. La nivelul acestei cămăruțe lucrează propriu-zis Spiritul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt). Dacă sufletul omului pătrunde cu smerenie și cu iubire în această cămăruță, descoperind aici iubirea eternă a lui Dumnezeu, el renaște întru Spiritul lui Dumnezeu, iar omul devine o imagine a Creatorului său”.

Structura și funcția creierului uman

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/228 (citată de Viktor Mohr)

Domnul: „... Pe masa din fața Mea se aflau patru pietricele albe ca zăpada, două mai mari și două mai mici. Cele mai mari corespundeau părților frontale ale creierului, în care se formează imaginile luminii, iar cele mai mici corespundeau părților din spate (cerebelul), în care se formează simbolurile sunetului. Am atins

cu mâna aceste pietricele și ele au devenit la fel de transparente ca și cristalul de munte. Am suflat apoi asupra lor și ele s-au divizat în milioane de mici piramide, alcătuite din trei fețe laterale și o bază. Cele două pietricele aflate în partea Mea dreaptă reprezentau creierul care se integrează în ordinea justă, în timp ce cele din partea Mea stângă reprezentau creierul care nu se integrează în ordinea justă (din cauza felului în care a fost crescut omul și a altor influențe rele ulterioare, specifice de regulă oriunde există oameni). În afara piramidelor pure mai existau tot felul de alte forme, de o mare varietate. Pentru a vedea încă și mai precis aceste imagini, am mărit de zece ori aceste reproduceri ale creierului, suflând asupra lor.

Apoi am spus: ‘Priviți în partea dreaptă. Lobul frontal principal (cerebrum) este alcătuit din numeroase piramide cu forme regulate, lucru valabil și pentru lobul mai mic din spate (cerebel), cu diferența că piramidele din care este alcătuit cel din urmă sunt de trei ori mai mici. Oricum, au dimensiunea potrivită pentru a recepta vibrațiile aerului (sunetele). Priviți acum cele două grămezi din stânga Mea! Există aici numeroase forme, foarte variate, care nu se potrivesc nicăieri.

Acum voi sufla din nou asupra celor patru mase cerebrale; după cum vedeți, piramidele creierului și-au lipit bazele, având acum două vârfuri, ceea ce face ca fiecare dintre ele să capete acum opt fețe. Aceste formațiuni se află într-un contact organic/mecanic – prin intermediul nervilor cerebrali – cu nervii văzului și auzului. Aceste fațete sunt fie inscripționate în funcție de o anumită ordine, fie înregistrate sau marcate cu alte imagini fotografice spirituale corespondente.

Vom umple acum aceste formațiuni ascuțite cu limfă (n.a. ser) și vom începe se examinăm mai întâi creierul integrat în ordinea justă. Doresc ca aceste fațete cerebrale, care corespund creierului ordonat, să fie aranjate corect, atât cele vizuale cât și cele auditive. Ce remarcă observatorul atent? El remarcă niște stele de culoare roșie și albastră care se scurg dinspre vârfuri către fațetele cerebrale, creând tot felul de imagini minunate ce pot fi observate de o privire foarte ascuțită. Ca să poată percepe mai bine aceste imagini și forme minuscule, am fost nevoit să măresc acuitatea vizuală a celor de față. Acum, ei puteau vedea fațetele cerebrale de o mie de ori mai mari și au putut descoperi multe lucruri. L-am întrebat pe Cirenus ce vede acum...

Cirenus mi-a răspuns: ‘Doamne, miracol după miracol! Văd o multitudine de steluțe de culoare roșu-deschis și albastru-deschis, curgând continuu de pe obeliscurile mobile ale piramidelor (obeliscurile piramidelor sunt localizate înaintea celorlalte piramide), ale căror organe se încrucișează în toate direcțiile. Cele două vârfuri, care sunt ca un fel de receptori antemergători în fața fațetelor piramidelor, se mișcă neîncetat și emit scântei pe fața opusă a piramidei, pe care le împrăștie cu ajutorul acestor steluțe. Ai putea crede că prin această activitate haotică la suprafața fațetelor triple, rezultatul nu poate fi decât niște mângălituri. În realitate, se creează tot felul de imagini ordonate, de parcă s-ar forma singure, și care sunt minunate atunci când le privești! Observ acum că cele două coloane mici au devenit complet liniștite, de îndată ce o fațetă a fost desenată complet. Este aproape incredibil cum aceste mii și mii de semne și imagini sunt create pe suprafața piramidelor de cele două pensule vii, într-un interval de timp atât de scurt. Chiar dacă am considera aceste fațete de mărimea unui om, formele desenate ar rămâne foarte mici. Și totuși, puritatea lor este perfectă! Dar oare de ce nu pot descoperi asemenea imagini și pe fațetele din spatele capului, deși acestea sunt similare cu cele din partea frontală? Acolo nu văd nimic altceva decât linii, puncte și niște desene ca niște cârlige, care nu par să aibă nici o semnificație’.

Eu am spus: ‘Acestea sunt semne sau simboluri ale sunetului și ale cuvântului. Oricum, fațetele din spatele creierului nu sunt singulare, ci sunt tot timpul într-o comunicare polară cu cele din partea frontală. În acest fel, sunetul sau conceptul înregistrat prin semne sau simboluri pe fațetele din partea din spate a creierului este simultan desenat pe fațetele care alcătuiesc baza piramidelor din partea frontală sub forma unor imagini corespondente. Ele sunt prezentate sufletului în această manieră pentru a fi mai ușor recunoscute. Așa se explică de ce fiecare piramidă din partea din spate a creierului este legată de câte o piramidă corespondentă din partea frontală printr-o sumedenie de fibre și nervi. În caz contrar, nici un om nu ar putea avea o concepție clară despre ideile percepute, sau despre o situație ori acțiune descrisă în cuvinte.

Sunetele nearticulate și muzica nu sunt transmise către această regiune cerebrală, ceea ce explică de ce oamenii nu-și pot imagina obiecte sau alte forme vizuale asociate cu sunetele, cu armonia sau cu melodia. Aceste sunete nu sunt înregistrate pe fațetele din partea frontală a creierului, ci rămân fixate doar pe suprafața corespunzătoare a piramidei din spatele creierului, sub forma unor linii, puncte și bastonașe. Fațetele piramidelor din partea din spate a nervilor cerebrali pe care au fost înregistrate sunetele pure călătoresc de-a lungul măduvei spinării către partea de sus a stomacului (ganglionii plexului solar!), și de acolo către inimă. Așa se explică de ce muzica pură trezește inima și o umple cu sentimente. Mai departe, aceste sunete ascensionează pornind din inimă și pot fi desenate sub forma unor stelute de către lumina iubirii pe cele două obeliscuri de pe fațetele cerebrale. De multe ori, ele sunt avanposturile sufletului în lumea spiritului, așa că nu ezitați să învățați și să predați muzica pură, căci acest lucru îi poate fi foarte util sufletului pentru fuziunea completă cu spiritul. Muzica impură și lipsită de armonie are însă efecte contrare.

Așadar, chiar și sunetele pot lua forme vizuale pentru suflet, după ce fac un mic ocol. Ele nu iau forma imaginilor unor obiecte, ci a unor forme și semne spirituale superioare, similare cu hieroglifile de pe vechile monumente egiptene.

Toate aceste fenomene nu se pot petrece decât într-un creier ordonat și pur, printr-o educație și printr-o pregătire corespunzătoare a inimii, care să permită înregistrarea prin intermediul luminii iubirii a tot felul de forme astrale și spirituale pe piramidele cerebrale.

După această lucrare preliminară, pentru a înțelege mai bine întregul proces, va trebui să privim mai îndeaproape felul în care sufletul permite înregistrarea imaginilor acestei lumi materiale pe fațetele cerebrale. Voința Mea face ca inclusiv imaginile care provin prin intermediul ochilor să fie înregistrate aici. Ce vedeți acum?

Remarcați îndeosebi obeliscurile scrise amplasate înaintea celor două suprafețe, felul în care ele se întunecă brusc, ca și cum ar fi umplute cu un lichid de culoare neagră. Iată, toți ce de față, inclusiv mediul care ne înconjoară, suntem înscrisi până la cele mai intime detalii pe aceste fațete, și nu prin imagini plate și lipsite de viață, ci prin imagini tridimensionale, ca și cum am fi vii. Fiecare din mișcările noastre sunt reproduse aici și reluate apoi de mii de ori, în timp ce toate mișcările noastre anterioare sunt înregistrate în camerele interioare ale piramidelor. Ochiul sufletului poate avea oricând acces la ele, căci ele este iluminat în permanență de lumina astral-spirituală. Acest proces poartă numele de amintire sau memorie, și se referă la accesarea părții interioare a piramidei cerebrale. Prin

reflexii multiple, aceste „impresii” se înmulțesc, astfel încât unul și același obiect poate fi accesat de nenumărate ori.

În acest fel, orice om poartă în suflet, și cu atât mai mult întru spirit, întreaga creație, de la cele mai mari și până la cele mai mici părți ale sale, omul însuși fiind alcătuit din aceste elemente.

Desenele din sfera lumii exterioare a naturii apar sub forma unor imagini întunecate, dar imaginile luminoase din spatele lor și care provin din sfera spiritului iluminează aceste imagini ale naturii, astfel încât sufletul le poate înțelege și poate privi prin ele.

Mai mult, partea frontală a creierului se află într-o comunicare continuă cu simțurile (nervii) mirosului și gustului, în timp ce partea din spate a creierului se află într-o comunicare continuă cu simțurile (nervii) pipăitului. Acești nervi generează și ei caracteristici particulare pe anumite fațete cerebrale bine determinate, create special pentru acest scop, astfel încât sufletul să le poată recunoaște cu ușurință (de pildă, parfumul unei anumite flori sau gustul unui anumit aliment). Creierul este astfel creat încât fațetele mirosurilor și gusturilor sunt legate prin nervi foarte fini cu celelalte fațete similare. Astfel, atunci când un miros familiar activează nervii olfactivi, el este imediat recunoscut de fațeta corespondentă a piramidei din gama celor pe care sunt înregistrate mirosurile. Fațeta corespondentă este imediat stimulată, astfel încât sufletul își dă imediat seama despre ce miros este vorba. Același proces se aplică și în ceea ce privește gustul.

Simțul atingerii îi este prezentat sufletului de partea din spate a creierului, în timp ce materia care a stimulat această atingere îi este prezentată în forma și structura ei. Dar toate aceste procese nu se petrec decât într-un creier ordonat și bine organizat, nu și în cazul celor dezordonate și dezechilibrate, unde procesele corespondente sunt mult diminuate.

Priviți acest creier cu adevărat bine organizat! Ce claritate au imaginile sale! Totul este luminos și toate formele corespund perfect celor exterioare, putând fi văzute cum se dezvoltă în cea mai perfectă claritate în structura lor organică. Ce concepte și ce reprezentări ideale trebuie să primească sufletul acesta din partea tuturor lucrurilor și relațiilor! Cât de înțeleaptă și cât de plină de energie vitală trebuie să fie această ființă umană!

Avem acum în fața ochilor un creier degradat; priviți cum continuă el să se degradeze, din cauza asocierilor proaste pe care le face. Priviți ce haos există în acest creier! În el nu există nicăieri o conexiune ordonată, ci numai piramide stâlciate și deformată. Totul pare mai degrabă o grămadă de moloz decât un organ ordonat. Multe creiere primesc din start o asemenea formă, încă din pântecul mamei (din cauza degradării sufletului care se încarnează!). Minteă acestor copii ar trebui educată cu cea mai mare atenție timp de cel puțin zece ani. Dar cine se gândește la așa ceva? Înțelepții acestei lumi au în cel mai bun caz un intelect ascuțit, dar egoist. Secretul acestei ascuțimi mentale constă în alinierea parțială sau totală a piramidelor cerebrale la toate ființele umane. Această comunicare în linie dreaptă între piramide poate permite – din când în când – ca un intelect lumesc să fie capabil să dea naștere unor idei excepționale, deși aservite unor scopuri pur materiale. Natura spirituală profundă le rămâne însă străină acestor oameni.

Explicația constă în degradarea fundamentului creierului încă din pântecul mamei, urmată de o accelerare a degradării inimii și a minții prin felul în care evoluează sufletul respectiv. Dacă, după naștere, acest suflet ar fi educat în mod corespunzător, creierul lui ar putea reveni în mare măsură la forma corectă, în pofida degradării sale pre-natale. Omul respectiv ar putea ajunge astfel treptat la o anumită strălucire și la un nivel superior de energie vitală, iar prin bunătatea inimii sale, ar putea – după câțiva ani – să înlocuiască părțile degradate cu care s-a născut.

În omul care are un creier corupt – în care nu există decât imagini spirituale deformate – razele de lumină nu pot străpunge structurile cerebrale material-substanțiale pentru a ajunge la creierul astral-spiritual. De aceea, fațetele cerebrale complet atrofiate ale sufletului său rămân întunecate și goale. Chiar dacă lumina pură a spiritului ar pătrunde în aceste fațete, sufletul respectiv nu ar beneficia prea mult de pe urma ei, căci ar fi ca și cum ai lumina o cameră complet goală, în care nu ai nimic de văzut. Când spiritul își dă seama că nu privește decât niște fațete goale ale sufletului, el nu mai îngăduie trecerea luminii sale, iar sufletul continuă să rămână în același întuneric ca și mai înainte.

Pentru stimularea activă a unor asemenea minți întunecate sunt necesare noi remedii, mult mai drastice, astfel încât ele să înceapă să fie structurate pe calea cea dreaptă.

Vă voi arăta acum care sunt efectele impregnării unui asemenea creier corupt și copilăresc cu primele concepte lumești. Observați cum obeliscurile încep să creeze imagini distorsionate pe fațetele piramidelor, în culori întunecate și fade. Consecința acestor imagini deformate este că tânărul nu va putea multă vreme să înțeleagă corect materia care îi este predată. El nu își poate forma o concepție corectă despre ea, decât dacă îi este prezentată de sute de ori. Explicația constă în imaturitatea puținelor fațete cerebrale care sunt încă ordonate în creierul său. Pensulele care ar trebui să facă desenele pe aceste fațete sunt încă slabe și neîndemânatică, neavând nici un fel de practică astrală. Ele nu dispun de materialele necesare pentru a desena, iar „pânza” pe care desenează (fațetele piramidelor) nu este nici ea dreaptă și de calitate. De aceea, imaginile desenate de ele pălesc rapid, și de multe ori trebuie să fie redesenate în mod repetat, pentru a putea adera pe fațeta încă imatură. Tot ce vede sufletul sunt niște contururi exterioare palide și nu putem vorbi de o pătrundere a lui în profunzimea conceptului respectiv. Fațetele cerebrale disponibile sunt mâzgălite cu limfă neagră. În acest fel, învățăturile spirituale ale lui Dumnezeu sunt memorate de creier pe de rost, la fel ca tabla înmulțirii, fără a servi cu adevărat pentru educația minții și a inimii.

Întrucât nu există nici o mișcare mentală care să stimuleze ascensiunea luminii spirituale din inimă către creier, sufletul nu poate privi direct, ci trebuie să simtă imaginile întunecate și stereotipe care au fost înregistrate pe fațetele cerebrale. Întrucât un asemenea suflet sărman nu își poate obține cunoașterea decât prin atingerea directă a acestor fațete, este explicabil de ce el neagă în existența sa pământească toate conceptele legate de spirit, necrezând decât în ceea ce poate atinge direct cu simțurile sale terestre. Formațiunile din creierul său corupt care nu au structura unor piramide îi sunt complet inutile. Ele nu fac altceva decât să genereze o senzație de confuzie lipsită de speranță în sufletul respectiv, și orice încercare de transmitere a unor adevăruri superioare este absolut inutilă. Este dificil pentru aceste suflete să înțeleagă chiar și lucrurile naturale; cum le-am putea cere

atunci să înțeleagă aspectele supranaturale sau celeste, câtă vreme zac încă în întunericul cel mai deplin?

Cei care își educă copiii în sensul dezvoltării intelectului înaintea emoțiilor inimii nu fac altceva decât să le distrugă creierele, care ajung să fie dezechilibrate. Atunci când două treimi din creier nu au ajuns încă la maturitate, este dificil ca tânărul să asocieze corect imagini, cuvinte, numere și simboluri în cantități foarte mari, înregistrându-le în mod corespunzător pe fațetele cerebrale încă nestructurate și delicate; dacă el este forțat totuși să facă acest lucru, fațetele cerebrale se vor împietri, dar numai pe anumite porțiuni ale lor, rămânând lipsite de soliditate pe alte porțiuni. Pe de altă parte, din cauza forțării memoriei, ele se vor deforma complet. În acest fel, încă din primii ani de viață creierul este impregnat cu tot felul de impresii, devenind absolut incapabil să mai recepteze simbolurile subtile care ascensionează dinspre minte și care ar trebui să fie imprimare pe fațetele corespondente ale creierului. Mai târziu, când mintea va citi în suflet căutând marile adevăruri spirituale, ea nu va găsi nimic, astfel încât sufletul nu va „înțelege” aceste adevăruri.

De altfel, sufletul are tot timpul în fața lui diferite imagini grosiere, materiale, lumești, o adevărată pădure densă, prin care nu mai poate decât cel mult întrezări numeroasele imagini subtile și delicate (ale minții). Dacă el surprinde – chiar și pentru un singur moment – asemenea imagini ca prin ceață, imagini care au provenit din inimă și care au fost imprimate pe creier, ele îi apar în forme distorsionate, din cauza imaginilor grosiere, materiale (rezultate din impresiile simțurilor) care stau în fața celor spirituale, acoperindu-le parțial sau chiar distrugându-le. Creierul a fost creat cu scopul de a permite sufletului să vadă și să cunoască ordinea prestabilită a vieții. Mecanismul corpului fizic uman este supus unei ordini strict matematice, în care fiecare rotiță are rostul ei și nimic nu poate fi schimbat nici măcar cu o singură iotă. Dacă schimbi ceva, se va produce în mod necesar o schimbare în întregul organism. Același lucru este valabil și în ceea ce privește organismul sufletului, care este însă mult mai delicat și mai subtil decât cel grosier. În timpul vieții pământești, sufletul nu poate vedea și auzi decât prin intermediul creierului material. El poate avea însă și alte impresii, confuze și inexplicabile, percepute prin ceilalți nervi. Chiar și acestea trebuie să se afle într-o comunicare neîntreruptă cu nervii cerebrali, căci în caz contrar palatul nu ar mai avea capacitatea de a gusta, iar nasul nu ar mai avea capacitatea de a mirosi.

Atâta vreme cât sufletul sălășluiește în corpul fizic, creierul rămâne principalul organ al vederii. Dacă este structurat corect, sufletul va putea privi cu toată claritatea, prin intermediul minții, imaginile vieții imprimate pe creier, după care va putea reflecta asupra lor, va putea trage concluzii și va acționa în consecință. Atunci când primește alte percepții în timpul vieții sale fizice (cum ar fi de pildă cele receptate prin partea de sus a plexului solar), la care creierul nu participă, în suflet nu va rămâne nici o amintire a acestor percepții, decât cel mult o senzație superficială. Tot ceea ce rămâne în creierul astral, ca urmare a viziunii interioare a sufletului, nu poate fi citit și recunoscut decât de către spirit. În ceea ce privește viziunea interioară, creierul fizic deformat nu îi este de nici un folos sufletului. Pe de altă parte, atunci când creierul este structurat în acord cu ordinea justă care derivă din inimă, imaginile spirituale ale vieții sunt imprimate mai rapid pe fațetele creierului decât cele materiale. Iar cum aceste imagini spirituale sunt un aspect al luminii, impresiile din lumea exterioară care vor fi înregistrate ulterior vor fi scăldate și ele în lumină, fiind ușor de înțeles din perspectiva înțelepciunii”.

(n.ed. Aceste învățături referitoare la relația dintre creier și suflet demonstrează dubla funcție a creierului: 1. cea de înregistrare a informațiilor primite prin impulsuri spirituale – imagini ale luminii provenite din inimă; și 2. cea de înregistrare a informațiilor primite prin impresiile exterioare receptate de simțuri – imagini fizice sau materiale. Învățăturile confirmă importanța dezvoltării corecte a creierului pentru formarea corpului astral al omului. Avem de-a face aici cu o anatomie spirituală și fizică mult superioară oricărei cunoașteri științifice de până acum).

Structura și funcțiile viscerelor

Pământul și luna, capitolele 10-12 (citată de Viktor Mohr)

După ce a descris forma exterioară a splinei, Domnul a explicat funcțiile acesteia, după cum urmează: „Vasele de sânge, distribuite în număr mare în splină, pornesc dintr-un vas singular aflat în contact cu stomacul și se reunifică într-un alt vas principal aflat într-un contact direct cu inima.

Întregul țesut al splinei este prins într-o piele delicată, străbătută intens de vasele de sânge, ca niște punți mici, alcătuind o rețea de mici puncte de culoare roșie. Fiind un țesut extrem de delicat, splina este înfășurată cu un strat de țesut gras, care o protejează în timpul fricțiunii sale continue.

Contactul direct al splinei cu stomacul și cu inima se explică prin faptul că splina primește o serie de lichide care trec din stomac în sânge, pe care le transformă în sânge propriu-zis, pe care îl trimite apoi către inimă. Se poate întâmpla ușor ca la oamenii care nu au avut pierderi de sânge, splina prea plină să nu mai poată depozita tot sângele, pentru a-l trimite către inimă, astfel încât surplusul de sânge este retrimis înapoi către stomac, de unde va fi vomitat. În cazul vomelor frecvente cu sânge, explicația are legătură de regulă cu splina, și nu cu plămânii. Atunci când lichidul de culoarea oului trece din stomac în splină, el rămâne o vreme în vasele de sânge, având consistența unor perluțe; cu fiecare bătaie de inimă, o perluță avansează, ceea ce generează o anumită fricțiune la nivelul cămăruțelor splinei. Acestea se umplu astfel cu un foc electric, care are o polaritate pozitivă în zona stomacului, și una negativă în zona inimii. Așa se explică de ce cămăruțele orientate către stomac sunt mai ascuțite la vârf, în timp ce cele orientate către inimă au mai degrabă o formă de ou.

Datorită acestui foc electric, cămăruțele splinei se dilată și se contractă alternativ. Membranele lor se află în contact unele cu altele, precum și cu globulele vaselor de sânge, fiind despărțite doar de niște cilindri mici. Datorită întregului proces, lichidele care se află în sânge trec printr-o anumită fermentație. În urma acestui procedeu chimic, surplusul de carbon este decantat și trimis parțial către vezica biliară, și parțial către țesuturile grase. Din cauza procesului de fermentație, în sânge se formează tot mai multe bule, care se contractă sub influența electricității negative, luând o formă lenticulară. Ele se umplu până la jumătate cu această electricitate, care le dă o culoare galbenă de nuanța șofranului, după care pătrund în compartimentele inimii ca sânge propriu-zis.

Sângele nu este un lichid continuu, ci o sumă de mici forme lenticulare care distribuie electricitatea negativă în întregul corp, prin lentilele sale fine și alunecoase. Acest tip de electricitate încălzește întregul organism. Lentilele din sânge pătrund oriunde sunt conduse, prin intermediul unor vase foarte înguste.

Aici, ele devin lichide și se transformă în așa-numitele lichide limfatice, în timp ce substanța electrică eliberată este consumată sub forma unui eter feruginos pentru stimularea sistemului nervos.

La fel ca și splina, ficatul trebuie considerat unul din cele mai importante organe interne. În corpurile oamenilor și ale animalelor, ficatul este organul care răspunde de eliminarea substanțelor otrăvitoare, care există – alături de cele vitale și hrănitoare – în orice aliment. Dacă trupul său nu ar conține un organ care să selecteze substanțele otrăvitoare – în principal carbon și cianuri –, eliminând o parte din ele prin tractul urinar, omul ar fi ucis imediat după ce a mâncat ceva. Organul care realizează această activitate este ficatul. Structura internă a ficatului este similară cu cea a splinei, deși din punct de vedere exterior este mai asemănătoare cu cea a plămânilor. Ficatul este și el alcătuit dintr-o sumedenie de alveole (cămăruțe) aliniate în serie, la fel ca și splina, dar mult mai strâns unite unele cu celelalte. În interiorul lui se încrucișează patru vase sanguine principale, alcătuiind patru organe uniforme, strâns legate de tot felul de pasaje mai mici.

O parte din aceste vase își au originea în inimă, aducând sângele din ficat în interiorul său, pentru ca ea să poată primi cantitatea de carbon de care are nevoie și anumite doze mici de cianuri. Numai astfel devine sângele capabil să efectueze digestia în vasele organelor interne, iar apoi să hrănească pielea exterioară. După ce și-a îndeplinit această funcție, sângele nu mai este util, ceea ce explică de ce cei care suferă de boli ale ficatului pot fi recunoscuți cu ușurință după culoarea galbenă a pielii lor (boala mai este numită și gălbinare, sau icter). Un al doilea tip de vase sanguine din interiorul ficatului își au originea în stomac. Ele preiau toate substanțele apoase, în care este vărsată cianura pentru a fi diluată, pe care le elimină apoi prin micile vase ale ficatului în sânge. Cea mai mare parte a cianurii otrăvitoare este trimisă către rinichi, unde este extrasă și eliminată prin vezica urinară, fiind o substanță complet nefolositoare.

Un al treilea tip de vase încep tot în zona stomacului și fac legătura între membranele mucoase ale stomacului, pe de o parte, și vezica biliară și ficat, pe de altă parte. Prin aceste canale este excretat carbonul mucos sau bila acumulată în stomac după digerarea hranei. Aceste substanțe sunt acumulate în vezica biliară. Dacă în stomac apare o lipsă de asemenea substanțe necesare pentru digestie, ficatul le trimite înapoi către stomac. Acest proces este necesar deoarece întreaga digestie reprezintă o formă de fermentație, iar anumite substanțe nutritive sunt mai capabile de fermentație decât altele.

Cel de-al patrulea tip de vase sunt micuțele vene de aerisire care pornesc din plămâni și ajung la ficat. Vezica biliară este parțial alcătuită din aceste vene, care o mențin tot timpul sub o tensiune constantă. Simultan, aceste vase permit aprovizionarea vezicii biliare cu o anumită cantitate de aer și de oxigen, astfel încât substanțele conținute de bilă să nu fermenteze de mai multe ori. Excesul de fermentare produce o serie de boli inflamatorii organismului, cum ar fi reumatismul, guta, și altele. Așa se explică de ce este periculos ca omul să trăiască o perioadă prea lungă de timp în locuri în care nu are acces la aerul proaspăt, ci doar la un aer stătut, care nu conține suficient de mult oxigen.

Acțiunea și reacțiile celor patru tipuri de vase sunt afectate de fluidul electric, la fel ca în cazul splinei, lichid care apare în compartimentele amintite mai sus, din cauza mișcărilor de fricțiune. Focul electric din ficat este stimulat la început chiar de focul din splină.

În organismele umane și animale, rinichii au un triplu rol, fiind un organ intern asupra căruia merită să ne oprim atenția. Ei au trei funcții esențiale și extrem de importante. Fără ei, viața animală nu ar putea exista, procrearea ar fi imposibilă, și nici o ființă fizică nu ar putea atinge o stare de bunăstare fizică și de veselie psihică, căci această stare se naște din cauza rinichilor. Așa se explică de ce acest organ este atât de des menționat în Sfintele Scripturi.

Principala funcție a rinichilor constă în acceptarea substanțelor eliminate de ficat, precum și a apelor de care organismul nu mai are nevoie. Partea uzată a acestor lichide este trimisă mai departe către vezica urinară, în timp ce partea care mai poate servi vieții este resorbită și transformată în substanța materială din care este alcătuită sămânța fertilă. În continuare, sămânța este condusă prin propriile sale vase, devenind utilizabilă pentru procreație ca energie polar pozitivă, prin intermediul energiei negative a testiculelor. Aceasta este cea de-a doua funcție a rinichilor.

Cea de-a treia funcție, încă și mai importantă, se referă la faptul că, prin intermediul unor vase mici, rinichii se află într-un contact intim cu inima, plămâni, stomacul, splina și ficatul. În acest fel, dintr-o perspectivă spirituală, ei servesc într-o anumită măsură sufletului ca un câmp de activitate necesar în timpul procreării. Ei generează în acest scop o anumită bunăstare interioară, care, evident, nu poate fi atribuită organului propriu-zis, ci sufletului și spiritului care activează acest suflet. Corespondentul fizic al acestui sentiment de bucurie este asigurat de rinichi, a căror formă alungită asigură inclusiv un sediu confortabil pentru suflet. Așa se întâmplă în cazul somnambulilor, când conștiința-sufletului pătrunde în acest organ, care se află într-un contact intim cu vârful stomacului, prin nervii ganglionari. Sufletul are percepții prin această zonă (a plexului solar) și poate intra în contact cu lumea de dincolo.

Și structura rinichilor seamănă mult cu cea a splinei sau a ficatului, dar în secțiune ei arată diferit. Pe ambele părți ale rinichilor există niște saci în formă de burtă. Aceștia sunt separați de impresiile observabile și de niște țesuturi albe, fiind ținute împreună numai de o linie mediană. Principalele canale traversează și ele prin acest țesut alb, ducând prețioasele substanțe necesare pentru crearea sămânței, pe care le absorb din lichidele provenite de la ficat și le depozitează apoi în sacii în formă de burtă. Datorită electricității produse în sacii în formă de burtă, acest lichid continuă să fermenteze, după care este preluat sub forma unui lichid mai subtil de către delicatele vase sanguine ale rinichilor. Transportată de sânge, această sămânță-substanță este dusă până la inimă, unde pătrunde în propriile sale vase și este dusă în compartimentele specifice de depozitare a sămânței. Aici, ea primește continuu de la testicule hrana necesară, dobândind astfel calitățile necesare procesului de procreație.

Dezvoltarea corpului uman

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/118-120 (citată de Viktor Mohr)

„Domnul (în timpul unei prelegeri): „Ceea ce vedeți acum prin puterea vederii voastre astrale, ca un număr uriaș de șerpișori agitați, la fel de rapizi ca și niște săgeți, sunt de fapt substanțele nutritive necesare vieții organice, un fel de sare a aerului și a oceanelor pe care înțelepții viitorului o vor numi oxigen. La origini,

această substanță a fost de fapt substanța sufletului, și ea corespunde gândurilor înainte ca acestea să devină idei.

Oriunde veți găsi o cantitate mai mare din această substanță astrală și vitală condensată, puteți fi siguri că din ea va ieși curând o formă vie. Atunci când acești șerpișori de foc se adună cu sutele și cu miile într-o singură grămadă, ei încep să strălucească cu putere. Acesta este semnul auto-determinării care va conduce la apariția unei creaturi, prin fecundarea lor de către o idee. Vă întrebați, desigur, cine este cel care modelează aceste spirite ale vieții, dându-le o formă vitală propriuzisă. În conformitate cu voința Mea, cel care vă va răspunde la această întrebare va fi Rafael”.

(Rafael explică): „Gândurile pure ale lui Dumnezeu sunt substanța din care apar toate lucrurile în existența infinită. Noi, Arhanghelii, primii creați, am apărut din voința atotputernicului Spirit al lui Dumnezeu (‘Elohim’ din istoria creației; sau ‘Arhanghelii’ din învățăturile creștine). Toate celelalte lucruri și ființe au fost apoi create de noi, întrucât noi am fost și suntem primii recipienți ai gândurilor și ideilor lui Dumnezeu. Noi formulăm gândurile-viață provenite de la Dumnezeu, adică cele care vouă vă apar sub forma acestor limbi ca de foc, și modelăm din ele forme și ființe în acord cu ordinea lui Dumnezeu din interiorul nostru. Dacă mă veți întreba care este substanța materială din care creăm aceste ființe, vă voi răspunde că limbile de foc ca niște șerpișori sunt cărămizile astral-spirituale din care confecționăm tot ceea ce creăm, adică tot ceea ce capătă o formă substanțial-materială.

Spre exemplu, observați ovarele unei găini. Unele grămezi de ouă sunt la fel de mici ca și boabele de mazăre, în timp ce altele sunt aproape la fel de mari ca și merele. La început, sub coaja moale nu există decât gălbenușul. Această substanță centrală este hrănită până când în jurul ei se formează substanța albușului, care dă forma completă a oului. În timpul acestui proces, substanțele cele mai grosiere sunt eliminate către periferie, unde formează coaja dură a oului, care va fi astfel protejat atunci când găina îl va oua. Apoi găina începe să-și clocească ouăle. Ce schimbări fantastice se petrec atunci! Substanțele din gălbenușul de ou intră în agitație și capătă o altă structură, conform ordinii divine, căci gândurile-formă (limbile de foc) se unesc și le atrag pe cele din vecinătatea lor. Procesul continuă până când apar treptat inima, capul, ochii, intestinele, picioarele și aripile noului pui. Aceste gânduri ordonate (idei parțiale) atrag continuu o omogenitate din ce în ce mai mare din substanța respectivă, creând organele necesare pentru ca forma să prindă viață.

După ce corpul s-a dezvoltat în acest fel, gândul vieții care a pătruns în organismul respectiv începe să-și dea seama că sufletul se află încă în închisoare. De aceea, el devine din ce în ce mai activ, până când sparge pereții închisorii (adică ai oului, prin procesul de naștere) și pătrunde, încă slăbit, în marea lume. Aici, el începe să se hrănească cu hrana exterioară a acestei lumi, iar procesul de creștere continuă. Avem în sfârșit în fața noastră o găină complet dezvoltată, fertilă, o ființă organică vie ce are capacitatea să preia din regatul naturii anumite substanțe (părți sufletești corespondente) sub formă de hrană. Partea spirituală a hranei servește la dezvoltarea în continuare a sufletului, în timp ce partea ei materială servește la susținerea corpului fizic, dar și pentru crearea unor noi ființe de același fel.

Sexul depinde de greutatea inițială, mai mare sau mai mică, a puiului, adică de calitatea și puterea gândurilor fundamentale ale vieții sufletului respectiv. Dacă

aceste gânduri sunt deja complet solidificate, astfel încât alcătuiesc o idee (adică un mănunchi spiritual de gânduri), dezvoltarea lor va conduce la o creatură de sex masculin. Dacă gândurile fundamentale ale vieții sunt mai ușoare (adică mai puțin dezvoltate), dezvoltarea lor va conduce la o formă feminină.

Prin populația animalelor nu se produce decât stimularea unei activități ordonate în interiorul oului a gândurilor fundamentale ale vieții deja prezente aici. Fără această stimulare, gândurile vieții ar rămâne într-o stare latentă. În pântecul matern, limbile de foc care corespund sufletului animalului se reunifică, adunându-se în numărul potrivit și alcătuiind forma necesară. Mai întâi, ele stimulează femela, care stimulează apoi masculul, și astfel începe perioada rutului. Trebuie menționat că masculul nu plasează o sămânță nouă în trupul mamei, ci doar activează mănunchiul vieții deja prezent în interiorul acesteia. Acest proces se petrece atunci când sămânța masculului, alcătuită din spirite ale vieții mai libere și mai independente, stimulează spiritele amorțite din pântecul mamei să se trezească la viață. Fără această forțare, spiritele vieții ar rămâne în stare de latență și nu ar atinge nivelul prin care pot da viață unei noi ființe. Spiritele din sămânța masculului nu le lasă în pace pe cele ale femelei, care se opun vehement acestei stimulări, căci, așa cum spuneam mai devreme, ele sunt înclinate mai degrabă către odihnă, iar fără o forțare din exterior nu ar fi niciodată pregătite să intre într-o activitate continuă și ordonată (diviziunea celulară, formarea organelor).

Lăsat în stare de latență, adică fără stimularea din exterior, mănunchiul vieții din pântecul matern s-ar micșora din ce în ce mai mult, contractându-se către centru până la auto-dizolvare. Dar spiritele vieții din masculul excitat pun în mișcare și se întâlnesc cu cele amorțite ale femelei (n.ed. adică sperma se întâlnește cu ovulul). Imediat, spiritele mai mici ale femelei intră în agitație, încercând să scape de atacatori. Ele nu reușesc însă acest lucru, iar stimularea spiritelor vieții din pântecul femelei continuă din ce în ce mai profund, până când ajunge în centrul mănunchiului. Acesta intră și el în mișcare, până când mult-încercatelor limbi de foc ale femelei li se face foame, din cauza activității lor prelungite. De aceea, ele se hrănesc cu lumina limbilor de foc masculine. În acest fel, spiritul sau gândul-viață care urmează să se nască primește impulsul masculin de care are nevoie. Astfel stimulate, limbile de foc feminine încep să se aranjeze în ordinea prestabilită, ca un pluton bine organizat de soldați.

Spiritele vieții din centru, care sunt mai puternice și mai iluminate, își recunosc acum (din punct de vedere astral) sensul și ordinea, și se adună laolaltă potrivit acestei ordini. Se stabilesc astfel relații organice, iar schimbările exterioare prind formă, care începe să semene din ce în ce mai mult cu ființa care va fi creată (dezvoltare embrionară).

În procesul de procreare și de devenire a ființei umane lucrurile se petrec destul de asemănător ca și în cazul animalelor, dar rațiunea este cu totul alta. Femeia are în interiorul trupului ei o substanță a naturii, iar atunci când se petrece procrearea, mănunchiul vieții este excitat și fertilizat. Dar el este smuls ca o boabă din teaca ei și dus la locul potrivit pentru dezvoltarea sa ulterioară. Aici, un suflet pregătit pătrunde în el și – pentru o vreme – are grijă de această formă a vieții, până când substanța devine suficient de matură pentru ca sufletul să poată intra în embrionul încă foarte subdezvoltat. Sufletul are nevoie de două luni pentru această sarcină. Când el intră pe deplin în posesiunea embrionului, copilul devine cu adevărat viu, în mod perceptibil, și începe să crească până când atinge dimensiunea corectă.

Atât timp cât nervii fizici ai copilului nu sunt încă plenar dezvoltați și nu devin activi, sufletul continuă să lucreze și să pregătească trupul în conformitate cu nevoile sale. Când nervii au atins nivelul necesar de maturitate și când spiritul lor aflat într-o continuă dezvoltare devine mai activ, conform ordinii sale, sufletul începe să se retragă din ce în ce mai mult, până când adoarme complet, în regiunea rinichilor. El își pierde conștiința de sine și începe să vegeteze, uitând complet care a fost starea sa naturală anterioară. La câteva luni după naștere, sufletul începe să se trezească din nou, treptat, lucru care poate fi observat cu ușurință, căci copilul își reduce perioada de somn. Mai este nevoie, însă, de un anumit timp până când acest suflet să își recapete cu adevărat conștiința. Acest lucru se petrece abia când copilul începe să vorbească, fără ca el să-și aducă totuși aminte cine este, căci acest lucru s-ar dovedi un obstacol puternic în calea liberului său arbitru și al dezvoltării sale ulterioare.

Fiind complet înlănțuit în substanța cărnii sale, sufletul nu recunoaște la început nimic altceva decât impresiile comunicate de simțurile trupului său. El nu recunoaște nimic din interior, căci este orbit de materia corpului său. El nu știe nici măcar că poate exista fără un corp. Multă vreme, el se simte complet identic cu trupul său și este nevoie de o lungă perioadă de timp pentru ca un suflet încarnat să își poată percepe conștiința de sine și pentru a atinge capacitatea de a se privi pe sine ca ceva de-sine-stătător. Abia când spiritul începe să trezească sufletul, acesta devine din ce în ce mai luminos, descoperind în sine lucruri care îi fuseseră ascunse până atunci. Uitarea de sine dispare însă complet abia când spiritul și lumina sa puternică se trezesc complet în interiorul sufletului, care își poate vedea acum – într-o lumină transfigurată – dezvoltarea pe care a avut-o în toate regatele naturii până atunci. Abia acum dispar amăgirea și minciuna, iar ceea ce rămâne nu este decât adevărul etern și strălucitor al spiritului pur”.

Ochiul și procesul vederii

Marea Evanghelie a lui Ioan, Soarele natural, Pământul și luna, Zborul, Mărturia naturii, Secretele vieții, și Secretele creației (citare de Viktor Mohr)

„Prin energia și influența sa creatoare asupra corpurilor cerești aflate în raza sa de acțiune, lumina soarelui reprezintă cea mai vie dovadă că ea este cea care generează viața naturală. Atunci când soarele – singurul mare generator de lumină pe pământ – apune, spiritele naturii din atmosferă încep să se retragă și ele, unul după altul. Altfel spus, vibrația lor, stimulată de lumină, scade în interiorul învelișurilor lor substanțial-subtile. De aceea, ochiul fizic nu le mai remarcă existența, ceea ce explică lipsa luminii, sau căderea nopții. Totuși, atunci când un mare număr din aceste spirite ale eterului se adună și intră din nou în vibrație – dintr-un motiv sau altul –, punctul respectiv devine din nou luminos pentru ochi. Acest lucru se petrece inevitabil atunci când soarele răsare, când respectivele spirite libere ale naturii intră din nou în activitate, stimulate de mișcarea luminii în eter. Cu cât vibrația acestei sfere natural-spirituale este mai intensă, cu atât efectele stimulării ei sunt mai întinse, schimbând starea de odihnă letargică într-una de activitate.

De îndată ce o rază de lumină atinge un obiect cu vibrația ei, particulele de substanță ale acestuia încep să vibreze la unison cu cele ale razei de lumină, de un miliard de ori pe secundă. Prin aceste oscilații, substanțele elimină anumite particule de lumină, care, atunci când se reflectă pe o anumită suprafață, apar în

fața observatorului sub formă de culori. În plus, există o reacție care se produce la nivelul ochiului, prin refracția culorilor asupra irisului și asupra altor părți ale organelor vederii. ‘A vedea’ nu înseamnă altceva decât a observa un obiect sau altul în culorile pe care le reflectă acestea. Întrucât reflexia (culorilor) nu ține de natura existențială a obiectului, acesta o respinge, iar aceste elemente respinse reprezintă culorile percepute de ochi. Pe de altă parte, obiectul absoarbe toate celelalte culori, esențiale și amestecate, întrucât ele sunt necesare existenței sale. De aceea, negrul nu este o culoare, întrucât obiectul a absorbit deja toate elementele luminii. Tot din același motiv, nici albul nu este o culoare, căci un obiect de această nuanță care îi apare ochiului este complet privat de capacitatea de absorbție a culorilor și reflectă toate razele care cad asupra lui, fără a le dizolva în funcție de nevoile sale. Efectul razelor de lumină este principalul factor al oricărei forme de viață, lucru pe care îl comunică prin intermediul ochiului sufletului uman.

Dacă o rază de lumină de la una din stelele cele mai îndepărtate ar cădea asupra ochiului, ea ar trece neobservată dacă ochiul nu ar avea o natură solară. În acel amestec de lichide din interiorul ochiului există o lume a luminii omogenă față de lumina emanată din întregul univers, care îi prezintă ființei umane același proces pe care îl realizează lumina în întregul proces al creației. Organul vederii este unul din acei intermediari care îi permit sufletului să vadă în lumea spirituală și invizibilă, în mod similar cu maniera în care se reflectă în ochi vastitatea lumii exterioare. Fiind un organ receptiv al impresiilor provenite din exterior, ochiul are o natură negativ-receptivă, dar în calitatea sa de oglindă a sufletului, de expresie a lumii interioare, el are o natură pozitiv-reflexivă. Tot ceea ce primește inconștient omul de la lumina stelelor și a soarelui, el emană spiritual prin intermediul micului său organ al vederii, căci lumina materială are capacitatea de a o trezi pe cea spirituală.

În ochiul uman există substanțe și elemente în pigmentație, în retină și în lichidele lentilelor cristalinului, dar și la nivelul irisului și corneei, și toate sunt de natură solară. Ele nu sunt alcătuite decât din substanțe luminoase eterice. Aceste elemente sunt supuse în interiorul ochiului altor procese spirituale, care conduc la o transformare spirituală. De aceea, sufletul este capabil să ofere prin intermediul ochilor informații legate de ceea ce se petrece în lumea lui. Emoțiile lăuntrice ale vieții spirituale pot fi văzute cu ajutorul ochilor, fără să-și schimbe elementele sau forma exterioară vizibilă. Aceste circumstanțe manifestate nu pot fi măsurate în oglinda sufletului, dar pot fi simțite cu exactitate de către o altă ființă umană (prin transferul fluidului luminos spiritual), aceasta fiind una din dovezile faptului că lumina are un potențial spiritual propriu-zis.

Atunci când aspirația sufletului se amplifică, din cauza entuziasmului său față de aspectele superioare și nemateriale, se întâmplă de multe ori ca procesul vederii fizice să fie înlocuit de un alt tip de proces. Sferele subtile ale lumilor spirituale se revelează atunci ființei umane, devenind evidente pentru omul care nu credea până atunci în ele. Când sufletul trece în lumea de dincolo, ființa nu ia cu ea decât elementele spirituale ale corpului său (inclusiv ale ochilor săi), putând să perceapă lumea cauzelor și a rațiunilor, și nu doar efectele manifestării spiritului în interiorul substanței.

Ochiul este organul recepției conștiente a luminii, pe care o transformă în impresii cerebrale, astfel încât ființa să poată observa lumea exterioară. Întrucât lucrurile similare se atrag, ochiul nu este alcătuit decât din elementele care predomină în lumină. Dacă ochiul nu ar fi suficient de pregătit, omul nu ar putea

percepe imaginea soarelui, care este de departe cel mai luminos obiect. Ochiul este astfel creat încât prin mica deschizătură a pupilei nu pot trece decât razele conturului luminos, căzând asupra retinei, element cu o mare sensibilitate, după care excită nervii optici. Acesta este mecanismul prin care se reflectă emanațiile luminoase, transformându-se în vedere. La nivelul nervului optic nu ajung decât razele conturului luminos, printr-un efect retroactiv datorat intersectării razelor cu nervii într-un anumit unghi; ele ating nervii într-o stare fragmentată, proces care permite impregnarea impresiilor vizuale asupra fațetelor cerebrale, prin anumite organe și într-o manieră corespundență. Dacă ochiul uman nu ar fi pregătit în acest scop, ființa umană nu ar putea percepe soarele într-o imagine unitară, și totul i s-ar părea doar un ocean uniform de lumină.

Ochiul omului corespunde în totalitate unui sistem solar, având în centru un soare primordial activ. Așa se explică de ce pupila cristalinului este localizată chiar în centrul ochiului (mai ales la unele specii de animale), care posedă o anumită lumină perceptibilă personală. Pe de altă parte, pupila receptează și lumina lucrurilor exterioare, la fel cum un soare receptează și lumina altor constelații. Pereții interiori ai ochiului primesc razele luminoase prin intermediul lentilelor cristalinului și le reflectă din nou în exterior, proces la care se adaugă și lumina personală a lentilelor. Este important să menționăm că omul nu vede obiectele propriu-zise, ci numai imaginile lor corespundente. Obiectul este reflectat mai întâi în pereții laterali ai ochiului, asemănători unei oglinzi negre, de unde este reflectat din nou în exterior, dar de data aceasta luminat. Numai astfel pot fi văzute lucrurile din realitatea naturală.

În ceea ce privește constelațiile din exteriorul corpului nostru pământesc, imaginea lor nu poate fi văzută de om decât prin intermediul marelui ochi al pământului. Acesta nu este altul decât atmosfera pământului, care este alcătuită din straturi de eter cu densități diferite, putând fi comparată cu o lentilă transparentă ce acționează ca o lupă care focalizează razele luminoase ce provin din univers, permițându-le să ajungă mult amplificate pe suprafața pământului (și implicit în interiorul ochiului uman). Fără acest ochi planetar, omul nu ar putea percepe imaginile miniaturale ale constelațiilor.

Dacă ochiul ar putea vedea obiectele propriu-zise, ele i-ar apărea în mărimea lor naturală. În realitate, acestea îi apar la o scară mult redusă, din cauza structurii globulare a ochiului, lucru demonstrat de principiul microscopului, care permite chiar și amplificarea celor mai mici particule de materie. Aparent, acest procedeu constă în apropierea continuă a obiectului vizualizat, dar în realitate este vorba de o mărire a imaginii luminoase a obiectului până la mărimea sa naturală. Particulele care inițial erau invizibile demonstrează că este imposibil ca ochiul deschis să le vadă direct, el nepercepând decât imaginile la o scară redusă a acestora, în maniera descrisă anterior.

Mai mult, ochiul este astfel construit încât o rază de lumină care pătrunde cu o viteză uriașă în interiorul lui să nu-i facă nici un rău. În plus, procesul vederii îi permite sufletului timpul necesar să descifreze imaginile percepute, dându-le o reprezentare spirituală. Sufletul se află într-o comunicare continuă cu ochiul, prin intermediul creierului și al nervilor optici. Întrucât funcțiile spirituale ale sufletului trebuie să treacă mai întâi printr-un anumit proces cerebral, viteza acestui proces este mai redusă decât cea a luminii. De aceea, ochiul este înzestrat cu anumite aparate cu ajutorul cărora poate încetini viteza razelor luminoase. Lichidele de

densități diferite din interiorul lui au exact acest rol, servind până la un punct ca dizolvanți de intermediare.

Sângele nu trebuie să pătrundă și să avanseze prin creier cu aceeași viteză ca în cazul altor organe interne, ci trebuie să își încetinească mișcarea, astfel încât procesul de intermediere între spirit și materie să se poată produce în mod corespunzător în toate părțile creierului. Așa se explică de ce imediat ce ajunge la nivelul capului, artera principală nu se mai întinde drept, ci este răsucită într-un fel de spirală. În acest fel, viteza sângelui este redusă, iar sufletul are timp să își formeze impresii spirituale pornind de la cele materiale (pentru comparație, gândiți-vă la pierderea temporară a conștiinței de sine, de tipul leșinului, care se produce în cazul unei abundențe excesive de sânge la nivelul creierului). Același proces se aplică și în cazul urechii, pentru a reduce și modifica oscilațiile sunetului, astfel încât ele să poată fi integrate și transformate de suflet în impresii spirituale.

Penetrarea razelor luminoase în substanțele prezente în ochiul uman este facilitată de magnetismul și electricitatea fosforului conținut de elementele ochiului. Dar acest lucru nu este suficient pentru a obține asemenea rezultate. De aceea, ochiul a fost construit de o asemenea manieră încât razele luminoase să nu poată pătrunde sub forma unor elemente de un alb strălucitor și pur, ci numai după adăugarea altor substanțe, proces care permite diviziunea razelor. Ochiul are capacitatea de a percepe culorile, ceea ce îi permite dispersarea numeroaselor raze luminoase, producând imagini ale obiectului perceput. Așa se explică de ce în spatele pupilelor au fost așezate lentilele cristalinului. Aceste lentile acceptă razele, le concentrează și le permite apoi să se disperseze din nou pe zona pigmentată a retinei, pentru a realcătuia imaginea reală pe fundalul ochiului, asemănător cu o oglindă din catifea neagră.

Teoria potrivit căreia în timpul procesului vizual, imaginea de pe fundalul ocular ar fi inversată, după care este refăcută din nou prin reflexia ochiului interior, are la bază o mare eroare. Oamenii de știință au construit lentile șlefuite din sticlă, asemănătoare cristalinului, și au obținut imagini inversate. Sticla este însă lipsită de viață, iar felul în care refractă razele luminoase diferă de cel din interiorul ochiului. Ochiul este plin de viață, deopotrivă materială și spirituală, astfel încât el operează într-o manieră cu totul diferită de cea pe care o presupune știința opticii. Cum ar putea fi limitat procesul vederii la trasarea matematică a unui cerc, în condițiile în care ochiul unui cal sau al unei capre, ale cărui pupile – după cum se știe – alcătuiesc un dreptunghi oblic, reușesc totuși să producă imagini vizuale corecte? Ca să nu mai vorbim de ochii unei muște, care au o alcătuire complet diferită. Musca dispune de o pereche de ochi care reprezintă aproape o șeptime din totalitatea corpului său. Ochii ei sunt alcătuiți din mii de ochi mai mici, în formă de fagure, fiecare având o formă conică, dar generând o imagine unitară. Ei alcătuiesc practic un microscop extrem de puternic, cu ajutorul căruia musca reușește să vadă animale dintre cele mai mici, de dimensiuni aproape atomice.

Simpla observare materială sau fizică a părților din care este alcătuit ochiul uman nu va permite niciodată să descoperiți întreaga funcționalitate a mecanismului său. Toate concluziile pe care le-au tras oamenii de știință au fost trase în urma unor experiențe făcute asupra obiectelor lipsite de viață, după care au fost aplicate ființelor vii. Din acest motiv, ei au răspândit numeroase erori, nereușind să explice niciodată contradicțiile care stăteau la baza lor. Atunci când omul moare, principiul vieții, care corespunde sufletului său, părăsește corpul fizic. Întreaga viață naturală este susținută de acest principiu al vieții, la care se adaugă

doi factori esențiali ai creației, și anume magnetismul și electricitatea. Disecarea unui cadavru nu poate permite decât cel mult descoperirea efectelor generate de neregularitatea influxurilor interioare și exterioare ale acestor elemente esențiale. Adevăratul factor al vieții a dispărut însă, și odată cu el și posibilitatea descifrării adevăratelor fundamente ale vieții.

Mai există și alte secrete ale organului vederii ființei umane, dar acestea sunt profund ascunse. Atunci când omul privește cerul înstelat cu ochiul său – acest mic soare din organismul său –, ochiul însuși devine un mic univers, în care se reflectă imaginile a miliarde de sori. De aceea, se poate spune că ochiul uman poartă în el creația infinită. Razele și reflexiile nenumăraților sori la nivelul ochiului (el însuși corp de natură solară) generează la nivelul sufletului un efect de-a dreptul miraculos, care face ca ceea ce este mare să fie regăsit în ceea ce este mic, recunoscându-l ca atare în mod intrinsec (principiul holografic)”.

Narcoza sau anestezia

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/209, Darurile cerului II, pag. 309 ff (citate de Viktor Mohr)

„Hrana acceptată de stomac nu este atât de moartă precât pare. Orice aliment este alcătuit din trei părți: una grosier-materială, una eterică și una substanțială. Partea materială a hranei este cea vizibilă, care poate fi simțită prin intermediul simțului gustativ și al celui olfactiv de la nivelul limbii și nasului. Atunci când hrana și băutura ajung în stomac, se poate spune că ea este gătită aici pentru a doua oară. În timpul acestui proces apar două ingrediente, din care unul este material, care este condus de sânge în interiorul organismului, ca hrană pentru corpul fizic, pentru organele și membrele acestuia, pentru intestine și mușchi, adică pentru toate celulele care au nevoie să fie fortificate. Partea substanțială subtilă a hranei nu este eliminată până când ajunge la nivelul stomacului inferior. Aici, substanța eterică a hranei este separată printr-un proces de fermentație de corespondentul ei material, servind ca hrană pentru nervi. De aceea, ea ar mai putea fi numită și „nerv spiritual”.

O a treia componentă, extraordinar de subtilă, cea care alcătuiește adevărata substanță a materiei, este condusă (tot prin intermediul procesului de fermentație), printr-un anumit canal particular, de la splină către inimă, unde este complet purificată și servește drept hrană a sufletului. Altfel spus, sufletul se hrănește și el cu alimentele ingerate de om, dar numai cu acele părți care îi corespund din punct de vedere substanțial (cu elementele care au frecvențe de vibrație asemănătoare cu a lui), fiind fortificat de acestea (așa se explică influența dietei alimentare asupra sufletului!).

Fluidul eteric pe care l-am denumit mai sus nervul spiritual, cel care face legătura în corp și suflet, joacă un rol decisiv în procesul de anestezie sau narcoză.

Toate eterurile care reprezintă lichide spirituale de o mare puritate au efecte anestezice asupra nervului spiritual. Este cazul vinului, berii, mustului, și al altor lichide similare, care conțin elemente astrale mai libere și mai puțin supuse constrângerilor, spre deosebire de apă și de celelalte lichide nesupuse procesului de fermentație. Eterul cel mai pur este aproape complet liber și de aceea el nu poate fi păstrat decât în recipiente bine sigilate.

Atunci când un asemenea eter ajunge, prin inhalarea lui de către organism, în zona în care operează nervul spiritual, intrând în contract cu acesta, el este absorbit cu lăcomie de către acesta, fiind folosit pentru alimentarea compartimentelor interioare ale nervului. Când aceste compartimente sunt alimentate subit, în această manieră neașteptată, ele se umflă la fel ca un balon, nemaifiind capabile să reacționeze la impulsurile exterioare, chiar dacă este vorba de o rană externă (principiul anesteziei).

Este ușor de înțeles că prin acest mecanism, nervul spiritual devine inactiv în ceea ce privește corpul fizic. Din cauza atingerii pragului de sațietate la nivelul compartimentelor nervului spiritual, acesta din urmă refuză contactul cu corpul, eliberând din nou sufletul, căci în această stare de sațietate, nervul spiritual nu mai este capabil să lege sufletul. Când sufletul se află în această stare de eliberare temporară, din cauza scurtei perioade de amortire a nervilor, conștiința sa sălășluiește în sfera spirituală, care corespunde inimii sau minții umane. În această stare de amorțeală (narcoză), sufletul trăiește o viziune spirituală care corespunde întru totul naturii sale bune sau rele.

Întrucât sufletul se află încă într-un contact deplin cu nervul spiritual, la fel ca în cazul somnului natural, cu mențiunea că este separat de compartimentele nervului, el devine capabil să-și transfere ideile nervului spiritual. De aceea, el își poate reaminti ulterior ce a văzut în lumea spirituală a sufletului, deși nu a perceput nimic din ceea ce s-a petrecut în lumea corpului fizic. La fel ca atunci când revine dintr-o stare de vis natural, atunci când se întoarce din starea pur somnambulică (n.a. pe care parapsihologia o numește „transă”) sufletul nu se trezește cu o stare de anamneză, căci de regulă în această stare el nu se află în contact cu nervul spiritual. Explicația este că nervul spiritual rămâne într-un contact strâns cu nervii, care nu ar putea fi alimentați în caz contrar, pierzându-și puterea. Atunci când pierde contactul cu nervul spiritual, nervii mor curând, ceea ce conduce inclusiv la moartea corpului fizic.

În cazul anesteziei eterice, eterul devine un substitut pentru nervul spiritual, la fel ca în cazul somnului natural, când eterul din stomac (provenit de la hrană) preia această funcție. În acest caz, nervul spiritual se poate elibera fără pericolul golirii compartimentelor sale.

Atunci când se petrece acest lucru, nervul spiritual rămâne exclusiv în serviciul sufletului, ceea ce conduce la anamneza¹ celor văzute în lumea spirituală. Așa se explică principala diferență între starea de narcoză eterică și așa-numitul somn magnetic, în care sufletul își poate observa corpul fizic, căci nervul spiritual rămâne conectat la acesta, lucru care nu se petrece în timpul narcozei.

În cazul anumitor ființe umane, anestezia poate avea efecte secundare de tipul convulsiilor. Acesta nu reprezintă altceva decât dorința sufletului ‘de a scăpa’ din închisoarea sa materială. Această dorință s-a născut în timpul stării de anestezie. Cele mai eficiente remedii care pot vindeca această boală sunt rugăciunea și postul”.

Capitolul 4

Sfera vitală exterioară a ființei umane

¹ Această anamneză se referă la impresiile percepute de creierul sufletului, care nu sunt transferate de regulă creierului fizic.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/102 și IV/215

„Observați că fiecare ființă umană are un corp spiritual, unul astral și unul natural (fizic), precum și o sferă vitală exterioară, care o înconjoară. Acest principiu se aplică tuturor corpurilor, de la astre și până la pietre, plante și animale. Fără această sferă vitală exterioară pietrele, plantele și toate celelalte creaturi vii nu ar putea exista.

Realitatea acestei afirmații poate fi demonstrată prin anumite experiențe. De pildă, atunci când vă aflați într-o pădure de stejari, senzația pe care o experimentați este diferită de cea pe care o aveți într-o pădure de cedri. La fel, dacă urcați pe un munte din calcar, senzația va fi diferită față de cea pe care o aveți dacă urcați pe un munte de granit. Omul atent va trăi senzații diferite atunci când se află într-o vie, prin comparație cu cele pe care le-ar avea într-o grădină de smochini. Aceste impresii diferite devin încă și mai accentuate atunci când el are de-a face cu animale diferite, dar mai ales cu oameni diferiți. Omul extrem de receptiv poate simți aceste impresii chiar de la mare distanță, dându-și seama dacă se va întâlni cu un om bun sau cu unul rău.

Mai puteți observa și următorul aspect: animalele dispun și ele de această receptivitate, unele dintre ele chiar într-o măsură mult mai mare decât oamenii materialişti, prea puțin preocupați de bine și de adevăr.

În cazul ființelor umane cu o natură foarte bună, al căror suflet este inspirat de spiritul divin, sfera vitală exterioară devine extrem de puternică, putând ajunge până la distanțe foarte mari. Atunci când un asemenea om se află în preajma unui animal, oricât de feroce ar fi acesta, animalul va fi influențat de sfera sa vitală exterioară, devenind extrem de blând și de supus în fața acestuia. Omul îi va putea chiar comanda prin voința sa, iar animalul îl va asculta cu siguranță.

Există în istorie numeroase exemple care atestă acest lucru, mai ales în cazul patriarhilor și al profetilor, și mulți dintre cei care s-au aflat alături de Mine de-a lungul timpului au trăit asemenea întâmplări. Eu Însumi am cea mai întinsă sferă vitală, dar și voi, cei care Mă însoțiți prin credința voastră, aveți o sferă vitală extrem de puternică, plină de strălucire!

Omul care are un suflet desăvârșit sălășluiește într-o formă fizică perfectă, iar percepțiile, sentimentele și voința lui emană precum razele soarelui, acoperind cu lumina lor distanțe foarte mari, în toate direcțiile. Cu cât sfera vitală exterioară este mai apropiată de suflet, cu atât mai intensă devine influența exterioară a acestuia în planul gândirii, voinței și sentimentelor.

Sfera luminoasă a soarelui, care scaldă în lumina ei pământul, luna și tot felul de alte corpuri cerești din sistemul nostru solar, reprezintă – ca să spunem așa – sfera vitală exterioară a soarelui, care permite trezirea vieții în toate corpurile aflate sub influența sa. Așa se explică de ce toate aceste corpuri trebuie să se adapteze – mai mult sau mai puțin – la ordinea solară. De aceea, se poate spune că soarele este un legiuitor și un stăpân al tuturor celorlalte corpuri cerești supuse radiației sale luminoase. Evident, nu se poate spune că soarele gândește sau că are o voință personală, dar însăși lumina sa reprezintă un mare gând, la fel cum căldura acesteia reprezintă o voință puternică, care emană direct din Mine, dar devine efectivă numai datorită naturii organice a corpului solar. Cu cât un corp crește se

află mai aproape de soare, cu atât mai vie și mai puternică va fi influența acestuia asupra sa, ascultând de voința manifestată de lumina și de căldura sa.

La fel cum soarele poate influența celelalte corpuri cerești din sistemul nostru solar prin sfera sa vitală exterioară, un suflet perfect, necorupt, plin de viață, de iubire, de credință și de voință îi va influența pe toți cei aflați în sfera sa vitală. Un asemenea suflet își emană lumina și căldura până la distanțe foarte mari, această lumină și această căldură alcătuind de fapt sfera sa vitală exterioară, care în cazul lui este extrem de puternică. Voința Mea se manifestă prin intermediul sferei vitale a soarelui, astfel încât nimeni nu i se poate opune. În mod similar, nimeni nu se poate opune voinței unui suflet perfect, manifestată prin intermediul sferei sale vitale, căci potrivit ordinii Mele, ea corespunde voinței Mele”.

Capitolul 5

Influența și alungarea demonilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/96

Iar Îngerul a spus: „Ai perfectă dreptate atunci când afirmi că demonii – chiar și în număr mare – nu au nici o putere asupra ființei umane aflată într-o stare de iubire totală față de Dumnezeu. Nu se poate spune despre ei că reprezintă o forță unită, căci fiecare demon este supus celui mai mare egoism și celei mai depline iubiri de sine posibile. De aceea, nici un demon nu va fi vreodată dispus să își sprijine tovarășii în vreun demers oarecare, de teama ca aceștia să nu dobândească, în secret, vreun avantaj asupra sa, forțându-l apoi să-i devină slugă.

Chiar și atunci când ies împreună la pradă – ca să spunem așa – nici unul dintre ei nu va fi vreodată dispus să le reveleze celorlalți adevăratele sale intenții. Atunci când se întâlnesc întâmplător la locul prăzii, între ei izbucnește de regulă o luptă cumplită, căci fiecare demon care emite pretenții asupra prăzii reprezintă un dușman pentru vecinul său, care va face astfel tot posibilul să-l gonească de acolo. Un al treilea va profita însă imediat ca să-i ia locul celui dintâi. Dacă va apărea și un al patrulea demon, primii doi se vor lupta cu el, iar un al cincilea va profita imediat pentru a se înfrupta din pradă. Dacă mai apare un al șaselea demon, lupta reizbucnește pe loc, ceea ce-i va permite celui de-al șaptelea nepoftit să fure liniștit din prada primilor, până la apariția celui de-al optulea demon. Și astfel, ei se vor lupta tot timpul între ei și nici unul nu îi va permite celuilalt să se bucure în liniște de prada furată.

După cum poți vedea, nici un demon nu este vreodată dispus să își ajute tovarășii, dar prin egoismul lor reunit, ei pot amplifica foarte mult greutatea prăzii comune. Explicația este următoarea: atunci când așezi două greutateți identice pe talerele aceluiași cântar, acul acestuia nu va fi deloc deplasat. Dacă așezi însă pe un singur taler o picătură aproape insesizabilă de miere, mirosul acesteia va atrage imediat câteva mii de albine, care se vor așeza pe taler și vor devia acul cântarului.

Îl puteți voi acuza pe Dumnezeu de lipsă de înțelepciune pentru simplul motiv că le-a înzestrat pe albine cu miros și cu dorința de a culege mierea, sau că i-a dat mierii mirosul și dulceața ei caracteristice? Sau putem noi oare spune că Domnul a fost lipsit de înțelepciune atunci când a dat naștere unor creaturi nu doar funcționale, ci și extrem de frumoase, fiecare dintre ele în funcție de propria ei specie? Este oare o lipsă de înțelepciune a Domnului faptul că El a înzestrat

femeile cu un farmec deosebit și cu o formă extrem de atractivă, pentru ca ele să trezească în bărbați o mare dorință, astfel încât aceștia să-și părăsească mama și tatăl pentru soția lor?

Dacă asistăm în lumea materială la o asemenea situație în care ființele sunt atrase unele de altele, dintr-un motiv sau altul, cu atât mai intense se petrec aceste lucruri în lumea spirituală. Dacă nu ar fi fost creată această forță de atracție, cum ar mai putea exista toate pământurile, lunile, sorii și celelalte corpuri cerești care există pe bolta infinită a creației? Chiar și un simplu atom manifestă o anumită atracție față de vecinul său. Ei stabilesc o legătură pe care o mențin apoi pe o durată nelimitată. Orice obiect atrage ceea ce îi este similar. Numai astfel au putut fi create lumile.

Atunci de ce să îl acuzăm pe Domnul de lipsă de înțelepciune pentru că – din necesitate – a înzestrat fiecare suflet cu o stare necondiționată de libertate, deopotrivă de voință și de recunoaștere, supunându-le însă și consecințelor care derivă din aceasta. L-ați mai lăuda oare pe Domnul dacă ați dori să mergeți la Ierusalim, dar ați constata că picioarele nu vă ascultă, cu toată voința și cunoașterea de care dispuneți, pentru simplul motiv că Domnul se împotrivesc în acest fel voinței voastre? Și astfel, în loc să ajungeți la Ierusalim, unde aveți treburi importante, ați ajunge eventual la Damasc, unde nu aveți nimic de făcut? Spuneți-mi, ați considera înțeleaptă o asemenea creație divină? Nu vi s-ar părea absurd să ieșiți pe stradă acoperiți cu miere, în loc de haine, trezindu-vă astfel că sunteți mâncați de vii de tot felul de albine, muște țânțari, și alte insecte?

Atunci când sufletul emană în sfera sa vitală exterioară (în aura sa) vibrații pasionale, care se răspândesc ca un fel de miros subtil, el va atrage în mod natural acele suflete care sunt dezincarnate, dar continuă și în lumea de dincolo să savureze mai presus de orice acest gen de miros. Ele simt acest miros în sfera vitală exterioară și se aruncă asupra acesteia pentru a-și satisface poftele, fără măcar să-și dea seama ce fac. Se strâng astfel în număr mare, hrănindu-se cu aceste vibrații care reprezintă pentru ele hrana mult-dorită. În mod evident, nu putem pune acest proces pe seama unei lipse de înțelepciune a Creatorului, care nu a făcut nimic altceva decât să respecte libertatea necondiționată a fiecărui suflet în parte. Pe de altă parte, fiecare suflet are la dispoziție suficiente mijloace prin care poate respinge orice oaspete nepoftit, ori de câte ori dorește acest lucru.

Dacă nu doriți să fiți deranjați de insecte, este limpede că trebuie să vă spălați trupul de miere. În mod similar, dacă nu doriți ca sfera voastră vitală să fie atacată de tot felul de demoni, care să vă supere și să vă slăbească sufletul, alegeți ordinea stabilită de Domnul ca principiu de viață, și vă promit că nici un demon nu vă va mai supăra în vreun fel!

Credeți-mă, dacă voi nu ați dori să atrageți și să cultivați demonii prin pasiunile voastre – fie ele lăuntrice sau exterioare – aceștia nu v-ar mai seduce și nu v-ar mai ataca în nici un fel. Dacă voi sunteți însă cei care i-ați atras în aura voastră vitală, atunci nu aveți dreptul să vă plângeți atunci când – prin numărul mare cu care vă copleșesc – vă împovărează din ce în ce mai tare sufletul, împingându-l către excese, chiar și împotriva voinței voastre. Adevăr vă spun: orice om decăzut a ajuns astfel numai pentru că și-a provocat singur răul, rătăcindu-se de la ordinea lui Dumnezeu! De cele mai multe ori, el a fost pregătit pentru cădere de felul în care a fost educat, căzând treptat în tot felul de pasiuni malefice, și implicit în păcat. Aceste înclinații deschid apoi poarta celor mai ciudate și mai nefericite influențe,

iar sufletul devine din ce în ce mai corupt. El nu se va mai putea apoi desprinde decât cu greu din această stare, dar în măsura în care va dori cu adevărat acest lucru, va putea să o facă.

Dacă o ființă umană dorește să se schimbe, Domnul nu îi va pune în cale nici un obstacol. Mai mult, este suficient ca ea să își manifeste chiar și în sinea ei dorința de a se schimba, și este absolut sigur că va primi ajutor. Dacă ea se simte însă bine și satisfăcută în slăbiciunea ei, fără să-și dorească vreodată să se transforme în bine, nimeni nu va interfera cu voința sa.

Dacă ea admite totuși muștrările pe care i le trimitem noi (îngerii) în partea cea mai bună a inimii sale, cea pe care voi o numiți ‘conștiință’, înseamnă că ea nu este complet pierdută și coruptă. În asemenea cazuri există un ajutor secret care coboară continuu asupra acestor ființe de sus, sufletul fiind susținut în permanență cu energie și cunoaștere pentru a-și putea desfăce din ce în ce mai tare cătușele în care este înlănțuit. Singurul lucru de care are nevoie este puțină bunăvoință (în înțelesul cel mai direct al cuvântului: bună voință). El va fi astfel ghidat și susținut din planurile subtile până când va fi suficient de pregătit pentru a primi o revelație superioară, când va fi preluat direct de Spiritul lui Dumnezeu (Duhul Sfânt), fiind condus mai departe de adevărata Lumină a Vieții.

Evident, în cazul în care omul refuză să asculte glasul nostru blând care îl muștră, din cauza iluziei în care se complăce și a beției simțurilor, acționând ca și cum el ar fi stăpânul lumii, nu este de mirare că va cădea din ce în ce mai jos, lucru pentru care nimeni altcineva nu poate fi învinovățit decât el însuși”.

Partea a II-a

Cauza și semnificația bolilor și suferințelor

Capitolul 1

Păcatul originar:

Principala cauză a slăbiciunii fizice

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/224

Domnul: „Dacă Adam ar fi respectat unica poruncă pe care i-a dat-o Dumnezeu, atunci umanitatea – adică sufletul perfect al ființei umane – nu ar fi căpătat un corp solid, din carne, greu și fragil, și nu ar fi fost astfel supusă bolilor și imperfecțiunilor. Neascultarea legii pozitive a determinat căderea primei ființe umane, din necesitate, astfel încât atingerea scopului suprem a devenit mult mai dificilă, el neputând fi atins decât prin eforturi mult mai mari.

Probabil că vă întrebați: ‘Cum se poate ca o lege simplă, cu implicații cel mult morale, să aibă o influență atât de mare asupra întregii naturi a ființei umane? Adam ar fi rămas cu siguranță aceeași ființă carnală chiar și fără savurarea prostească a mărului, iar mai devreme sau mai târziu, în funcție de starea corpului său, ar fi murit, la fel cum mor toate ființele umane de astăzi!’

Pe de o parte, aveți dreptate, dar pe de altă parte, nu aveți. Savurarea mărului, care este un fruct dulce și sănătos, nu are cum să conducă la moarte. În caz

contrar, toți oamenii care mănâncă mere ar muri la scurt timp după aceasta. Procesul nu are aproape nimic de-a face cu mărul propriu-zis. Dar dacă mănecarea mărului pentru a-i cunoaște savoarea este interzisă pentru o anumită perioadă de timp, cu scopul unei mai mari întăriri a sufletului, iar sufletul încalcă această lege, perfect conștient că dispune de un liber arbitru, se poate spune că sufletul respectiv și-a provocat într-o oarecare măsură căderea.

S-a produs astfel un fel de rană deschisă în natura sufletului, foarte greu de vindecat în totalitate. Chiar dacă rana se cicatrizează, un anumit număr de vase sanguine devin foarte contractate din cauza cicatricei, ceea ce face ca fluidele vitale ale sufletului să nu mai circule corect, exercitând o presiune dureroasă asupra locului în care se află cicatricea. De aceea, sufletul este nevoit să iasă din sălașul său interior, unde avea grijă de dezvoltarea spiritului dinlăuntru, și începe să-și dedice cea mai mare parte a activității sale eliminării cicatricei. Iar această cicatrice nu este altceva decât ‘Lumea exterioară’.

Sufletul ar dori să scape imediat de cicatrice, căci aceasta îi provoacă o durere, din cauza compasiunii sale față de lumea exterioară. Dar cu cât se preocupă mai mult de cicatrice, cu atât mai tare devine coaja acesteia, și cu cât mai tare devine coaja ei, cu atât mai multă atenție necesită ea din partea sufletului. În final, sufletul ajunge să nu mai facă nimic altceva decât să încerce să vindece cicatricea, identificându-se complet cu aceasta și uitând de misiunea sa, de a se ocupa de spiritul interior. Iată, acesta este așa-numitul ‘păcat originar’.

Se pune atunci întrebarea: ‘Cum se poate moșteni acest păcat originar?’ Procesul este destul de simplu, mai ales atunci când este legat de formarea sufletului organic. Tot ce a acceptat sufletul o dată poate rămâne împreună cu acesta timp de mii de ani, dacă spiritul nu are grijă să repună lucrurile în ordine. Priviți caracterul unei națiuni! Dacă Eu v-aș arăta acum caracterul primului om care a pus bazele acelei națiuni, ați constata că principalele sale caracteristici s-au transmis în majoritatea lor descendenților acestuia. Dacă primul strămoș a fost un om bun, la fel ca și soția sa, în final – cu puține excepții – întreaga națiune va fi bună, prin comparație cu o altă națiune, ale cărei baze au fost puse de un om mândros, îngâmfat sau lipsit de respect pentru semenii săi.

Dacă o asemenea trăsătură primordială – fie ea fizică sau morală – poate fi recunoscută mii de ani mai târziu la descendenții primului strămoș al unei națiuni, este evident că procesul se aplică cu atât mai mult tuturor descendenților primului om de pe acest pământ. Întrucât la început, sufletul primului om era mult mai receptiv, și deci mai sensibil decât cel al urmașilor săi de mai târziu, caracteristicile tatălui s-au imprimat în genelor urmașilor săi chiar în momentul procreării, odată cu curgerea fluxului de sămânță vitală. Aceste caracteristici ale generațiilor viitoare nu aveau cum să dispară, sau măcar să se șteargă, pe o cale naturală. Din păcate, această cicatrice a desfigurat în mare măsură sufletul omului. Dintotdeauna, Dumnezeu a făcut tot ce a stat în puterile Sale pentru a elimina această cicatrice malefică, dar eforturile Sale nu au fost încununete de un succes prea mare, motiv pentru care am fost nevoiți să vin în Persoană pe acest pământ, cu scopul precis de a elimina această cicatrice urâtă și atât de veche.

Și vă asigur că voi elimina această cicatrice, lucru care a devenit posibil prin nenumăratele răni la care a fost supus trupul Meu”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/34

„Iată ce înseamnă referirea din Biblie potrivit căreia Satan a luat forma unui șarpe și a sedus primul cuplu uman: cei doi, care îl cunoșteau pe Dumnezeu și voința Lui, s-au lăsat seduși de farmecele lumii materiale și de dorințele cărnii lor. Ei și-au spus: ‘Haide să vedem ce se va întâmpla dacă vom acționa măcar o dată împotriva voinței lui Dumnezeu! De vreme ce Dumnezeu ne-a dat o libertate deplină în ceea ce privește acțiunile noastre, nu avem cum să ne pierdem cunoașterea (pe care, oricum, nu o deținem), și deci nu putem decât să câștigăm! Dumnezeu știe foarte bine ce ni se va întâmpla dacă vom acționa independent, dar noi nu știm. De aceea, vom acționa în funcție de simțurile noastre, iar prin experiența câștigată vom dobândi cunoaștere, pe care deocamdată nu o deține decât Dumnezeu!’

Și iată, cei doi au mâncat din Pomul interzis al Cunoașterii, aflat pe cărarea experienței, lucru pe care l-au făcut în mod conștient și voluntar. Prin acest act, ei s-au scufundat ceva mai mult în materia fizică, adică în planul judecății. Prin comparație cu viața veșnică a spiritelor libere, putem numi această cădere: ‘moarte’.

În acest fel, cei doi au acceptat faptul că Judecata Obligatorie și Moartea se aflau la ele acasă în trupul lor, lucru care a condus la o iubire din ce în ce mai mare a lumii exterioare, și implicit la limitarea și constrângerea sufletului liber. Astfel, ei au pierdut paradisul, care însemna fuziunea totală între suflet și spiritul lor. Mai mult, ei și-au pierdut conștiința de sine, din cauza răniilor produse sufletului de acul materiei. Și astfel s-a ajuns la situația actuală, în care ființele umane sunt nevoite să facă mari eforturi pentru a se elibera de povara necesității. Așa se explică de ce Eu (Domnul) am venit în această lume, pentru a le arăta din nou oamenilor adevărata cărare a vieții și pentru a-i ajuta, prin învățăturile Mele, să regăsească paradisul pierdut”.

Capitolul 2

Bolile auto-induse

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/12

„Multă lume se plânge și se lamentează, iar cei slabi în credința lor afirmă deseori: ‘Oare cum se poate bucura Dumnezeu de toate aceste boli pe care ni le trimite și cu care ne pedepsește? Ori nu există nici un Dumnezeu, ori El se află undeva atât de sus încât nu-i mai pasă de sărmanele creaturi pe care le-a lăsat pe pământ. Ori poate că îi fac plăcere sacrificiile, tămâia, și nu poate fi împăcat decât prin ofrande, incantații magice și ritualuri! Sau poate că Dumnezeu s-a supărat pe umanitate și acum își găsește plăcerea pedepsind-o! Și cine știe, poate că trebuie să facem cu toții penitență, aruncând în apa Iordanului cel puțin 12 păcătoși!’

Dar nimeni nu pare să realizeze că toate aceste boli, suferințe, războaie, creșteri de prețuri, epidemii, foamete, li se datorează exclusiv oamenilor, care au uitat de ordinea pe care a stabilit-o Dumnezeu pentru sufletul și spiritul lor, ocupându-se numai de corpul lor fizic!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, XI/35

Domnul: „Eu nu voi lăsa foamea, sărăcia și toate nenorocirile să cadă asupra oamenilor decât atunci când aceștia își vor întoarce complet fața de la Mine, transformându-se în adoratori ai idolilor întunericului și căutând numai plăcerile personale, lipsite de conținut spiritual. Căci foamea și sărăcia îi vor forța pe oameni să se gândească la cauzele care au provocat toate aceste suferințe, ascuțindu-le mintea. Astfel, din rândul națiunilor se vor naște oameni înțelepți și sensibili care le vor deschide semenilor lor ochii, arătându-le adevărata cauză a suferinței lor!

Dacă oamenii nu și-ar mai întoarce niciodată fața de la Dumnezeu, ei nu ar mai suferi de boli și de sărăcie. Astfel, dacă voi și descendenții voștri vă veți păstra întotdeauna credința, acționând în acord cu învățăturile Mele, nu veți avea niciodată de suferit, iar bolile trupului nu vă vor slăbi niciodată sufletul, umplându-l de teamă. De altfel, bolile trupului nu sunt niciodată altceva decât consecințele amare ale neascultării poruncilor pe care vi le-am dat și pe care vi le-am explicat cu atâta claritate.

Cel care urmărește să respecte încă din tinerețe aceste porunci va atinge o vârstă înaintată și nu va avea niciodată nevoie de doctor; iar urmașii săi nu vor trebui să sufere din cauza păcatelor părinților lor. În schimb, oamenii care se rătăcesc de la ordinea Mea vor experimenta foarte curând cele mai cumplite boli fizice și vor fi nevoiți astfel să învețe care sunt consecințele disprețului lor față de poruncile divine.

Dacă dorește ca utilajul pe care l-a cumpărat să funcționeze multă vreme corect, cumpărătorul trebuie să respecte indicațiile pe care i le-a oferit și pe care i le-a demonstrat fabricantul atunci când a cumpărat utilajul. Dacă după o vreme, din indolență sau din nechibzuință, cumpărătorul renunță să mai respecte indicațiile de folosință, iar utilajul se strică, el nu îl poate condamna pe fabricant, ci numai pe sine însuși.

Dumnezeu este marele Inginer al trupului uman, pe care l-a conceput ca pe o mașinărie sofisticată, care să le fie de folos oamenilor. Dacă sufletul se folosește de această mașinărie animată respectând indicațiile clare oferite lui de Dumnezeu prin poruncile Sale, corpul fizic își va păstra de-a pururi starea de sănătate. Dacă sufletul devine însă leneș și senzual, refuzând să mai asculte indicațiile Inginerului etern, el nu îl poate condamna pe Acesta atunci când mașinăria se strică”.

Capitolul 3

Principalele cauze ale bolilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/56

Domnul: „Cele mai rele dintre toate viciile sunt indecențele de toate felurile. Ființe umane ajung să se rătăcească din cauza lenei, a orgoliului și aroganței lor. Omul orgolios nu are nimic sfânt; el se folosește de toate mijloacele pe care le are la îndemână pentru a-și satisface pasiunile lumești și desfrâul. Atunci când procrează, el nu poate da naștere unor copii elevați, ci unor creaturi jalnice și bolnăvicioase. Acest păcat este principala cauză a mării majorități a bolilor grave care există în această lume.

Se mai adaugă lăcomia, destrăbălarea, mânia și celelalte tipuri de supărări. Toate aceste vicii nu fac altceva decât să îi conducă pe oameni la boală, care apoi îi chinuiește în cele mai dramatice maniere”.

Domnul: „După ce l-am vindecat pe infirmul din Ierusalim, care a așteptat 38 de ani vindecarea, Eu i-am spus: ‘Du-te și nu mai păcătuiești, căci altfel îți se vor întâmpla nenorociri încă și mai mari!’ Într-adevăr, guta de care suferea era consecința numeroaselor sale păcate anterioare. La fel s-au petrecut lucrurile în toate situațiile în care am vindecat bolnavi. Dacă nu s-a fi îmbolnăvit din cauza păcatelor lor, sufletele lor nu ar mai fi avut nici o speranță de a fi salvate. Bolile lor grele i-au trezit din amorțeală și le-au arătat felul în care îi răsplătește lumea exterioară pe cei care i se închină. Boala i-a ajutat să-și piardă iubirea pentru lumea exterioară și să tânjească după o mântuire cât mai rapidă. Sufletele lor au devenit astfel mai libere, iar vindecarea trupeză s-a putut produce la momentul potrivit.

În afara acestor cauze principale ale bolilor, care explică de ce oamenii se nasc încă de la început cu trupuri șubrezite, pe care nu fac apoi decât să le slăbească și mai tare, mai există și alte cauze, care determină îmbolnăvirea gravă a celor deja slăbiți. Dar mai întâi, doresc să subliniez încă o dată: de aceste boli nu se îmbolnăvesc decât cei care s-au născut deja în trupuri șubrezite! Iar acum, vă voi indica pe scurt aceste cauze:

Cauza principală constă în dieta incorectă, în ingerarea unor alimente impure, rele, care nu sunt proaspete sau care nu sunt bine gătite (la care se adaugă și băuturile necorespunzătoare). Pe de altă parte, fructele necoapte contribuie și ele la aceste boli. Unii oameni au prostul obicei de a se răcori prea rapid atunci când sunt încălzii. Alții se expun cu prea multă ușurință la tot felul de pericole, fără să-și dea seama de slăbiciunea lor inerentă, lucru care îi conduce fie direct la moarte, fie la handicapuri de care vor suferi apoi întreaga viață.

Toate acestea nu se produc din vina lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât Acesta le-a dăruit oamenilor intelectul, liberul arbitru și poruncile divine, care reprezintă de fapt Legile Vieții!

De altfel, împotriva indolenței oamenilor nu poate exista vreun alt remediu decât toate tipurile de nenorociri, care nu sunt altceva decât consecințele necesare ale nerespectării voinței divine. Aceste nenorociri trezesc sufletele celor adormiți în trupul lor, arătându-le consecințele nefaste ale indolenței lor. Ca urmare, aceste suflete devin mai atente, mai sensibile, mai precaute și mai dornice să îndeplinească voința divină. Rezultă că bolile de care suferă astăzi oamenii au în realitate un rol pozitiv. Ele reprezintă un fel de judecată care silește sufletul să se transforme în bine, fără a-l priva de liberul său arbitru, lucru care îi permite apoi să continue să se perfecționeze în lumea de dincolo.

Există și oameni care intră în această lume bolnavi încă din pântecul mamei lor, din cauza păcatelor părinților săi, sau chiar a strămoșilor acestora. Aceste suflete provin de regulă din lumile superioare și sunt dispuse să îndure o încercare temporară în trupul pământesc. Aceste ființe au un statut elevat în lumea spiritelor, și oricine le îngrijește cu iubire și cu răbdare pe pământ va avea parte de o soartă similară în lumea de dincolo”.

„Voi știți că anumite ființe umane, deopotrivă de sex masculin și feminin, sunt extrem de expuse dorințelor carnale, în timp ce altele au o natură senzuală de-a dreptul impasibilă. Acești oameni nu reacționează nici chiar atunci când au în față cele mai minunate trupuri, în timp ce alți bărbați devin aproape turbați atunci când sunt supuși farmecelor feminine. Ei sunt niște nerozi care se îndrăgostesc atât de tare de farmecele unei femei încât își pierd complet judecata dacă nu reușesc să o ia de nevastă, sau să obțină din partea ei cel puțin anumite satisfacții de moment.

Motivul unei asemenea înclinații carnale excesive, mai ales atunci când nu poate fi controlată, este de multe ori legat de posesia unor demoni desfrânați.

Cum pot intra acești demoni în trupul oamenilor? Cei care îi invită singuri, dându-le nenumărate ocazii în această direcție, sunt chiar oamenii înșiși. Acești demoni carnali trăiesc de regulă în băuturile calde, în vin, bere, dar mai ales în alcoolul distilat. Ori de câte ori oamenii beau aceste băuturi alcoolice și se îmbată, ei primesc în trupul lor cel puțin un asemenea demon carnal, dacă nu mai mulți. După ce ajung în trup, acești demoni gădilă și tulbură organele genitale într-o asemenea măsură încât omul nu mai poate răbda fără a-și satisface poftele. Demonii carnali nu sunt altceva decât suflete dezîncarnate impure, care au aparținut cândva unor oameni dependenți de alcool sau de plăcerile sexuale. Ei pătrund în trupul oamenilor vii pentru propria lor perfecționare, căci principalul lor element a fost carnea. Din păcate, ei se dezlănțuie în trupul altora chiar mai rău decât au făcut-o vreodată în propriul lor trup.

Atunci când aceste suflete carnale corupte sunt tolerate fără restricții, ele devin din ce în ce mai nesățioase în dorințele lor impure și conduc la cele mai groaznice și mai periculoase boli. Îngerii păzitori permit acest lucru, pentru ca sufletul celui care se îmbolnăvește să nu piară complet în furia dezlănțuită a cărnii.

Așa-numitele băuturi calde (care conțin alcool, de tip punch) reprezintă prima porțiță prin care acești demoni carnali pătrund în trupul omului.

O a doua porțiță este la fel de periculoasă: dansurile publice! Puteți fii siguri că la asemenea baluri sau la alte forme de dans public² există cel puțin de zece ori mai multe suflete impure, invizibile, dependente de carne, decât oaspeți din lumea reală. În asemenea condiții, ele pătrund cu cea mai mare ușurință în trupul celor de față, pe care îl agită, conducându-l către cele mai mari murdării. Așa se explică de ce oamenii care participă regulat la asemenea baluri simt de regulă o aversiune atât de mare față de tot ceea ce este superior și sublim. Acest lucru poate fi cu ușurință observat, îndeosebi în cazul elevilor și studenților din marile orașe. De multe ori, după ce participă la asemenea petreceri dansante, ei nu mai au chef să învețe, vizualizând în permanență un gât frumos arcuit, un braț alb, etc. Ei simt în permanență ochii partenerei lor de dans ațintiți asupra lor, și toate simțurile lor sunt preocupate de ceea ce s-a petrecut la bal, care le-a oferit o mare plăcere. Așa se explică de ce atât de mulți studenți renunță la studiile lor. În loc să se ocupe de științe, mulți dintre ei ajung să muncească doar pentru a-și asigura traiul zilnic, pentru a putea deveni cât mai rapid cu puțință un cuplu cu cea care le-a fost inițial doar o parteneră de dans. Dacă cei doi reușesc să se căsătorească, ei sfârșesc prin a le apărea celor din jur într-o lumină foarte diferită de cea inițială.

La început, cuplul își petrece timpul numai în plăceri sexuale, pierzându-și astfel rapid vigoarea, transformată în putere procreatoare. De regulă, urmează apoi

² N.n. În zilele noastre, discotecii.

o stare generală de oboseală a trupului, caz în care demonii carnali care locuiesc în ei caută o cale de salvare, sugerând sufletelor respective – la fel cum ar face-o un doctor de familie – să-și caute plăcerea și în alte trupuri. Astfel, cât de curând soția nu îi mai place bărbatului ei, și invers. Femeia începe să caute compania tinerilor prieteni, în timp ce bărbatul va prefera să iasă noaptea, ‘ca să ia aer’. Relația continuă astfel până când cei doi se plictisesc complet unul de celălalt, după care divorțează sau se separă. Toate aceste consecințe – care caracterizează într-o măsură atât de mare lumea contemporană – sunt rezultatul balului inițial, când demonii carnali au pătruns cu cea mai mare ușurință în trupurile oamenilor.

La început, această stare de posesiune nu se manifestă cu atâta intensitate ca mai târziu, de pildă în cazul celor care încep să bea băuturi alcoolice calde, invitând astfel asemenea spirite impure să intre în trupul lor. Aceste spirite nu sunt foarte puternice și pot fi scoase cu ușurință din trup cu ajutorul unei rugăciuni ferme, adresată spiritului de către suflet. Spiritele atrase de dans nu pot fi însă alungate la fel de ușor. Este nevoie de post, de mult mai multe rugăciuni și de smerire pentru ca sufletul să se poată uni din ce în ce mai tare cu spiritul său. În acest fel, spiritul preia din ce în ce mai mult controlul asupra sufletului, alungând astfel demența care și-a făcut sălaș în casa sufletului.

Ce fac de regulă aceste cupluri atunci când se află la o petrecere dansantă? Ele mănâncă și beau, între două dansuri, cu scopul de a se ‘reface’, adică de a le asigura demonilor carnali o pensie pe viață în sufletul și în sângele lor. Când sunt invitați prea mulți asemenea ‘oaspeți’, corpul fizic al celor mai mulți dansatori încetează practic să mai existe. Când nu mai există locuri libere în regiunea rinichilor și a organelor genitale, aceste spirite carnale impure își pregătesc locuința în zona splinei, a ficatului sau a plămânilor. Oriunde își fac căminul acești emisari ai iadului, eiucid carnea, metaforic vorbind. Consecința este împietrirea splinei și a ficatului, care devin din ce în ce mai puțin funcționale și mai predispuse către îmbolnăvire, la care se adaugă slăbirea plămânilor și predispoziția către tuberculoză, care poate deveni galopantă”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/80

„Principala influență malefică derivă aproape inevitabil din plăcerile carnale, lucru care se aplică tuturor ființe umane. Toate bolile fizice și toate tulburările sufletului apar datorită acestor plăceri. De aceea, ar trebui să vă întoarceți privirea de la farmecele periculoase ale trupului, până când veți deveni stăpâni pe propriul vostru corp!

Aveți îndeosebi grijă de copii, și creșteți-i în spiritul modestiei. În acest fel, ei își vor putea controla cu mai multă ușurință trupul atunci când vor deveni adulți, și nu vor mai fi atât de predispuși către cădere. Dacă nu este ținut sub un control strict, spiritul malefic al trupului va pune posesiune pe ei! Nici un alt demon nu este mai greu de alungat dintr-o ființă umană decât spiritul cărnii. Acești demoni carnali nu pot fi alungați decât prin posturi și rugăciuni îndelungate.

De aceea, fiți foarte atenți, nu-i stârniți pe cei mici și nu le excitați carnea prin haine prea frumoase. Vai celor care păcătuiesc împotriva naturii celor mici! Adevăr vă spun, ar fi mai bine dacă asemenea oameni nu s-ar fi născut niciodată! Căci Eu Personal îi voi pedepsi pe cei care au călcat în picioare natura sacră a tinerilor, cu întreaga putere a mâniei Mele, căci dacă trupul a devenit prea fragil,

sufletul nu mai dispune de suportul solid care îi este necesar și nu își mai poate continua transformarea în bine (evoluția spirituală).

Pentru sufletul slab, sarcina de a-și vindeca trupul slăbit și de a elimina toate cicatricile este foarte dificilă! Atunci când se petrece totuși acest lucru, sufletul trebuie să îndure o frică teribilă, căci el remarcă slăbiciunea și epuizarea trupului său, căminul său pe acest pământ. Dar cine este vinovat? Vinovată este în primul rând proasta educație a copiilor și defectele morale care le sunt cultivate acestora încă de la cele mai fragede vârste.

Evident, corupția morală este mult mai mare la orașe decât la țară. Așa se și explică de ce în timpurile de demult, discipolii Mei i-au avertizat pe oameni de acest pericol. Ei le-au explicat numeroasele consecințe rele care apar ca urmare a căderii premature în capcanele trupului, astfel încât oamenii să fie avizați. Căci spiritul nu poate fi trezit decât într-un suflet sănătos, purtat de un trup solid și curat.

Priviți-i pe cei orbi, surzi, schilozi și paralitici. Priviți-i și pe cei care au diferite boli și infirmități, care îi afectează deopotrivă pe copii și pe adulți. Toate acestea nu sunt decât consecințele slăbiciunilor carnale! Nici un bărbat nu ar trebui să se atingă de o femeie înainte de vârsta de 24 de ani, în timp ce fata ar trebui să aibă cel puțin 18 ani, sau în cel mai rău caz 17 ani. Înainte de această vârstă ea nu este suficient de coaptă și nu ar trebui să privească pe nimeni ca pe un bărbat! Dacă este atinsă prea devreme de un bărbat senzual, trupul ei devine deja foarte fragil, iar sufletul ei slab și pasional.

Este destul de dificil să vindeci trupul unui bărbat, dar este mult mai dificil să vindeci trupul unei femei, dacă el a devenit prea fragil înainte de vreme! Mai întâi de toate, femeia nu va putea aduce pe lume copii sănătoși, iar în al doilea rând, ea va deveni din ce în ce mai dependentă de actul sexual, existând chiar posibilitatea să devină o desfrânată. Acest lucru este un dezastru pentru rasa umană, vinovați fiind în primul rând cei din a căror neglijență a devenit ea o desfrânată.

Vai celui care se va folosi de sărăcia unei fete pentru a-i fura virginitatea! Adevăr vă spun, ar fi mai bine ca acel bărbat să nu se foarte născut deloc! Cei care se însoțesc de femei desfrânate, deja corupte, în loc să le împiedice să mai pășească pe calea viciului, vor fi supuși mai devreme sau mai târziu unor judecăți aspre, căci cel care lovește un om sănătos nu păcătuiește la fel de mult ca acela care lovește un schilod.

Chiar și cel care experimentează un act sexual cu o femeie perfect matură și sănătoasă păcătuiește, dar de vreme ce răul făcut nu are consecințe extrem de dăunătoare, îndeosebi dacă amândoi partenerii sunt absolut sănătoși, judecata la care va fi supus acesta va fi una minoră. Cei care comit însă asemenea acte cu femei mature, din simpla lor dorință desfrânată, la fel cum ar proceda cu o prostituată, fără să procreeze un fruct viu în pântecul femeii, vor fi judecați de două ori. Dacă vor proceda astfel chiar cu o prostituată, judecata lor va fi înzecită!

Căci prostituata nu este altceva decât o femeie complet distrusă și bolnavă în trupul și în sufletul ei. Cel care o ajută însă să se salveze, cu inima sinceră și credincioasă Mie, va ajunge într-o bună zi să fie mare în Împărăția Mea. Cine îi plătește unei prostituate pentru favorurile ei sexuale, sporindu-i astfel reputația proastă, va fi recompensat cândva cu aceeași răsplată, la fel ca un criminal, fiind ars într-un cazan pregătit pentru demoni și pentru slujitorii acestora.

Vai națiunilor și orașelor care permit practica prostituției! Și vai întregului pământ atunci când acest rău se va răspândi pretutindeni! Peste aceste națiuni și peste aceste orașe voi instala conducători tiranici, care îi vor chinui îngrozitor pe supușii lor, astfel încât aceștia să sufere de foame și să ajungă singuri să se opună acestui act de sacrilegiu, pe care numai oamenii îl pot comite împotriva semenilor lor!

Prostituata își va pierde onoarea și respectul celor din jur, dar același lucru se va petrece și cu cei care o plătesc. În plus, trupul ei va fi atacat de tot felul de boli incurabile, sau cel puțin greu de vindecat. Dacă se va transforma însă într-un sens benefic, potrivit ordinii Mele, ea îmi va reintra din nou în grații.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/80

Domnul: „Nici tu, Zorel, nu ești în totalitate pur în ceea ce priveștetributele tale carnale. Corupția te-a ispitit în toate felurile încă de pe vremea când erai doar un băiat, și ai fost un exemplu rău pentru tovarășii tăi de joacă. Nu consider însă aceasta un păcat, căci nu ai primit o educație corespunzătoare, care să te învețe ce este bine potrivit ordinii lui Dumnezeu, astfel încât să-ți permită să cunoști și să atingi adevărul cel mai înalt. Nu ai căpătat cunoștințe superioare decât atunci când ai aflat de la un avocat care sunt drepturile cetățenilor Romei. Începând din acel moment, ai ieșit din stadiul de ființă umană animalică, devenind un excelent predicator al legii și ajutându-ți semenii să se îndrepte ori de câte ori ți-a fost posibil. Dar toate acestea au trecut, iar acum te afli în fața Mea cu o cunoaștere nouă! Am observat totuși că încă mai ai numeroase dorințe carnale. Aș dori să-ți atrag cu deosebire atenția asupra lor și îți recomand să fii deosebit de atent în această privință. Atunci când te vei înălța către o viață mai bună, trupul tău – care este plin de găuri – va începe să fiarbă, căci slăbiciunea lui nu este încă vindecată. Vei avea mari dificultăți în a-l calma, dar în cele din urmă vei reuși.

De aceea, ferește-te de orice formă de exces, căci sămânța tuturor viciilor cărnii se naște din excese și din prea marea indulgență! Fii moderat în toate și nu te lăsa pradă lăcomiei, căci în caz contrar îți va fi din ce în ce mai dificil să îți controlezi trupul!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/10

Domnul: „Adevăr vă spun, o ființă umană nu are nevoie de prea multe pe acest pământ. Dar aroganța, indolența, orgoliul, egoismul și pasiunea pentru putere au nenumărate nevoi, care nu pot fi niciodată pe deplin satisfăcute. Majoritatea oamenilor nu urmăresc altceva decât să își satisfacă aceste vicii, motiv pentru care ei nu mai au timp să se preocupe de lucrurile spirituale.

Începând cu Adam și până la Noe, copiii care au locuit în munții înalți nu au purtat războaie, căci nevoile lor erau foarte puține, și nimeni nu dorea să fie mai presus de frații săi. Părinții își păstrau buna reputație și respectul copiilor lor, rămânând pentru ei modele înțelepte, învățători și sfătuitori. Acum, când Eu vin la voi întru spirit din înălțimea cerului Meu și vă învăț cum puteți reveni la starea beatifică primordială, care a corespuns primului om creat, indicându-vă căile de mult uitate care conduc către Împărăția lui Dumnezeu, cum puteți spune că aceste condiții ale Mele sunt prea dificile, ba chiar imposibile pentru majoritatea

oamenilor? Adevăr vă spun: ‘Jugul pe care l-am pus pe gâtul vostru este unul ușor, iar povara pe care v-am pus să o duceți este la fel de ușoară ca un fulg prin comparație cu cea pe care o purtați acum cu seninătate’.

Cât de mult mai sunteți dispuși să vă preocupați de această lume? Zi și noapte nu faceți altceva decât să vă agitați inutil, fără un pic de pace! Și totul numai din cauza lumii exterioare, a grijii voastre pentru luxul deșert și pentru confortul vostru lumesc, deseori pe socoteala sărmanilor voștri frați mai slabi decât voi. Cum ar putea un suflet preocupat de asemenea griji lumești să-și mai găsească timp și pentru găsirea Spiritului lui Dumnezeu dinlăuntru său? Da, sufletul vostru, la fel ca sufletele a milioane de oameni, au uitat că poartă în ele Spiritul lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim de faptul că vă stă în puteri să vă eliberați acest spirit, astfel încât el să devină independent, mai presus de toate grijile voastre lumești”.

Capitolul 4

Motivul pentru care există boli, durere și suferință

Marea Evanghelie a lui Ioan, XI/158

„De dragul sufletului său, nu întotdeauna este bine ca o ființă umană să beneficieze de un trup perfect sănătos, căci atunci când trupul este prea sănătos, el devine prea ușor excitabil în fața plăcerilor lumești. Sufletul este mult mai predispus în acest caz să își satisfacă aceste plăceri decât în cazul în care corpul este bolnav și slăbit. De aceea, am putea spune – metaforic vorbind – că boala este un fel de păzitor al porții care duce către viața interioară a sufletului.

Eu nu doresc nimănui să treacă prin această perioadă de încercare (pe pământ) a liberului său arbitru într-un trup bolnav. De vreme însă ce oamenii nu mai respectă sfaturile pe care li le-am dat de multă vreme, conform iubirii și ordinii Mele, încălcându-le cu consecvență, se poate spune că ei înșiși sunt creatorii bolilor care le lovesc trupurile și sufletele.

Eu nu îmi pot schimba ordinea care permite existența tuturor lucrurilor numai de dragul orbirii și neglijenței oamenilor. Dacă cineva știe că bătaia și înjunghierea provoacă o mare durere, dar comite totuși asemenea acte reprobabile, este firesc ca el să sufere consecințele acțiunilor sale. Numai pentru că oamenii fac dovada unei prostii atât de mari, Eu nu voi crea niciodată un suflet într-un corp complet insensibil, care să nu mai resimtă povara consecințelor propriilor sale fapte”.

Ida Kling, 27.11.1883

„Dragul Meu copil! Iată, va trebui să scrii din nou ceea ce îți voi dicta. Dar mai întâi de toate, doresc să-ți spun câteva cuvinte legate de sărmana copilă care Mă întreabă în inima ei: ‘De ce m-a copleșit această boală?’

Ascultă, ca răspuns la această întrebare, tot ce îți pot spune sunt următoarele: tot ceea ce Mă privește are un scop măreț și benefic, și nimic nu se întâmplă fără voința Mea. Chiar și în cel mai mic și mai neînsemnat dintre lucruri poți descoperi lucrarea Mea minunată. Imaginează-ți atunci cât de sublimă este viața umană. Aceasta nu a apărut ca urmare a unor coincidențe sau a unui hazard, ci direct din mâinile Tatălui preaiubitor. Până acum nu te-ai gândit suficient de

profund, copila mea, asupra faptului că destinul tuturor ființelor umane se află întru totul în mâinile Tatălui ceresc. În caz contrar, nu te-ai fi întrebat: ‘De ce?’

O, copila Mea, ‘de ce’-ul se află întru totul în mâinile Mele, și numai Eu știu de ce te conduc în această direcție, și nu în alta. Numai în acest fel te pot conduce către mântuirea eternă, căci în caz contrar nu Mi-ai mai rămâne credincioasă și nu ai mai putea deveni copilul Meu!

Înțelegi acum, de ce? Ți accepti acum destinul, care te conduce către statutul de Copil al lui Dumnezeu? Căci nu poate exista nimic mai presus de un Copil al lui Dumnezeu!

De aceea, bucură-te de sublimul destin care te așteaptă și care îți permite să atingi – prin intermediul suferinței – ceea ce ar fi trebuit să realizezi prin credința ta. Va veni vremea când îmi vei mulțumi, dar nu pentru că te-am salvat de suferință, ci dimpotrivă, îmi vei mulțumi din inimă tocmai pentru că te-am onorat cu această suferință, aducându-te astfel într-un timp mult mai scurt la adevărata lumină”.

Casa Domnului, III/72

„O, Doamne, Tată preasfânt și preaplin de iubire, Creator al tuturor îngerilor și al ființelor umane! Ascultă, viața pe pământ – ca perioadă de încercare a spiritului – ar fi întru totul potrivită pentru scopul ei înalt, dacă nu ar exista această chestiune atât de neplăcută, care se referă la durerea trupească.

De ce este necesar ca acest trup să aibă o capacitate atât de mare de a suferi? De ce trebuie să resimt durerea ori de câte ori mă lovesc de ceva, cad, mă tai sau sunt ciupit? De ce este necesar ca aceste dureri atât de copleșitoare să îmi împovăreze atât de tare ființa? De ce trebuie să sufere atât de mult o femeie atunci când dă naștere copilului ei? Ascultă, Tată preasfânt și preaplin de iubire! Eu unul nu pot fi de acord cu durerea din sfera vitală. De aceea aș dori să aflu de la Tine, Creatorul, care este cauza acestui lucru trist.

Căci sunt perfect convins că viața spiritului este complet incapabilă să manifeste și să experimenteze durerea. De aceea, eu cred că nici viața corpului fizic nu ar trebui să fie afectată de durere. Am dreptate sau nu?”

Domnul: „Fiul Meu, spune-Mi, după înțelegerea ta: îți poți imagina o formă de viață care să nu fie receptivă la toate tipurile de impresii? Ai fii tu oare cu adevărat viu dacă nu ai avea senzații? Să luăm un exemplu: dacă un om ar percepe toate impresiile ca fiind plăcute, oare nu s-ar autodistrage el imediat lovindu-se de lucruri, tăindu-se, arzându-se, etc.? În mai puțin de un an, el s-ar trezi într-o incapacitate totală de a se mai mișca. Fără aceste senzații, fie ele plăcute sau neplăcute, singurul lucru care ar putea exista ar fi moartea. De aceea, durerea este cel mai mare binefăcător al vieții, și cel mai sigur păzitor al ei. Fără ea, viața nu ar putea dura! De altfel, trebuie să-ți reamintesc că ție și s-a dăruit un corp complet lipsit de durere! Atât timp cât vei respecta ordinea Mea și vei avea grijă cum te așezi, cum te ridici, cum mergi și cum alergi, vei putea trece liniștit prin viață fără nici un fel de durere exterioară. La fel, dacă vei avea grijă să mănânci și să bei cu moderație, vei fi scutit de orice durere interioară. Iar dacă nu te vei lua după dorințele cărnii, nu vei cunoaște vreodată durerea în membrele trupului tău!

Durerea este esențială vieții, căci fără ea ai fi complet insensibil! Ea este chiar o formă a iubirii. Când ființa nu respectă ordinea divină, această iubire se

manifestă sub forma durerii. Când ea respectă însă ordinea divină, senzația pe care o va percepe va fi una dintre cele mai beatifice.

De aceea, nu izgoni durerea, căci ea este cel mai credincios păzitor al vieții, singura care te poate conduce către mântuirea spiritului tău”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/112

Domnul: „Ce face omul, atunci când este perfect sănătos? El se grăbește să profite de această stare de sănătate pentru a-și satisface toate simțurile cu tot felul de plăceri extravagante, supunându-și corpul unor eforturi absolut inutile.

Să spunem că cineva mai experimentat vine la el și îi spune: ‘Prietene, nu abuza atât de tare de sănătatea ta, căci dacă vei continua cu acest mod de viață nenatural și absurd nu te vei bucura prea mult timp de ea. Iar după ce îți vei pierde sănătatea, nici un medic și nici un remediu nu ți-o va mai putea reda în întregime așa cum a fost, și vei rămâne pentru tot restul vieții o ființă bolnăvicioasă și suferindă!’ Ce face omul sănătos? Complet netulburat, el continuă să trăiască la fel ca mai înainte.

După câțiva ani, el se îmbolnăvește grav. La început, el se sperie de boală și consultă un medic. Acesta reușește să îl vindece, nu chiar complet, dar cât să-i facă viața suportabilă. După ce s-a vindecat, medicul îl avertizează cu toată seriozitatea: ‘Prietene, fii rezonabil și nu mai reveni la vechiul tău mod de viață, căci data viitoare te vei îmbolnăvi mult mai grav, și mie îmi va fi mult mai greu să te ajut!’

Omul vindecat va urma o vreme sfatul medicului, după care va cădea din nou în capcana dorințelor sale, întorcându-se la modul său dezordonat de viață. Cu toate avertismentele serioase pe care le va primi înainte ca boala să se declanșeze din nou, el va continua să păcătuiască împotriva naturii sale deja slăbite. De aceea, el se va îmbolnăvi din nou, din necesitate, dar de data aceasta mult mai grav decât prima oară, iar el va experimenta o durere indescriptibilă. Medicul va veni iarăși și va încerca să îl vindece, dar acum nu va reuși la fel de ușor acest lucru. El îi recomandă pacientului să aibă răbdare. De vreme ce nu i-a urmat de prima oară sfatul, el este singurul responsabil pentru recidiva bolii într-o formă agravată, datorită neglijenței sale.

De data aceasta, omul este nevoit să sufere timp de un an de zile până când reușește să se vindece din nou, timp în care se simte slăbit și foarte speriat. După un an, starea lui începe să se îmbunătățească, iar de data aceasta el se jură pe ce are mai sfânt că va urma întru totul recomandările medicului.

Da, această a doua experiență, mult mai amară decât prima, l-a făcut mult mai sensibil și mai grijuliu. După ce își recapătă însă puterea, el se simte din nou sigur pe el și se gândește: ‘Ei, ce o să se întâmple dacă îmi reiau din nou vechile obiceiuri?’ De vreme ce a scăpat deja o dată de consecințele lor, el crede că la fel se vor întâmpla lucrurile și a doua și a treia oară. Așa că păcătuiește din nou, a doua, a treia și a patra oară.

Și iată, după mai mulți ani, vechea boală îl pune din nou la pământ, dar de data aceasta nici un medic nu mai poate face mare lucru! Abia după patru ani de suferințe grele începe el să se simtă ceva mai bine, dar nu din cauza medicamentelor, ci pentru simplul motiv că s-a obișnuit cu durerea. El își dă seama

acum că toată suferința sa a fost o grație a lui Dumnezeu, care l-a vindecat de indolența sa, astfel încât sufletul lui a devenit mult mai pur și mai plăcut în fața lui Dumnezeu. Căci prin suferința corpului, sufletul omului devine mai smerit, mai răbdător și mai serios, dobândind puterea spirituală necesară pentru a controla simțurile trupului”.

Jakob Lorber, 13.10.1842

„Acum scrie din nou, căci Eu știu deja despre ce este vorba. Dragul Meu A.Z.O.W., ora la care te-ai născut în acest trup îmi este bine cunoscută. Te-am binecuvântat atunci și te binecuvântează acum din nou, pentru ca spiritul și corpul fizic să rămână perfect sănătoase, atât cât îți este necesar pentru mântuirea ta. Nu fii însă prea preocupat de sănătatea corpului tău, căci ea mai degrabă rănește spiritul decât îi este de folos.

Privește nuca verde de pe crengile copacului. Atâta vreme cât ea va rămâne tare, verde și proaspătă, miezul nu se va coace. Când învelișul exterior începe însă să se usuce și capătă o culoare maronie, acesta este un semn că nuca din interior s-a copt. La fel și Eu, îi las din când în când pe cei dragi Mie să se îmbolnăvească trupește, pentru a nu se atașa prea tare de lumea exterioară din cauza sănătății lor fizice. Căci dacă cineva este la fel de puternic ca și un leu, el nu se mai gândește că va veni ziua când va trebui să părăsească această lume a iluziei. Când ești sănătos, tot ce există în această lume pare minunat, satisfăcându-ți simțurile: fiecare floare, fiecare înghițitură de hrană, fiecare femeie, fiecare regiune. Omul care se atașează prea mult de această planetă nu mai simte dorul de casă și de Părintele care îl așteaptă în Împărăția lui Dumnezeu.

În schimb, atunci când corpul fizic se îmbolnăvește, omul își amintește imediat că acest pământ nu este căminul său. Când este grav bolnav, el începe să mediteze în sfârșit, plin de teamă, la ceea ce ar putea urma după moartea corpului fizic, lucru cu mult mai important decât toate desfătările unui trup sănătos.

Este ca și cum v-ați trimite fiul într-o țară străină, iar el ar ajunge să se simtă excepțional de bine acolo. Cum ați proceda atunci? Nu v-ați gândi că el ar trebui să se întorcă acasă? Că ar trebui să i se facă dor de căminul părintesc și de tatăl lui? El s-ar gândi însă: ‘Nici prin cap nu-mi trece să mă întorc acasă! Aici îmi merge foarte bine, dispun de tot ceea ce îmi dorește inima și toată lumea mă respectă. Dacă m-aș întoarce acasă, ar trebui să-i cer voie tatălui meu, indiferent ce aș dori să fac! Mai bine rămân aici!’

În schimb, dacă fiul nu a avut parte decât de suferință în țara străină, el va reacționa la fel ca cel din parabola pe care v-am oferit-o cândva, cea cu fiul risipitor! Același lucru vi-l spun și astăzi, ca să înțelegeți că aceste mici indispoziții fizice – pe care le trimit din când în când oamenilor cu unicul scop de a-i trezi – nu sunt altceva decât niște telegrame pe care vi le trimit pentru a le reaminti copiilor Mei de căminul părintesc și de Tatăl care îi așteaptă cu drag, pentru ca ei să nu se atașeze prea tare de lumea exterioară! Din motivele pe care vi le-am explicat, Eu nu vă voi chema încă din țara străină în care ați ajuns, dar vă voi reaminti în această manieră de casa părintească! În acest fel, sper să realizați singuri toate inconvenientele vieții voastre pământești. Asta este ceea ce Eu, Tatăl vostru preasfânt, vă doresc acum și în vecii vecilor, din abundența iubirii și compasiunii Mele. De aceea, respectați voința Mea! *Amin!*”

Capitolul 5

Natura posesiunii

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/32

Domnul: „Există oameni care sunt posedați de spirite malefice pe termen scurt, dar numai în ceea ce privește trupul lor. În acest fel, aceste spirite nu îi pot face nici un rău sufletului celui posedat. Aceste spirite rele care posedă trupul oamenilor nu sunt altceva decât suflete ale celor morți, care au trăit pe pământ o viață la fel de rea, lucru de care sunt perfect conștiente.

Starea de posesiune nu poate apărea decât în cazul celor care nu cred în Dumnezeu și în nemurirea sufletului, sau a căror credință a slăbit foarte tare. În aceste vremuri, în care credința aproape că a dispărut, Eu sunt nevoit să admit trezirea necredincioșilor prin asemenea avertismente severe, pentru a le indica astfel că lipsa lor de credință este deșartă și că sufletul continuă să trăiască inclusiv după ce părăsește corpul fizic. De asemenea, doresc să le demonstrez astfel că există un Dumnezeu capabil să pedepsească răutatea și prostia oamenilor în lumea de dincolo.

Cu tot refuzul lui mâniaș, spiritul malefic care ia în posesiune un trup este umilit până la limita suportabilității, până când devine mai blând și mai bun. Cei care asistă la asemenea întâmplări sunt ajutați pe această cale să renunțe la modul lor de viață materialist și întunecat, să-și întoarcă privirea contemplativă către planul spiritual, fiind îndemnați să își schimbe în bine comportamentul. De aceea, cu toate că întâmplările de acest gen par groaznice, ele sunt absolut necesare pentru trezirea anumitor suflete pierdute, și de aceea sunt în realitate absolut benefice.

Ființele umane care cred sincer și cu discernământ nu pot fi posedate, căci sufletul și spiritul lor penetrează de asemenea corpul fizic, astfel încât nici un spirit malefic nu mai poate pătrunde în carnea astfel spiritualizată. În schimb, atunci când sufletul omului este întunecat, carnal, materialist, timid, temător, bolnav sau prea slab, el nu poate opune rezistență invadatorilor străini. De altfel, acestea sunt chiar sufletele care – după plecarea din corpul fizic – rămân în regiunile inferioare ale pământului, pentru a poseda alte ființe umane atașate de corpul lor. Ele își continuă astfel modul de viață penibil, penetrând trupul celor prea slabi pentru a le opune rezistență. De regulă, se stabilesc în regiunea abdomenului inferior, o zonă extrem de sensibilă, unde încep să se manifeste prin intermediul trupului ființei posedate.

Chiar și așa, cel posedat nu are de suferit în ceea ce privește sufletul său. De aceea, posesiunea nu este un fenomen chiar atât de grav pe cât poate părea.

Ori de câte ori întâlniți ființe posedate, așezați-vă mâinile asupra lor în Numele Meu, iar spiritele rele vor părăsi trupul acestora. Dacă totuși aveți de-a face cu un spirit malefic extrem de încăpățânat, amenințați-l, și el va asculta cu siguranță amenințarea făcută cu credință în Numele Meu! Acolo unde predicați învățătura Mea, diavoli nu au ce căuta. Oriunde vorbesc îngerii, demonii trebuie să tacă!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/169

Petru: „Doamne, am înțeles multe lucruri, dar nu pricep încă ce înseamnă starea de posesiune malefică, mai ales în cazurile în care cei afectați sunt copiii nevinovați. Nu pot să înțeleg cum este posibil ca locuitorii demoniaci din trupurile lor să-i determine să se comporte într-o manieră atât de demnă de milă! Cum este posibil ca ordinea Ta să permită o asemenea nedreptate? Fiica acelei femei care a alergat astăzi după noi nu avea mai mult de 13 ani, cel mult 14. După spusele mamei ei, se pare că ea a păcătuit deja de mai mulți ani, din cauza unui spirit malefic care o posedă. Cum este posibil așa ceva?”

Domnul: „Există explicații, dar intelectul tău nu le poate încă înțelege! Îți voi da totuși câteva indicii.

Pe pământ se nasc două tipuri de ființe umane. Cele superioare provin din lumile înalte (de pe stele), în timp ce cele inferioare își au originea chiar pe această planetă. Într-un fel, se poate spune că sufletul este alcătuit din particule vitale preluate de Satan și ținute captive în masa pământului sub formă de materie. De aici, aceste particule trec în corpurile plantelor, apoi ale animalelor, iar după ce trec prin toate nivelele specifice lumii animalelor, ele alcătuiesc împreună lumea sufletelor umane, luând forma trupului ca urmare a actului de procreație. La fel ca și Copiii Luminii, aceste suflete se nasc pe acest pământ.

Întrucât întreaga ființă a acestor copii este alcătuită dintr-un material satanic, ei sunt foarte expuși pericolului de a fi atacați de aceste spirite malefice, care nu sunt altceva decât sufletele negre ale unor oameni răi, ce au trăit cândva pe pământ. Ce se întâmplă cu aceste suflete tinere, născute direct din particulele satanice ale acestui pământ, după ce încep să avanseze în direcția bună, către spiritualitate? Ele se îndepărtează treptat de lumea iadului, lucru care provoacă acestei lumi malefice o durere aproape insuportabilă. Așa se explică de ce iadul va face toate eforturile pentru a împiedica această ofensă.

Îți pui probabil întrebarea cum este posibil ca un asemenea fenomen să îi provoace lumii iadului o asemenea durere insuportabilă, de vreme ce un simplu suflet reprezintă ceva insignifiant prin comparație cu întreaga lume din care provine, la fel cum pare un fir de păr prin comparație cu întreaga ființă umană. Smulge totuși firul de păr și vei vedea ce durere ascuțită simte în regiunea respectivă întregul corp. Dacă o asemenea durere ar dura o oră întreagă, te-ar putea aduce la disperare.

Sper că această explicație te-a ajutat să înțelegi într-o oarecare măsură de ce se petrece pe pământ fenomenul posesiunii, lucru care va continua până la dispariția acestei planete.

De altfel, această stare are și consecințe benefice pentru cel posedat, căci sufletul unei asemenea ființe va fi curățat prin durerea trupului său, fiind astfel salvat de la pieire. La momentul potrivit, ființa va primi ajutorul cuvenit din partea cerului, care va câștiga astfel un nou suflet. Spune-Mi dacă ai înțeles ceva mai bine!”

Petru: „Da, Doamne, acum lucrurile sunt perfect clare pentru mine. Încep chiar să cred că este mai bine să nu-i ajuți deloc pe cei care sunt posedați”.

Domnul: „Dacă cineva vine la voi și vă solicită ajutorul, nu ar trebui să-l refuzați! Providența Mea divină va face ca nu oricine să vină și să vă solicite ajutorul în această direcție. Când momentul este potrivit, cei care merită vor primi ajutorul cuvenit. Tocmai de aceea nu ar trebui să refuzați pe nimeni atunci când vă

solicită ajutorul, indiferent despre cine este vorba! Înțelegeți această explicație, care este cu adevărat foarte importantă?”

Petru: „Da, Doamne, știu că Tu ești iubirea supremă, slăvit fie Numele Tău acum și de-a pururi! De aceea, toți cei care au o înțelegere – oricât de relativă – a chestiunilor divine, își dau imediat seama că Dumnezeu este iubirea și înțelepciunea supremă!”

Domnul: „Da, așa este! De aceea, voi nu trebuie să disperați nici chiar atunci când evenimentele de pe această planetă par să ia o turnură extrem de neplăcută, căci Tatăl din ceruri știe despre ce este vorba, inclusiv de ce permite ca această situație neplăcută să se petreacă.

Acest principiu este valabil inclusiv pentru toate bolile de care suferă ființele umane. Ele nu sunt altceva decât măsuri preventive pentru ca sufletul să nu se identifice complet cu carnea”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/128

Domnul: „Vameșul Zaheu M-a rugat să-i dau un sfat legat de fiul lui cel mare, un băiat în vârstă de 16 ani, care este nebun de trei ani încoace, scufundându-se din ce în ce mai mult în nebunia lui cu fiecare zi care trece. Tatăl i-a consultat deja pe cei mai buni medici, în speranța că aceștia îi vor vindeca băiatul, dar știința acestora nu a avut nici un succes în cazul de față. Mai mult, ca urmare a tratamentului primit, starea băiatului s-a înrăutățit și mai tare.

I-am spus atunci lui Zaheu: ‘Prieten, o asemenea boală nu poate fi vindecată cu plante de către medicii de pe pământ. Adu-ți fiul aici și vei cunoaște atotputerea lui Dumnezeu’.

Zaheu le-a poruncit servitorilor să-l aducă pe băiat, care era legat fedeleș și încuiat într-o cameră.

Servitorii i-au răspuns: ‘Doamne, nu va fi un spectacol prea plăcut în fața acestor oaspeți străini. În primul rând, el delirează aproape continuu, iar în al doilea rând, miroase îngrozitor, întrucât se unge cu propriile excremente pe tot corpul!’

Dar Eu le-am spus: ‘Aduceți-l aici, căci doresc să-l văd și să-l vindec!’

Unul din servitori, cu o poziție mai înaltă decât a celorlalți, Mi-a spus: ‘O, prieten, numai Dumnezeu îl poate vindeca. Nici un om de pe pământ nu ar putea face acest lucru! Dacă îl vei putea vindeca, înseamnă că nu ești un om ca și noi, ci un zeu!’

Eu: ‘Nu te preocupa de acest lucru. Mai bine fă ceea ce ți s-a poruncit!’

După care servitorii au plecat și l-au adus pe băiat. Toți discipolii Mei s-au cutremurat văzându-l, și au spus: ‘E chiar mai rău decât cel pe care l-am văzut în regiunea Gadara!’

Atunci, M-am ridicat în picioare și am amenințat spiritele malefice din interiorul băiatului, poruncindu-le să-l părăsească pentru totdeauna. După o ultimă convulsie, spiritele rele au părăsit corpul băiatului sub forma unui roi de muște, iar copilul s-a trezit complet vindecat.

Atunci, le-am spus servitorilor: ‘Duceți-l acum la fântână și spălați-l! Îmbrăcați-l apoi cu haine noi și aduceți-l încoace, ca să ia masa împreună cu noi’.

Și așa s-a și întâmplat. Când băiatul ni s-a alăturat la masă, sănătos și curat, toate rudele și toți cei care trăiau în casa respectivă au rămas uluiți, nevenindu-le să-și creadă ochilor de această vindecare. Iar Zaheu Mi-a mulțumit din toată inima.

Șeful servitorilor a venit atunci la Mine și Mi-a spus: ‘Doamne, Tu nu ești un om la fel ca și noi, ci Dumnezeu Însuși, cel pe care îl adorăm noi!’

S-a servit apoi masa. În timpul mesei, mai mulți oameni l-au întrebat pe băiat, care acum arăta vesel și foarte liniștit, dacă în timpul bolii avusese dureri mari.

Băiatul le-a răspuns: ‘De unde aș putea ști? Practic, eu eram mort atunci. Nu aveam nici un fel de senzații și nu îmi dădeam seama de nimic din ceea ce se petrecea în jurul meu. Știu doar că mă aflam continuu într-un fel de vis și că mă aflam într-o regiune frumoasă, în care conversam cu alți oameni’.

Cei de față au rămas foarte uimiți de aceste cuvinte, pe care nu puteau să le creadă. Zaheu M-a întrebat atunci cum este cu puțință așa ceva și de ce permite Dumnezeu să se petreacă asemenea lucruri.

I-am răspuns: ‘Prietene, nu pot să-ți spun prea multe în legătură cu acest subiect! În cazul acestui gen de boli, sufletul se retrage din corpul fizic, în zona inimii. Corpul este ocupat de tot felul de spirite malefice, care fac cu el tot ce le trece prin minte, fără ca sufletul să perceapă ceva din toate acestea.’

Asemenea posesiuni sunt permise de Dumnezeu pentru ca oamenii care nu mai cred în Dumnezeu sau în nemurirea sufletului să își regăsească credința spirituală. Înainte de sosirea Mea în această casă, tu însuși aveai o credință foarte slabă, iar această lecție îți era foarte necesară.

Dacă aș fi venit mai devreme, tu nu ai fi crezut prea mult în Mine. Iar dacă fiul tău mult iubit nu ar fi suferit de această boală, orgoliul și îngâmfarea te-ar fi afectat atât de tare încât ai fi devenit un adevărat demon printre oameni, izgonind din sufletul tău orice fel de credință în Dumnezeu. I-ai fi privit atunci pe oameni ca pe niște simple mașini, a căror unică menire ar fi fost aceea de a-ți aduce ție o bogăție din ce în ce mai mare, indiferent de eforturile lor.

Dar atunci când fiul tău preferat s-a îmbolnăvit, acest lucru ți-a rupt inima. Ai început atunci să te gândești din nou la Dumnezeu și să crezi în El, iar inima ta s-a smerit. Mai mult, ai fost nevoit să apelezi la semenii tăi, la medici de toate neamurile, cu care ai cheltuit o adevărată avere. Când ai văzut însă că nici un medic, nici un esenian și nici un magician nu te puteau ajuta, ai început să te gândești încă și mai serios la Dumnezeu, întrebându-te de ce te-a lovit într-o manieră atât de cruntă.

Ai început să recitești atunci Scripturile, și ai înțeles cât de nedrept a fost comportamentul tău de până atunci cu semenii tăi, după care i-ai promis chiar lui Dumnezeu că îți vei îndrepta greșelile făcând foarte mult bine. Când această promisiune a început să prindă substanță, devenind din ce în ce mai sinceră, și când ți-ai dat seama că numai Tatăl din ceruri te-ar mai putea ajuta, Eu am venit în această regiune, iar tu ai auzit de mine după vindecarea celui orb.

Atunci, credința ta în Dumnezeu a devenit încă și mai puternică, mai ales după ce ai auzit mărturiile mai multor oameni din zonă, care te-au făcut să crezi că nu sunt un simplu profet, ci Domnul Însuși. Și astfel, te-ai maturizat suficient de

mult, astfel încât Eu te-am putut striga și l-am putut ajuta pe fiul tău cu atotputerea Mea.

Dacă vei medita profund asupra acestor întâmplări, vei înțelege mai bine de ce permit Eu să fie afectați de tot felul de boli oamenii în ale căror inimi nu s-a stins încă complet scânteia divină.

Într-adevăr, cei complet corupți, aflați pe cărarea inferioară a vieții, nu vor mai primi nici un fel de avertisment din partea Mea, căci ei nu mai pot aduce fructe, stimulând numai răul din jurul lor. Acest gen de oameni își încheie viața materială pe pământ, dar apoi sunt supuși judecății, care în cazul lor reprezintă moartea eternă.

La momentul potrivit, Eu îi ajut întotdeauna pe cei aflați în suferință. Cei cărora le permit totuși să-și ducă liniștiți această viață arogantă și luxoasă, aparent fără nici un fel de probleme, își poartă singuri judecata, care este chiar moartea eternă. Sper că înțelegi acum de ce bogații și puternicii acestei lumi scapă nepedepsiți, continuând liniștiți să păcătuiască și să comită tot felul de atrocități până la moartea corpului lor fizic.

Pentru orice om de pe acest pământ există o anumită măsură fixată de Mine, deopotrivă pentru bine și adevăr, pe de o parte, și pentru răutate și minciună, pe de altă parte. Când omul face eforturi să își atingă maximul de potențial bun și reușește acest lucru, tentațiile dispar ca prin farmec, iar el intră direct în lumina pură a cerului, trecând de pe un nivel de perfecțiune pe nivelul următor, și tot așa, la infinit”.

Partea a III-a

Remedii vindecătoare

Capitolul 1

Ajutorul obținut prin intervenția pe lângă Dumnezeu

Ida Kling, 12.02.1894

„Da, copilul Meu, îți voi asculta cererea și îmi voi manifesta compasiunea față de cea suferindă. O voi întări, o voi alina și o voi ajuta. Dar trebuie să îți menții iubirea activă și nu trebuie să încetezi să te rogi pentru ea, până când spiritul ei va dispune de energia și de puterea necesară pentru a face față grelei sale poveri.

Singurul remediu eficient este intervenția pe lângă Dumnezeu, născută din iubirea pură pentru Mine. Orice altă încercare va fi în zadar și nu o va putea salva de suferința ei.

Aceasta este așadar sarcina care îți revine acum: practică intervenția pe lângă Divin! Fă-o continuu, cu perseverență, din toată inima. Cât de curând, vei simți binecuvântarea coborând asupra ta, iar cea bolnavă va simți o stare de pace în suflet.

Să nu crezi decât în Cel Unic, mai presus de slăbiciune și de imaturitate! Realizează-ți din ce în ce mai mult nimicnicia, astfel încât Eu să devin Totalitatea din tine, iar spiritul Meu să devină eficient în ființa ta! Amin!”

Capitolul 2

Vindecarea prin intermediul Voinței lui Dumnezeu

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/75

„Principala explicație a durerii fizice – care este întotdeauna percepută de suflet, niciodată de trup – se referă la presiunea pe care o exercită carnea devenită prea inertă și prea grea asupra anumitor părți vii ale sufletului.

De aceea, orice boală poate fi vindecată temporar, cu condiția ca omul să știe cum poate fi ușurată masa de carne. În cazul îmbătrânirii nu se mai poate vorbi însă de o vindecare, chiar dacă cei care respectă ordinea lui Dumnezeu pot atinge vârste foarte înaintate fără să aibă parte de dureri prea mari. Trupul lor rămâne aproape la fel de ferm și de flexibil până în momentul morții. Sufletul lor se va retrage discret și lin din trup, conform ordinii juste a lui Dumnezeu. Oricât de bătrân ar fi omul, sufletul nu dorește să își părăsească trupul, până când aude chemarea cerească, însoțită de o stare de fericire perfect perceptibilă, care îi spune: ‘Ieși din închisoarea ta și trăiește adevărata viață, liberă și eternă!’ Atunci, sufletul pur nu va mai ezita nici măcar o secundă și își va părăsi învelișul pământesc, pășind în lumina vieții eterne.

Acest sfârșit natural al vieții pământești nu poate fi împiedicat de nici un elixir pe bază de plante. Nu îl veți putea împiedica nici măcar prin puterea Numelui Meu, căci nu aceasta este voința Spiritului Meu. Totuși, puterea Numelui Meu vă poate ajuta să îmi cunoașteți voința în inimile voastre, astfel încât nu veți putea face niciodată miracole împotriva voinței Mele. Mai presus de orice, voi trebuie să îndepliniți voința Mea, care este adevărata voință a lui Dumnezeu, devenind una cu ea. Atunci, nu va mai fi posibil să cădeți în greșală, căci nu veți mai putea încălca ordinea Mea eternă.

De aceea, este imposibil ca cineva să se opună de-a pururi morții cu ajutorul puterilor vindecătoare revărsate asupra lui prin grația Mea și în Numele Meu. Totuși, dacă spiritul Meu vă spune în inima voastră: ‘Acesta trebuie ajutat!’, nu ar trebui să-i refuzați niciodată ajutorul persoanei în cauză. În schimb, dacă spiritul vă spune: ‘Pe acela lăsați-l pradă bolii trupești, pentru ca sufletul lui să nu își mai găsească satisfacția în plăcerile cărnii’, pe acela părăsiți-l și nu îl vindecați de boală, căci aceasta îi este necesară pentru salvarea sufletului său”.

Capitolul 3

Cum poate fi obținut ajutorul divin

Ida Kling, 8.05.1894

„Dragul meu fiu! Tatăl tău ți-a auzit rugăciunea și vine acum la tine prin intermediul Cuvântului, pentru a te întări și a te ridica din nou, și pentru a-ți da viață.

Mi-ai cerut să te ajut, să te scap de durere, astfel încât să-ți găsești din nou pacea din inimă. Dar oare de ce ești atât de agitat înlăuntrul tău, copilul Meu drag? De ce nu îți cauți pacea în Mine și în iubirea Mea?

O, vino la pieptul Meu părintesc și uită de durere, în amintirea Celui care a suferit cea mai mare durere posibilă pentru salvarea voastră! Vino la pieptul Celui care a preluat asupra Lui toate păcatele acestei lumi, căci El va lua asupra Lui și durerea ta, alături de păcatele tale, vindecându-te de toate suferințele tale.

Trebuie însă să vii la El cu o credință de copil, cu o iubire adevărată și cu toată smerenia din inima ta. Dar mai întâi de toate trebuie să ceri iertare pentru păcatele tale, căci numai atunci vei putea fi ajutat până la capăt.

Atâta vreme cât nu îți recunoști propria inimă, cât nu îți dai seama ce se ascunde în interiorul acesteia, nu vei putea să îmi înțelegi activitatea și nu Mă vei recunoaște cu adevărat ca Părinte al tău.

Mai presus de orice, cunoaște-te pe tine însuși! Acesta este primul pas pe care îl poți face pentru a scăpa de suferință. Suferința își are sediul în sistemul nervos, și deci nu poate fi vindecată decât printr-un mod de viață simplu și natural. Mai presus de orice, evită băuturile alcoolice și carnea, și ai să vezi că durerea va scădea în intensitate. Atunci când Mă vei înțelege în inima ta și Mă vei recunoaște ca fiind comoara ta supremă, agitația actuală a sufletului tău va dispărea de la sine.

Respectă ordinea divină, fiul Meu, și urmează Vocea din inima ta. Iar Eu te voi învăța tot ceea ce trebuie să știi”.

Capitolul 4

Sfatul ceresc vindecător:

Loialitatea față de Dumnezeu

Jakob Lorber, 27.09.1847

„Așa cum M-ai rugat, scrie câteva cuvinte adresate micuței tale Martha, care este și micuța Mea Martha, fiica Mea mult iubită. Ea se gândește mai mult la Mine și la tine decât o fac frații și surorile ei, care sunt preocupați mai degrabă de satisfacțiile intelectuale decât de marile beneficii ale iubirii Mele. De aceea, scrie-i următoarele Marthei:

‘Ascultă-Mă, Fiica Mea! Eu, Domnul și Tatăl tău, te iubesc foarte tare. De aceea, te-am vindecat de toate bolile tale fizice. Așa se explică de ce acum te bucuri de o sănătate perfectă. Iar motivul pentru care îmi găsesc atâta plăcere în tine constă în faptul că nu M-ai uitat, spre deosebire de mulți alții pe care i-am ajutat. După ce s-au însănătoșit, aceștia au început din nou să se bucure de lumea exterioară, uitând cu desăvârșire de Mine, ca și cum nu aș fi fost Eu binefăcătorul lor, ci propria lor natură sau medicii la care au apelat. Fiica Mea, dacă vei rămâne de-a pururi în această stare de spirit, nu vei mai avea niciodată probleme cu sănătatea, și cu cât îți vei fixa mai tare inima asupra Mea, cu atât mai mare va fi fericirea pe care o vei cunoaște, născută din iubirea și din compasiunea Mea.

Iar loialitatea ta față de Mine îți va permite să obții tot ceea ce dorește cu sinceritate inimioara ta. Ea va da viață dorințelor tale, care se vor împlini cât de curând. Trebuie să știi că nimeni nu îmi dăruiește ceva din comoara inimii sale fără ca Eu să revărs asupra lui de zece sau de o sută de ori mai mult decât Mi-a oferit el.

Dar dacă Mă iubești din toată inima, va trebui să te abții pe cât posibil de la anumite obiceiuri care îți afectează corpul fizic, iar atunci vei continua să fii sănătoasă și veselă!

Evident, nu poate fi vorba de un păcat dacă miroși din când în când o cutie deschisă cu tutun, sau dacă îți strângi uneori (nu prea des) corsetul puțin prea tare. Mai există și alte câteva obiceiuri pe care le ai și care nu reprezintă chiar păcate, dar trebuie să înțelegi că ele nu îți fac bine corpului tău. Când corpul nu se simte bine, nici sufletul nu va avea o dispoziție prea luminoasă, lucru care nu este benefic pentru dezvoltarea spiritului.

Ascultă-Mă, ar fi infinit mai simplu pentru mulți oameni lipsiți de minte să respecte poruncile Mele decât legile propriilor lor obișnuințe, căci atunci nu ar mai exista boală pe pământ. Dar vechile lor obișnuințe se dovedesc mai puternice decât poruncile Mele, care s-au născut din pură iubire, ceea ce explică de ce există mii de boli pe această planetă. Aceasta este principala cauză pentru care oamenii mor din punct de vedere fizic, dar și spiritual.

Dacă ei ar rezista în fața acestor obiceiuri proaste și ar începe să respecte legile ordinii Mele, s-ar bucura cu toții de o vârstă înaintată și de o bună sănătate. Moartea corpului fizic nu ar mai fi atunci decât o dulce adormire a învelișului carnal și o trezire spirituală a sufletului în lumea vieții eterne!

Ascultă aceste cuvinte în inima ta, scumpa mea fiică, și atunci te vei bucura de-a pururi de o sănătate fizică și spirituală perfectă, iar iubirea și compasiunea Mea te vor însoți în permanență, deopotrivă în viața temporară și în eternitate. Tatăl tău preasfânt și preaplin de iubire. Amin”.

Capitolul 5

Cel mai bun remediu: credința și ascultarea

Jakob Lorber, 26.04.1842

„Îți pot spune că acest medic te va costa o grămadă de bani, dar nu o va vindeca pe soția ta, căci Eu nu obișnuiesc să binecuvântezez decât rareori lucrările oamenilor însetați de bani, de faimă și de plăcerile lumii exterioare.

Dacă soția ta ar avea mai multă credință în Mine și dacă ar fi avut o natură mai ascultătoare, s-ar fi vindecat cu mult timp în urmă. De vreme însă ce ea refuză să adopte atitudinea corectă, Mi se pare corect să simtă pe pielea ei ce îi poate oferi lumea exterioară, care îi este încă atât de dragă! Atât timp cât cineva preferă să se agațe de brațele protectoare ale lumii exterioare, Eu nu pot și nu trebuie să-Mi întind brațele către el. Chiar dacă Eu aș dori să ung trupul unei asemenea persoane cu cel mai sfânt mir, ea va continua să se șteargă și să se murdărească la loc, după care mai mânăncă și toate prostiile alea latinești. Cum ar putea un asemenea om să se vindece?

Adevăr îți spun, dacă soția ta ar fi luat câteva cataplasme bune cu rășină (smoală, sacâz?) și le-ar fi aplicat în Numele Meu pe tălpi, pe șira spinării, pe partea din spate a gâtului și pe stomac, s-ar fi vindecat încă cu mult timp în urmă. Și dacă ar fi băut apă proaspătă și ar fi mâncat alimente simple, naturale, fără a fi prea grase – spre exemplu, porumb fiert într-o supă din carne proaspătă, puțină carne și un desert ușor – în locul prostiilor latinești cu care se desfată, nu s-ar fi îmbolnăvit deloc.

Dacă ține cu tot dinadinsul să fie consultată de un medic, de ochii lumii pe care o iubește atâta, atunci ar face mai bine să consulte un medic bătrân, nu pe unul care își testează noile lui medicamente pe ea! Amin”.

Capitolul 6

Cuvintele Tatălui și rugăciunea îi ajută pe cei bolnavi

Gottfried Mayerhofer, 11.01.1871

„De vreme ce ai apelat la Mine pentru a alina suferința fratelui tău, scrie și comunică-i faptul că Eu știu prea bine ce-i lipsește, și la fel de bine știe și el. De aceea, nici unul dintre noi nu are nevoie de confesiunea celuilalt. Dar întrucât Mi-a solicitat de mai mult timp ajutorul, iar rezistența lui a mai slăbit din cauza bolii, îmi voi revărsa grația asupra lui și îi voi indica ce are de făcut, mai întâi de toate pentru el însuși, astfel încât binecuvântările Mele să poată aduce roade. Așadar, ascultă-Mă!

În ceea ce privește boala lui, principalul obstacol în calea vindecării sale îl constituie inactivitatea nervilor motori, care ar trebui hrăniți cu un sânge de o calitate mai bună. Pentru a obține această calitate, ar trebui să renunțe la anumite obiceiuri pe care le are. Eu nu îi pot îmbunătăți calitatea sângelui dacă și-l otrăvește singur, la fiecare câteva minute, în special prin tutun și cafea.

Chiar și atunci când este vorba de medicii și de remediile lumești, credința în vindecare reprezintă cel mai bun medicament. Cu atât mai mult ar trebui să-și plaseze el credința în Mine, Cel care sunt Primul Medic al acestei lumi. Ar trebui să-și plaseze destinul în mâinile Mele, prin rugăciunile lui pline de aspirație, iar apoi să aștepte cu răbdare până când se va produce ușurarea.

El Mi se roagă și acum, dar nu este rugăciunea pe care doresc s-o aud și care îmi face plăcere. Rugăciunea nu ar trebui să fie mecanică, ci spirituală, la fel cum sunt și Eu. Numai atunci poate ajunge ea la Mine. Rugăciunea trebuie rostită din inimă, nu din vârful buzelor. Pentru a găsi mai ușor calea către acest tip de rugăciune, el ar trebui să înceapă mai întâi prin a-și contempla puțin propria viață, felul în care s-a purtat în trecut cu Mine, felul în care Mi-a respectat sau Mi-a ignorat voința. Va înțelege atunci cum de a ajuns în situația actuală, după atâtea ofense aduse Mie, propriului lui suflet, și nu în ultimul rând trupului său.

Abia atunci, dacă simte o căință autentică, dacă înțelege cu claritate cât de des și cât de mult Mi-a încălcat poruncile, și faptul că pedeapsa pentru greșelile lui ar fi putut fi mult mai gravă decât cea pe care a primit-o, va trebui să Mi se adreseze și să-și afirme deschis în fața Mea vinovăția. Va trebui să recunoască atunci cât de puțin merită grația Tatălui lui ceresc, Cel care îi întinde totuși din nou mâna Sa, cu toată vârsta lui înaintată, pentru a-Și salva fiul de mult pierdut.

Dacă se va smeri astfel în fața Mea și va lăsa totul pe seama compasiunii și bunăvoinței Mele, Eu voi revărsa o viață nouă în sufletul său, iar prin intermediul acestuia, în trupul său. Iar dacă îmi va promite că va renunța la toate ideile lui pământești și va căuta numai mântuirea spirituală, va simți în curând ce înseamnă să ai credință în Tatăl ceresc. La fel ca oricare alt părinte, Acesta nu își va lăsa fiul la greu.

Aceasta este calea care i se deschide astăzi. Dacă dorește să calce pe ea, va experimenta cât de curând consecințele ei benefice. Dacă iubirea lui de sine și iubirea față de lumea exterioară se vor dovedi însă mai puternice, atunci singurul responsabil pentru consecințele nefaste care vor urma va fi el însuși. Eu i-am creat

pe oameni liberi, și nu pot să intervin în destinul pe care și-l asumă singuri. Ei pot alege fie calea ascendentă, fie pe care descendentă. Amin!”

Răspunsul fratelui față de Domnul: „Mult adoratule Tată! Zac imobilizat de atâția ani, fiind o povară pentru mine însumi și pentru cei dragi, un reproș viu pentru viața pe care am dus-o. O, Tată preaplin de iubire, de grație și de compasiune, Tu ai observat de multă vreme cum mi-am ruinat existența și trupul prin neglijența și prostia mea. Cum m-aș mai putea apropia acum de Tine, știind că nu numai eu, ci și soția și copiii mei, pe care i-am procreat din pură pasiune, sacrificându-i astfel pe altarul acestei lumi plină de suferință, suntem nefericiți din cauza mea?

Și totuși Tu, dragă Tată, nu m-ai uitat, cu toate greșelile mele. Acum, când am renunțat la orice speranță de vindecare, îmi trimiți ajutor, mie, o ființă umană întru totul nedemnă! Ce aș putea să-Ți ofer eu în schimb? O inimă sfâșiată de reproșuri și o conștiință încărcată de păcate – acestea sunt singurele daruri pe care le pot depune la picioarele tronului Tău. Și în ciuda acestor ofrande deșarte, Tu mă onorezi și îmi întinzi mâna Ta! Da, îngăduie-mi mie să iau acum mâna Ta, de care am fost tot timpul atât de apropiat, dar pe care am respins-o în permanență! Îngăduie-mi să iau mâna Ta și să o țin strâns, pentru ca ea să mă tragă afară din suferința în care m-am aruncat singur.

Tată! Fiul tău pierdut, dar care se căiește din inimă, Te cheamă. Iartă-mă și ajută-mă! Nu pot să-ți cer nimic în plus, căci nu merit nici măcar atâta. Dar știu că iubirea și compasiunea ta infinită nu uită nici măcar de soarta unui vierme. Acest lucru îmi dă speranța că mă vei lua și pe mine, fiul risipitor, în brațele Tale, și că vei ține cont de suferințele pe care le-am îndurat până acum, ca o mică plată în contul datoriei mele.

Îmi spui că dorești să mă conduci pe mine, sărman orb, și să faci din greșelile mele treptele care să mă conducă la inima Ta! Cine ar putea răspunde unei iubiri și unei bunăvoințe atât de mari? Cu siguranță, nu un muritor! ‘Eul’ rătăcit nu poate răspunde chemării Tale decât prin tăcere și prin lacrimi. Amin!”

Capitolul 7

Cele mai importante lucruri:

Smerenia și credința

Jakob Lorber, 29.04.1841

„O, Tată preasfânt și preaplin de iubire! Privește cu îngăduință către sărmana mea soră, Klara, bolnavă și aflată în mare nevoie, și indică-ne remediul prin care poate fi salvată. Lăudat fie de-a pururi Numele Tău, Tu, cel mai bun Părinte! Redă-i soțului întristat pe soția sa și celor doi copii minori pe mama lor, prin grația Ta! Lăudat fie Numele Tău inclusiv dacă o vei accepta pe cea care zace cuprinsă de dureri îngrozitoare în Împărăția Ta, a păcii eterne! Amin!”

Domnul: „Ce răspuns aș putea da unei asemenea cereri? Chiar dacă aș dori să vă ajut, medicii voștri au făcut prea mult rău! Trebuie oare să-i distrug pe toți medicii de pe pământ?

Cel care crede că Eu nu pot vindeca decât prin intermediul medicilor și al medicamentelor lumești se înșeală amarnic. Tocmai de aceea, prefer să nu-i ajut

deloc pe aceștia; în schimb, Eu prescriu din când în când anumite remedii care pot fi de folos celor care cred în Numele Meu. Dar dacă această credință lipsește, ajutorul Meu nu poate veni.

Eu v-am spus deja că dacă cereți și credeți în inima voastră, fără nici un pic de îndoială, până și ‘lepra’ se va vindeca. De vreme însă ce știi că Eu pot ajuta, dar te îndoiești de voința Mea, ar trebui să realizezi că ‘lepra’³ nu îți poate distruge decât trupul, nu și sufletul celei care îl va părăsi în curând.

Dacă ai avea însă credință măcar cât un bob de muștar, ai putea nu numai să o ajuți pe cea în suferință, dar ai putea chiar trezi morții din somnul lor veșnic. Din păcate, credința ta poate fi comparată cu o frunză dusă de vânt încolo și înapoi. Inima ta este slabă, plină de teamă și de timiditate. De aceea, ori de câte ori îți moare o rudă, tu te întristezi la culme, de parcă nu ai ști că Tatăl tău este de față și știe ce face. Dar nu, tu nu te gândești că Eu sunt de față și permit anumitor lucruri să se întâmple decât atunci când totul se termină cu bine (din punctul tău de vedere).

Atunci când Eu iau sufletul unui ‘lepros’ din această lume a voastră, acesta este un lucru bun, nu unul rău. Dacă îți permit să mai rămână în lumea voastră, și acesta este un lucru la fel de bun. Tu nu consideri că fac ceva bun decât dacă îți permit sufletului să mai rămână în lumea voastră, a existenței fizice; în schimb, dacă îl iau în lumea spiritelor, ești de părere că o mare nenorocire s-a abătut asupra familiei voastre. Îți spun însă că te afli într-o mare greșală! Căci tot ceea ce se petrece în conformitate cu voința Mea este bun. Nu ai aflat încă faptul că ajutorul uman nu valorează nimic? Eu privesc mult mai departe, dincolo de orizontul pe care îl are o mamă îngrijorată! Crezi tu că Cel care are simultan grijă de tată, de mamă și de copii, nu poate avea grijă exclusiv de copii? O, slabă este credința ta! Oare cât timp voi mai fi nevoit să-ți predic până când credința ta se va întări?

Ascultă, adevăratul termometru al iubirii este credința vie și focalizată; el este singurul care poate indica cu câte grade se află iubirea omului deasupra punctului de înghețare. Atâta vreme cât te afli în primăvara vieții tale (a iubirii și credinței tale), ferește-te de îngheț, dacă dorești ca arborele vieții să mai dea roade! Fă foc din lemnul vieții, pentru ca inima ta să nu sufere de frig. Cât despre tine, dragul meu N.N., cel mai bine ar fi să nu-ți mai vizitezi sora o vreme. Mai bine stai acasă și bucură-te împreună cu Mine. Te asigur că prezența ta nu îți poate fi de nici un folos bolnavei. De mult mai mare folos îți va fi însă faptul că ai rămas împreună cu Mine, că Mi-ai implorat grația și iubirea, lăsând lucrurile să se petreacă așa cum doresc Eu să se petreacă.

Dacă dorești totuși să o vizitezi, întrucât este sora ta, nu uita să te rogi înainte și să te ungi în Numele Meu cu ulei de ienupăr, căci numai astfel îți vei putea feri propriul cămin de contagioasa lepra. Dezinfectează-ți hainele cu care intenționezi să mergi în vizită cu bobite de ienupăr, înghite trei asemenea bobite în Numele Meu, iar apoi poți să mergi liniștit. Dar, așa cum ți-am spus, nu este deloc necesar să mergi la ea, căci lepra este cu adevărat o boală foarte gravă. Ea este o acțiune a tuturor spiritelor rele care s-au instalat în trupul unui om, uneori chiar ca urmare a păcatelor mai multor generații la rând. Încearcă să înțelegi! De aceea, ea este extrem de contagioasă, căci odată eliberate, aceste spirite își caută imediat un nou sediu. Dacă sunt scoși din sălașul lor și pătrund într-un nou trup, acești demoni produc o devastare chiar mai mare în noul lor cămin decât au produs în cel de

³ Notă: în cazul de față, termenul de „lepra” se referă la toate bolile extrem de contagioase.

dinainte, din cauza mâniei lor, lucru care s-a întâmplat și cu sora ta, care a fost infectată de altcineva.

Cine se roagă, se unge cu ulei și se dezinfectează în Numele Meu, nu are însă de ce să se teamă.

Ienupărul are o mare putere de protecție, căci această plantă a fost deja binecuvântată de Mine. Dar cel mai infailibil remediu rămâne credința în puterea Numelui Meu. Adevăr îți spun, chiar dacă bolnava ar fi în America și tu aici, dar te-ai întoarce către Mine, solicitându-Mi ajutorul, ai putea-o vindeca fizic și spiritual! Dacă vei crede cu adevărat, în inima ta, nu doar prin înțelegerea intelectului tău, credința ta va fi suficientă pentru a-ți vindeca sora. Dacă nu ai o credință atât de mare, gândește-te cel puțin că Eu nu fac nimic nedrept. Cu siguranță, ceea ce se va petrece va fi ceea ce a trebuit să se petreacă (cel mai bun lucru între toate).

Adu-ți aminte de lecția pe care i-am dat-o acelui discipol care a dorit mai întâi să-și îngroape tatăl, și abia apoi să Mă urmeze. Îți vei găsi astfel pacea launtrică, pentru totdeauna!

Mai presus de toate, urmează-Mă pe Mine în tot ceea ce faci. În al doilea rând, supune-te poruncilor, profețiilor, dar mai ales celor Două Porunci ale Iubirii pe care vi le-am dat Eu, și care conțin în ele întreaga viață. Acționează corect și vei trăi impecabil, și totul va fi bine pentru tine, aici și în lumea de dincolo. Amin. Asta am avut să-ți spun Eu, cel mai bun Medic din toate timpurile. Amin!”

Capitolul 8

Mântuirea la pieptul Tatălui

Gottfried Mayerhofer, 4.01.1871

„Sora ta Mă întrebă – cu teamă în inimă (anxietate) – dacă ai putea-o ajuta să își recapete încrederea în propriile puteri prin câteva pase magnetice. Acum vii și îmi pui întrebarea: ‘Ce trebuie făcut în acest caz?’

Ca să-ți alung îndoielile, voi fi Eu Însumi un Mediator, un Mântuitor și un Bioenergetician. Căci fără mâna Mea, fără ajutorul Meu direct, mâinile tale nu pot avea decât cel mult o influență fizică, nu și una sufletească-spirituală. În ceea ce o privește pe sora ta, pasele magnetice nu pot avea efectele dorite decât dacă mâinile tale sunt dinamizate mai întâi de Mine. Să punem așadar punctul pe i. Pune-i sorei tale câteva întrebări: oare nu a simțit niciodată că o rugăciune adresată Mie îi dăruiește alinare, putere, fericire, și un sentiment de mulțumire pentru că Mi-a fost adresată direct și din inimă? Cine este Cel care generează acest sentiment? Eu sunt Acela, prin influxul Meu energetic, care revigorează sufletul rănit. Ce energie magnetică ar putea fi comparată vreodată cu această stare de fericire?

Sora ta ar trebui să își înalțe sufletul, cu maximă smerenie, către Mine, Tatăl ei, prezentându-Mi direct dorințele și preocupările ei; în fața tronului Meu, ea ar trebui să simtă că nu mai înseamnă nimic. Când va sta în fața Mea în această stare de smerenie maximă, aproape redusă la zero, numai atunci o voi ridica, căci ea îmi este cel mai aproape numai în smerenia cea mai profundă. Numai atunci voi lăsa Eu să se reverse asupra ei alinarea, iubirea și puterea spiritului, ajutând-o să înțeleagă că neplăcerea ei este doar aparentă, un fruct al imaginației ei, și că o poate îndura cu ușurință.

Iubirea Mea este cea mai înaltă formă de magnetism, care atrage totul, dar nu respinge nimic. Cei aflați în raza ei de acțiune nu pot pierde niciodată; ei nu pot decât să învingă.

De aceea, ar trebui să se reculeagă și să își ridice privirea către Mine, căci Eu, tatăl ceresc, nu voi respinge niciodată pe vreunul din copiii Mei care îmi cere ajutorul, și încă și mai puțin pe acela a cărui inimă a devenit un altar al iubirii, în care arde focul etern al atributelor Mele divine, care iluminează întreaga ființă umană, încălzindu-i trupul cu o stare de beatitudine.

Acesta este magnetismul pe care ar trebui să-l caute sora ta, căci el va aduce mult mai multe roade decât pasele mâinii tale, chiar dacă și acestea au unele efecte, în funcție de starea ta de exaltare personal-spirituală. Aceste efecte nu se vor compara însă niciodată cu acelea pe care le oferă inima Mea părintească ca răsplată pentru credința copiilor Mei în voința Mea. Amin”.

Capitolul 9

Condiții ale succesului în curele de fortificare magnetică

Gottfried Mayerhofer, 5.02.1871

„Iată, sunt întrebat din nou de către un suflet bolnav din punct de vedere fizic și spiritual – care chiar se așteaptă să-i confirm în scris! – dacă această metodă de vindecare este cea corectă și dacă ea va conduce la rezultatele dorite. Va trebui să-i deschid puțin ochii spirituali ai acestei copile, acoperiți acum de o pânză groasă; chiar dacă o parte din lucrurile pe care i le voi spune nu îi vor fi pe plac, ele sunt totuși adevărate, cu atât mai mult cu cât Cel care le rostește sunt chiar Eu.

Ascultă, draga Mea copilă, tu suferi de o indispoziție minoră, pentru care îți faci griji mult prea mari și din cauza căreia ai cerut sfatul tuturor. Se pare că ai auzit câte ceva despre procesul de vindecare spirituală, și întrucât ai încercat toate remediile alopate și homeopatice posibile, inclusiv remediul solar, dat de Mine, fără să fi satisfăcută de vreunul, dorești să încerci acum, ca o ultimă soluție, această terapie spirituală, pornind de la premisa că: ‘chiar dacă nu mă ajută, nu are cum să-mi facă rău’. Tu o consideri doar unul din nenumăratele tratamente magnetice, dar ai dori totuși să obții o garanție în scris că acest tratament te va ajuta.

Pentru a-ți da răspunsul corect, doresc să-ți spun mai întâi de toate că Eu știu prea bine de ce dorești cu atâta obstinație să fii eliberată de această boală. Te simți presată de timp, căci abia aștepti să te arunci din nou, cu toate pânzele sus, în vârtejul plăcerilor lumești, mai precis în starea matrimonială. Din cauza acestor dorințe materialiste și lumești ale tale, consideri că Eu, Creatorul și Domnul Infinitului, ar trebui să te susțin întru totul și să-ți certific chiar în scris acest lucru, că te voi elibera de boala care ți-a făcut atâtea probleme și care îți este cu atât mai neplăcută la ora actuală.

Ascultă, tu dorești să îți comunic ceva concret, dar ești incapabilă să-ți ascuți propria voce interioară, cea pe care voi, oamenii, o numim ‘vocea conștiinței’. Ce îți spune propria ta conștiință, și încă atât de des? Nu ți-a spus ea de atâtea ori: ‘Nu mai aplica practicile religioase doar în această manieră exterioară, formalistă’? Amintește-ți de faptul că Dumnezeu este spirit pur și că El dorește să fie iubit și slăvit din punct de vedere spiritual, la fel cum trebuie înțelese și învățăturile Sale! Nu ți-a spus de atâtea ori conștiința: ‘Ai mai multă răbdare cu

semenii tăi și mai multă iubire pentru Dumnezeu, Tatăl tău!’? Tu ai fost de multe ori la biserică și ești convinsă că ți-ai făcut întru totul datoria în fața Mea, motiv pentru care îmi ceri acum o vindecare spirituală, dar nu crezi nici măcar că aceste cuvinte provin de la Mine. Cum ai putea obține atunci rezultate benefice în urma unui asemenea tratament spiritual, care nu poate fi înțeles și aplicat decât într-o manieră pur spirituală, câtă vreme dai dovadă de o credință atât de mică?

Adevărata magnetizare se produce numai atunci când pacientul trăiește starea de exaltare spirituală a sufletului aflat în rugăciune (dar o rugăciune atât de intensă încât să fie simțită până în ultima fibră a corpului!), când se abandonează complet în fața voinței Mele, uitând de toate dorințele sale lumești, când întreaga sa putere spirituală se înalță, susținută de credința fermă în ajutorul primit din partea Mea (în acest caz, substanțele umane magnetice conținute în pâanza supusă magnetizării devin eficiente, îndeosebi datorită binecuvântării Mele, care însoțește credința fermă a vindecătorului și care conferă în realitate puterea vindecătoare pânzei care urmează să fie magnetizată. O asemenea pânză va vindeca nu numai boala de care suferi tu, ci și orice altă boală). Atâta vreme însă cât te dovedești incapabilă să îți trezești puterea rugăciunii dinlăuntrul tău, așa cum ți-am descris-o mai sus, te sfătuiesc să renunți la aceste cure magnetice! Ele nu înseamnă altceva decât o pierdere de timp, care nu poate conduce decât la dezamăgire!

Învață mai întâi să recunoști situația spirituală în care te afli în fața Mea, și abia apoi o vei putea înțelege pe cea lumească, realizând care dintre ele are o importanță și o valoare mai mare. Dacă nu vei face o întoarcere la 180 de grade și nu o vei apuca pe calea pe care ți-am indicat-o, vei mai avea de înfruntat multe furtuni și multă teamă! Amin”.

Capitolul 10

Despre magnetismul vindecător

Jakob Lorber, 12.07.1841

Întrebări și răspunsuri:

1.Ce fel de oameni posedă darul magnetizării? Cine poate fi magnetizat, și cum poate fi obținut acest dar?

2.Sunt întotdeauna adevărate și credibile afirmațiile și informațiile celor magnetizați, referitoare la propriile lor infirmități și boli, precum și la remediile care le sunt necesare?

3.Ființele umane magnetizate, aflate într-o stare somnambulică, intră într-o comunicare autentică, sau doar aparentă, cu spiritele din lumea de dincolo?

4.De ce nu-și mai aduc aminte cei magnetizați, atunci când revin la starea de veghe, de experiențele avute, de ceea ce au spus sau de ceea ce au făcut în timpul stării de transă?

5.Le era magnetismul cunoscut evreilor și creștinilor din vechime?

6.Este corect ca anumite guverne să interzică practica magnetizării? Nu ar fi de dorit pentru umanitate ca această practică să se răspândească în întreaga lume, iar dacă da, în ce condiții ar trebui să se petreacă acest lucru?

Domnul: „Dacă vei compara afirmațiile făcute pe marginea acestui subiect în lucrarea *Cele douăsprezece ore* cu cele din anexa la *Luna*, precum și cu afirmațiile anterioare referitoare la cei doi poli ai pământului, îți vei da seama că o parte din întrebările tale și-au primit deja răspunsul. Spre exemplu, de ce nu-și mai amintește persoana magnetizată ce s-a întâmplat și ce a spus în perioada cât s-a aflat în transă (perioadă care coincide cu o trezire temporară a sufletului)?

La fel de inutilă este și întrebarea: ‘Intră cei magnetizați într-o comunicare reală sau aparentă cu spiritele din lumea de dincolo?’ Ce înseamnă ‘reală sau aparentă’? Poți tu intra, atâta vreme cât te afli în corpul fizic, într-o comunicare cu spiritele din lumea de dincolo, fie ea reală sau aparentă? Sufletul nu poate recepta decât ceea ce i se oferă (din partea magnetizatorului), nimic altceva. Atâta vreme cât se află în corp, el poate accepta anumite imagini ireale imprimare în memoria sa. Merită să-ți pui întrebarea: de unde apar aceste imagini din memoria noastră? Unicul răspuns posibil este că ele provin din realitatea trăită. Chiar dacă sufletul vede în interiorul lui niște imagini fantastice, care nu există nicăieri în realitate, motiv pentru care ție ți se par ireale, Eu îți spun că te înșeli de două ori. Mai întâi, tu nu cunoști deloc nenumăratele structuri ale universului corpului tău (cum ar fi, de pildă, structura fascinantă a unui simplu fir de păr). Ce să mai vorbim de imensa varietate întâlnită în regatul animalelor microscopice?

Dacă sufletul unui om, care este o ființă infinit mai complexă, trăiește subit o suferință, fără să știe de unde i se trage ea, și are o serie de viziuni ale unor structuri care există în realitate, dar despre care el nu știa nimic, ce sunt acestea: simple aparențe, sau realități autentice?

În ceea ce privește cea de-a doua întrebare: ‘Dacă sufletul compilează imagini noi, în interiorul lui, pornind de la impresiile obținute din realitate, sunt aceste imagini reale sau imaginare?’, dacă te-ai gândi puțin, ți-ai da imediat seama că din nimic nu poate apărea ceva. Îți poți imagina o oglindă care să redea o formă care nu există în realitate? Cred că nu mai este nevoie să insist.

Privit ca receptacol, sufletul poate fi comparat cu o oglindă extrem de bine șlefuită. De aceea, tot ceea ce se reflectă în el trebuie să aibă un corespondent în realitatea obiectivă. Acest lucru este valabil inclusiv în ceea ce privește gândurile (care nu pot fi niciodată aparente sau imaginare). Căci Eu te întreb: cine ar putea separa gândurile reale de cele aparente într-o manieră bine definită? Dacă cineva crede că poate face acest lucru, aș dori să-i reamintesc de perioada Vechiului Testament, mai precis de cea în care a trăit Adam, care, sedus de minciuna șarpelui, a vrut să devină mai înțelept și să dobândească mai multă înțelepciune decât Mine.

Aceste explicații ar trebui să-ți fie suficiente, așa că îți poți da seama că și cea de-a treia întrebare a ta a fost destul de inutilă. Nici cea de-a cincea nu are mult mai multă substanță, dacă ții cont de faptul că așa-numitul magnetism, sau mai bine zis fluidul magnetic, nu este altceva decât voința iubirii Mele atotcreatoare, generatoare și păstrătoare a ordinii.

Deși cei din vechime nu cunoșteau magnetismul sub noile denumiri ‘științifice’, destul de stupide, ei îl cunoșteau totuși mult mai bine decât omul modern, din perspectiva naturii și a adevărului.

Ce crezi că au însemnat toate acele miracole ale spiritului pe care le făceau patriarhii și clarvăzătorii din vechime? Ce altceva putea să însemne vindecarea cu ajutorul mâinilor, dublată de iubire și o credință fermă, pe care Eu le-am transmis-o

apostolilor Mei, primii Mei succesori? Nimic altceva decât ceea ce voi numiți astăzi ‘magnetism’.

Dacă dorești să înțelegi mai bine originea acestui fenomen, gândește-te la Mine ca la primul și cel mai important Magnetizator.

Mă întrebi ce fel de oameni au puterea de a magnetiza. Răspunsul vine de la sine: cei care se află într-o rezonanță directă – prin iubirea, sau cel puțin prin credința lor fermă – cu primul Magnetizator al lumii. Numai ei își pot așeza mâinile asupra fraților lor bolnavi, vindecându-i de orice boală, în funcție de iubirea și de credința lor.

Există și oameni care au o voință puternică, deși nu se află în rezonanță cu Mine, căci voința lor este născută din rațiunea lor, nu din inimă. Fiind atât de puternici, ei își urmează irevocabil voința, care se împlinește de fiecare dată. Dacă rațiunea lor pornește de la anumite cuvinte ale Mele, pe care ei nu le-au înțeles cu adevărat, ei pot magnetiza alte persoane. Pacienții se supun voinței lor, lucru care le întărește apoi și mai ferm credința, dar pe aceeași bază greșită. Așa se explică de ce magnetizările de astăzi (care sunt în majoritatea lor de acest tip) sunt atât de lente, vindecarea rezultând de multe ori nu atât datorită așezării mâinilor pe capul bolnavului, cât datorită remediilor suplimentare prescrise sau datorită credinței pacientului. Cred că ai înțeles din acest răspuns că există ființe umane cu o voință extrem de fermă, care pot, independent de Mine, să realizeze asemenea performanțe, pe măsura puterii lor.

Conform acestui criteriu, sunt foarte puțini aceia care au capacitatea de a magnetiza. În schimb, din rândul celor care se află pe calea adevărului și sunt în contact cu Mine, toți pot face acest lucru.

‘Magnetizatorii cu puteri parțiale’ nu pot magnetiza decât anumiți oameni, mai precis pe cei care nu sunt încă suficient de dezvoltati spiritual și care posedă o voință foarte slabă, sau care nu au chiar nici un fel de voință, depinzând într-un total de voința magnetizatorului.

După ce ies de sub influența acestor oameni cu o voință atât de puternică, sărmanele persoane magnetizate rămân într-o stare demnă de milă. Dacă pasele sunt extrem de puternice, ca într-un fel de supradoză, sufletul bolnavului este silit să iasă în afara corpului fizic. De multe ori, el nu mai reușește să se întoarcă în corpul său fizic, și chiar dacă reușește, el găsește aici un corp de zece ori mai slab decât înainte. Pe de altă parte, dacă magnetizatorul s-ar fi limitat doar la câteva pase magnetice, după care s-ar fi retras, tratamentul nu ar fi avut nici un efect, putând fi comparat cu o declarație de dragoste făcută unei fecioare, după care bărbatul pleacă și nu se mai întoarce niciodată la ea.

În ceea ce îi privește pe cei cu o voință suficient de puternică, aceștia nu pot fi tratați deloc de către magnetizatori, sau nu intră decât foarte greu în transă. Căci orice formă de voință își are fundamentul în convingerea persoanei respective, care poate fi corectă sau greșită. O voință care nu se află în contact cu Mine nu are cum să respecte integral ordinea Mea perfectă. Atunci când magnetizatorul are de-a face cu o altă voință suficient de puternică, ce interferează cu a lui, rezultatele acțiunii sale pot fi foarte diferite de cele intenționate, sau chiar opuse, mai ales în cazurile în care magnetizatorul are o natură foarte senzuală (născută dintr-o posesiune interioară tăcută) sau când pacientul este posedat de spirite malefice.

Pe de altă parte, atunci când magnetizatorul își așează cu adevărat mâinile în Numele Meu, lăsând ‘voința Mea atotputernică să curgă prin intermediul lor’, el nu trebuie să facă pase magnetice, ci doar să-și plaseze mâinile curate pe corpul bolnavului în Numele Meu, iar acesta se va vindeca prin simpla sa credință. Orice om poate face acest lucru dintr-o iubire pură și cu o credință fermă, și te asigur că chiar dacă Lucifer însuși ar fi cel care posedă victima, el ar fi nevoit să plece pe loc în fața acțiunii sale. Un asemenea magnetizator poate nu numai să îi vindece pe cei bolnavi, dar, întru slava Numelui Meu, el poate chiar ridica din morți.

Dacă vei analiza cu atenție cele ce ți-am spus, vei constata că ți-am răspuns la întrebare.

În ceea ce privește magnetismul prin puterea propriei voințe, mai am de adăugat doar următorul lucru: dacă este realizat cu intenții bune, atunci el are efecte pozitive, deși foarte slabe, dar dacă este realizat cu intenții rele, el conduce la posesiunea temporară a bolnavului de către un spirit malefic. Magnetismul născut din contactul cu Mine, oricât de slab ar fi acesta, le va arăta treptat oamenilor că în afara vindecării cu plante mai există și alte puteri vindecătoare, mult mai eficiente, învățându-i astfel că au un suflet nemuritor și un spirit nemuritor. De aceea, interzicerea acestei forme de terapie de către un stat sau altul nu reprezintă decât o absurditate.

Dacă cineva primește această putere de la Mine, el nu ar trebui să se lase intimidat de puterile vremelnice ale acestei lumi, ci să creadă cu tărie că se află în posesia voinței Mele atotputernice, fiind capabil să realizeze lucruri extraordinare, nu doar să vindece bolnavii. În anumite cazuri de excepție, el i-ar putea chiar trezi din somnul lor de moarte pe cei plecați de curând din lumea celor vii.

La fel cum un artist pleacă din locul în care nu întâlnește nici un fel de apreciere pentru arta sa, cel înzestrat cu grația Mea ar trebui să facă același lucru acolo unde oamenii îl resping. Căci o asemenea grație este arta supremă. Oricum, dată fiind epoca pe care o trăiți, cel mai bine ar fi să realizați faptele bune în secret, fără să vă temeți însă de orbirea semenilor voștri, care vă vor urmări cu atât mai asiduu cu cât nu vă vor înțelege. Dacă voi vă veți îndrepta în direcția dimineții, Eu voi direcționa sunetul pașilor voștri astfel încât atunci când va ajunge la urechile acestor oameni orbi, să pară că vine dinspre seară; și astfel, veți fi protejați de persecuțiile lor.

Meditați asupra acestor cuvinte ale Mele și păstrați-le în adâncul inimilor voastre pline de iubire, până când veți ajunge să le înțelegeți pe deplin, adică până atunci când ele se vor transforma în fapte. Amin. Cel care v-a transmis aceste lucruri a fost Marele Magnetizator Principal. Amin”.

Capitolul 11

Terapia alopată, homeopatia, helioterapia, hidroterapia și magnetismul

Gottfried Mayerhofer, 8.06.1873

„Acestea sunt câteva terapii vindecătoare, care pot contracara prin mijloace diferite bolile cu care v-ați împovărat singuri – orbi ce sunteți – datorită neglijenței voastre, prostiei și lipsei de auto-disciplină. În afara clasificării de mai sus, mai există și o altă clasificare, mai elevată, a acestor remedii, pe care voi nu o

cunoașteți. Mi-am propus să v-o revelez prin aceste cuvinte, în speranța că veți înțelege o dată pentru totdeauna cu ce tipuri de remedii operați și de ce apar de multe ori efecte adverse celor scontate.

Am menționat mai sus termenii tehnici pe care îi folosiți voi pentru anumite terapii vindecătoare și care au fost preluate din diferite limbi străine. Am preluat acești termeni nu numai pentru a deosebi o metodă de alta, dar și pentru că voi sunteți familiarizați cu ei. Doresc totuși să vă dau niște explicații de care aveți mare nevoie referitoare la semnificația lor reală. Întrucât știu prea bine cum trebuie să Mă port cu voi, am folosit acești termeni, conștient că îmi veți accepta punctul de vedere mult mai ușor dacă voi folosi această terminologie. Savanții și medicii voștri au procedat corect atunci când au dat nume străine sistemelor și descoperirilor lor, preluate îndeosebi din limbile unor națiuni care nu mai există. Deși spiritul cercetător al savanților este orientat în permanență către nou, numele pe care le aplică ei descoperirilor lor este preluat din limbi care nu mai există, și deci care nu mai pot fi traduse și schimbate. În acest fel, studiul științelor devine mult mai ușor, indiferent de naționalitatea studentului.

Numele latinești sau grecești nu fac rău nimănui, dar le sunt foarte folosite de studenți. Fiind universale, traducerea lor în limba maternă devine mult mai ușoară. Mai mult, numele dat într-o limbă veche este de regulă mai scurt și mai simplu decât cel dat într-o limbă modernă.

Voi proceda și Eu la fel ca savanții voștri, dând acestor metode vindecătoare nume preluate din limbile vechi, întrucât acestea explică mai bine natura și semnificația terapiilor, precum și de ce sunt ele încununare uneori de succes, în timp ce altele nu sunt.

Medicii voștri pornesc de la modelul unui organism uman perfect sănătos și trag anumite concluzii referitoare la imperfecțiunile pe care le constată la pacient, după care îi prescriu acestuia remediile pe care le consideră necesare pentru a-i restaura echilibrul pierdut. La fel și Eu, pornesc de la principiul fundamental al creației Mele, care reprezintă marele organism al vieții, și încerc să vă demonstrez că cei care acționează împotriva legilor Mele sunt pedepsiți. Echilibrul perturbat între persoana respectivă și natura Mea nu poate fi restabilit decât prin reînnoirea la ordinea Mea.

Ascultați, copiii Mei! Eu am creat lumea materială și am stabilit marile legi fundamentale pentru susținerea, transformarea și reînnoirea ființelor umane, precum și a întregii creații. Toate ființele vii trebuie să evolueze către o spiritualizare din ce în ce mai mare. Oriunde există lumină, trebuie să existe și umbră; oriunde există bine, trebuie să existe și contrariul binelui, adică răul; oriunde există ordine, trebuie să existe și impulsul către dezordine; oriunde există legi, trebuie să existe și tentația pentru încălcarea lor.

Numai în acest fel poate evolua materia, al cărei fundament interior este spiritul pur. Prin evoluția materiei inferioare și transformarea ei în materie superioară, legile cosmice ajung să înlocuiască liberul arbitru. Așa se explică de ce trebuie să existe păcat împotriva legilor, bătălia și lupta între lumină și umbră, între bine și rău, între adevăr și minciună, pentru ca ființele vii să se poată transforma și să poată astfel evolua către perfecțiune. În acest fel, ele își pot purifica partea spirituală prin intermediul materiei, revenind în cele din urmă la sursa din care s-au născut. Evoluția nu este altceva decât o cale a auto-examinării și purificării de sine, până la atingerea scopului final. Așa se explică de ce a fost creată lumea materială.

Cred că ați înțeles deja că orice păcat împotriva legilor mele primordiale se traduce prin ‘boală’, adică printr-un dezechilibru la nivelul ordinii juste. Acest dezechilibru poate fi provocat de propria vinovăție, dar și de vinovăția altor persoane, și are drept consecință anumite schimbări condiționale și voluntare în structura organică a ființelor. Căci din această perspectivă, ‘a fi bolnav’ (chiar dacă este vorba de o simplă piatră) înseamnă ieșirea din ordinea primordială și intrarea în relație cu alte ființe (sau obiecte), dând astfel naștere unor schimbări necesare. Întregul proces este determinat de anumite influențe spirituale interioare, dar și de anumite influențe materiale exterioare, conducând în final la disoluția situației existente, adică la schimbare. Nimeni și nimic nu poate rămâne așa cum a fost creat, căci legea schimbării începe să-și exercite influența chiar din primul minut al creației, chiar dacă este vorba de o simplă piatră (același lucru este valabil și pentru creaturile vii, care încep să se lupte pe viață și pe moarte unele cu altele, încă din primul moment când încep să respire).

Din acest motiv, bolile (sau dezechilibrele proceselor naturale) pot fi divizate în grupe, unele fiind necesare, iar altele condiționale, sau altfel spus, voluntare și involuntare. La fel stau lucrurile și în cazul oamenilor. Moartea, care nu este altceva decât o tranziție de la o stare la alta, reprezintă încheierea acestui proces de transformare a ființei născute, fiind o ‘schimbare permanentă’.

După ce am înțeles mai bine semnificația termenilor de ‘sănătate’ și ‘boală’, ceea ce mai rămâne de explicat este cât de justificate sunt bolile pentru organismele aflate în transformare, adică de ce apar ele în anumite cazuri, în timp ce în altele nu apar deloc.

Așa cum am menționat anterior, tot ceea ce există este supus unei puternice tendințe către schimbare, disoluție și spiritualizare.

Conform structurii sale interioare, orice ființă dispune de o anumită vitalitate necesară, pentru ca influențele distructive ale lumii exterioare să nu își atingă prea rapid scopul, iar procesele de transformare și disoluție să se petreacă gradat, în funcție de legile vârstei și ale dezvoltării.

De aceea, perioadele de transformare și de boală sunt întotdeauna echilibrate de alte perioade, de reînnoire a vitalității, atât timp cât este necesar câtă vreme obiectul sau ființa respectivă – din marele lanț al creației – nu și-a îndeplinit încă scopul pentru care a fost creat.

Accelerarea acestui proces prin greșeli artificiale care încalcă legile primordiale ale naturii conduce la declanșarea bolii propriu-zise, adică la pedeapsa vizibilă pentru încălcarea legilor universale.

Omul, care este ultima verigă din lanțul creației pe planeta pământ, este înzestrat cu un liber arbitru, datorită căruia poate face orice dorește. Sub impulsul puterii sale spirituale și al pasiunilor sale materiale, această ființă liberă devastează suprafața pământului, în căutarea comorilor interioare ale acestuia. În acest fel, pământul însuși se îmbolnăvește, fiind nevoit să își schimbe componentele, fie ele grosiere sau subtile (n.n. textual: ponderabile sau imponderabile). Schimbările pământului îi vor afecta în mod necesar și pe locuitorii acestuia, accelerând declanșarea bolilor și impulsându-i din ce în ce mai departe pe calea procesului de disoluție și transformare. Astfel se declanșează bolile vizibile în lumea vegetală, animală și umană.

Pentru a reface aceste dezechilibre numite 'boli', încă din cele mai vechi timpuri ființele umane au descoperit remedii vindecătoare, menite să refacă ceea ce au stricat ei înșiși, 'sănătatea' lor!

În timpurile de demult, cu cât oamenii trăiau mai mult în conformitate cu marele plan al creației, cu atât mai puțin se îmbolnăveau. Cu cât se îndepărtau mai puțin de legile naturii care li s-au dat pentru a-și împlini misiunea pe pământ, cu atât mai ușor le era să înceapă să-și îndeplinească misiunea spirituală. Oamenii trăiau în armonie cu natura, iar organismele lor nu cunoșteau decât un singur dezechilibru, conform cu legea, care făcea ca din cauza nefolosirii organelor să se producă moartea fizică, căci toate celelalte influențe erau reechilibrate prin aportul zilnic de vitalitate.

Pe măsură ce s-au distanțat de această cale, au început să se producă tot felul de evenimente care le puneau în pericol sănătatea. Cu cât se îndepărtau mai mult de legile primordiale, cu atât mai puțin eficiente se dovedeau remediile simple, naturale, pentru refacerea sănătății lor. De aceea, ei s-au văzut nevoiți să caute remedii din ce în ce mai puternice, căci cele simple nu mai erau eficiente. În acest fel, viețile oamenilor au început să se scurteze, iar sănătatea lor s-a deteriorat, multiplicându-le suferințele. Așa se face că astăzi foarte puțini oameni mai au cunoștințele vindecătoare pe care cei de demult le aveau în mod natural. Numai cei care își consacră în întregime viața acestei arte mai pot dobândi această cunoaștere.

În mod natural, prima și cea mai ușoară metodă de vindecare consta în căutarea remediului pornind de la factorul care a cauzat îmbolnăvirea. Și întrucât primii oameni au început să se îmbolnăvească din cauza consumului irațional de alimente și de băutură, remediile au început să fie căutate în zona alimentației.

Așa s-a născut **terapia alopată**, sau, așa cum prefer să-i spun Eu: '**arta vindecării cu ajutorul materiei**'. Întrucât materia era aceea care i-a îmbolnăvit pe oameni, aceștia au căutat să se vindece tot cu ajutorul ei, cu atât mai mult cu cât oamenii înșiși deveniseră materie (căpătaseră un corp fizic). De aceea, această metodă vindecătoare era cea mai potrivită pentru organismul fizic. Și oamenii au început să își restabilească echilibrul fizic, dar numai pentru a și-l ruina apoi din nou (în acele zile, recunoașterea naturii plantelor era încă foarte imprecisă). Această metodă de vindecare a rămas până în zilele noastre cea mai răspândită pe pământ, fiind cea mai eficientă la ora actuală deopotrivă pentru medici și pentru pacienți.

Cu cât oamenii se scufundau în materialism, cu atât mai complicat devenea modul lor de viață și cu atât mai dificilă era restabilirea echilibrului pierdut cu ajutorul remediilor cunoscute. Ei au început să apeleze astfel la otrăvuri, căci plantele, aceste remedii delicate, nu mai erau suficiente pentru a-i ajuta pe oamenii aflați în căutarea unor plăceri din ce în ce mai mari. La ora actuală, noile otrăvuri trebuie să facă ceea ce extractele delicate din plante nu mai reușesc.

Din păcate, mulți pacienți au ajuns să moară astăzi din cauza medicamentelor alopatate, care vindecă un rău, dar îl înlocuiesc cu alte zece rele în corpul suferindului. Mai mult, noile boli devin din ce în ce mai virulente, astfel că nu este de mirare că durata de viață a oamenilor se află într-un declin accentuat, devenind din ce în ce mai scurtă, lucru care nu este de natură decât să-i slăbească și mai mult pe urmașii actualilor părinți.

Dacă acest declin material ar continua, el ar conduce la dispariția totală a umanității; de aceea, din compasiune, am preferat să iluminez câțiva oameni, care au creat alte metode de vindecare, care nu distrug organismul material, influențând mai degrabă sufletul. În acest fel, trezind puterea sufletului, aceste remedii pot restaura din nou echilibrul organismului fizic.

Această metodă de vindecare se numește **homeopatie**, sau după cum prefer să-i spun Eu: **‘arta vindecării cu ajutorul sufletului’**. În acest caz, cel care efectuează vindecarea este sufletul, care este activat cu ajutorul unor agenți în cantități infinitezimale, care ar deveni toxici în doze mai mari. Cum? Simplu, căci în natura Mea nu există nimic dăunător. Remediile nu devin dăunătoare decât dacă sunt administrate incorect sau dacă sunt folosite în cantități și calități nepotrivite. Așa se face că ele pot fi benefice sau dăunătoare.

Iată, de pildă, dacă este băută în cantitatea corectă, apa nu este dăunătoare. Dacă este însă băută în exces, ea poate conduce chiar la moarte. Același principiu se aplică tuturor lucrurilor.

În homeopatie, nu materia reprezintă principiul activ al remediului, ci spiritualitatea ei. Această spiritualitate nu este foarte diferită de substanțele din care sunt alcătuite sufletele oamenilor și ale animalelor. Astfel, dacă o boală conduce la un dezechilibru la acest nivel subtil, remediul homeopatic poate restabili ordinea corectă.

Dacă medicii alopați ar fi ceva mai atenți, ei și-ar da repede seama care din metodele lor de tratament sunt dăunătoare pentru organismul uman, văzând efectele remediilor homeopate. Din păcate, acești ‘doctori’ sunt foarte geloși unii pe ceilalți, refuzând orice fel de contrazicere din partea altor confrăți, astfel încât nici chiar propriile Mele muștrări nu le-ar putea clinti părerile.

Homeopatia restabilește echilibrul energetic al sufletului. Ea realizează la nivel astral ceea ce face la nivel fizic știința medicală alopată.

Foarte apropiată de homeopatie este și **helioterapia**, sau **‘arta vindecării cu ajutorul soarelui’**. Această terapie restaurează echilibrul în organismul uman cu ajutorul razelor solare, fie înmagazinate deja în materie, fie direct, prin expunerea organismului bolnav la razele soarelui. În continuare, voi descrie puțin mai detaliat această metodă de vindecare, întrucât este bine să cunoașteți nu numai cauzele, ci și efectele lor. În plus, există oameni care nu au auzit niciodată de această metodă terapeutică și care ar putea fi vindecați cu ușurință prin intermediul ei.

Soarele este un generator de lumină, și după cum se știe, lumina este sursa oricărei forme de viață. Fără căldura și lumina soarelui, pământul nu ar putea exista, la fel ca și celelalte planete din sistemul solar! De vreme ce soarele susține întregul sistem solar, este limpede că el trebuie să dispună de o putere de preservare a vieții. El remediază defectele, căci soarele, la fel ca și corpurile cerești care îi sunt subordonate, reprezintă o împlinire a ordinii Mele ca lege supremă a universului, astfel încât nici o ființă din acest sistem nu poate exista decât în cadrul sistemului solar.

Soarele are puterea de a echilibra toate tulburările, iar dacă există vreo deficiență, de a umple golul cu ceea ce lipsește. De aceea, Cura Solară este una dintre cele mai simple, dar mai eficiente remedii, căci, la fel ca și homeopatia,

acționează la nivelul sufletului, pe care îl reechilibrează cu ajutorul unor Elemente ale Creației simple și spirituale.

Mii de remedii alopate pot fi înlocuite cu cantități infime de substanțe homeopatice, iar cura solară simplifică și mai mult lucrurile, ceea ce reprezintă o dovadă a faptului că marele Meu univers are la bază un număr foarte mic de legi fundamentale. Cu cât omul devine mai spiritual, apropiindu-se astfel de împărăția din care s-a născut, cu atât mai mic este numărul de remedii de care are el nevoie pentru a-și reechilibra organismul. Un suflet sănătos într-un trup sănătos reprezintă o laudă și o dovadă de recunoștință la adresa Creatorului, căci el nu face altceva decât să avanseze înainte și ascendent.

După helioterapie urmează **hidroterapia**, sau ‘**cura prin apă**’. În timp ce cura solară acționează asupra bolilor prin intermediul luminii, cea cu apă își datorează efectele vindecătoare unei lumini concentrate, adică unei atmosfere condensate, acționând îndeosebi asupra suprafeței corpului, și abia apoi asupra structurii interne a acestuia. Rezultatele obținute prin cura solară cu ajutorul eterului lumesc, sau al luminii solare, pot fi obținute prin cura cu apă cu ajutorul elementelor sufletului pământului, care, fiind mama voastră, a tuturor, posedă în apa sa toate elementele din care este alcătuită viața, încă din cele mai vechi timpuri. În plus, el are o anumită putere creatoare, căci pământul solid s-a născut din apă, fiind hrănit și susținut și astăzi de mama sa plină de iubire.

Voi, oamenii, sunteți niște Copii ai Pământului, ceea ce explică de ce pământul are o anumită influență fizică asupra voastră (la fel cum și voi aveți o anumită influență asupra lui). Așa se face că apa are o influență benefică asupra organelor voastre! De altfel, organismul vostru este alcătuit pe trei sferturi (și chiar mai mult) din apă; forțele creatoare, spirituale, ale acestui element, acționează prin piele asupra organelor interne. La fel cum apa modelează pământul, dându-i întreaga sa frumusețe și splendoare, ea vă revigorează și pe voi, interior și exterior, ajutându-vă să vă mențineți un înveliș sănătos pentru sufletul vostru. Cele două terapii (solară și cu apă) sunt alternative, având deopotrivă efecte benefice, de mai lungă sau de mai scurtă durată.

Să trecem acum la cea mai rafinată și mai eficientă metodă de vindecare, care demonstrează faptul că toate lucrurile sunt unite între ele. Atunci când toate condițiile sunt îndeplinite, ea nu poate cauza răul, având numai efecte benefice.

Această metodă de vindecare este **terapia magnetică**, cunoscută și ca **magnetism animal** sau **fizic**.

Ascultați, copiii Mei, orice lucru are o anumită sferă în cadrul căreia își poate manifesta puterile asupra celorlalte lucruri. Această sferă reprezintă propria sa atmosferă, care îl înconjoară, ca un fel de cerc de aburi. Această sferă de aburi îi permite obiectului să se delimiteze de obiectele înconjurătoare, dar îl și unește cu celelalte lucruri. Ea are o anumită influență asupra celorlalte ființe vii, dar și asupra obiectelor moarte. Dacă înconjoară un obiect anorganic, ea nu dispune de voință. Sfera obiectelor organice are însă o anumită voință (mai mare sau mai mică), fiind purtată conștient, amplificată sau diminuată. Oamenii dispun și ei de o asemenea sferă vitală, cu care intră în contact cu ceilalți oameni și cu mediul înconjurător.

Această atmosferă a fost folosită din cele mai vechi timpuri ca remediu vindecător. Mulți oameni s-au folosit de această metodă, unii chiar au abuzat de ea, fără să înțeleagă prea clar ce fac și la ce efecte poate conduce ea. Cunoscută ca

‘magnetism animal’ sau ‘fizic’, această metodă nu înseamnă altceva decât un transfer energetic dinspre atmosfera vitală a vindecătorului către cea a bolnavului, prin intermediul puterii voinței. Folosită inconștient, ea poate fi vindecătoare sau otrăvitoare.

Această metodă folosește substanțele cele mai subtile și mai imponderabile ale creației acestei lumi. Nimeni nu se poate sustrage influenței acestei sfere, în care trăiesc și se mișcă toate ființele vii. Deși este o influență de tip spiritual, ea folosește substanțe fizice extrem de subtile, care se pot substitui între ele (dacă lipsește una dintre ele, o alta o poate înlocui).

După Magnetismul Animal urmează, la mică distanță, **magnetismul animistic**, sau **al sufletului**. Acesta se referă la Puterea Sufletului de a influența un alt suflet, dar și de a intra în rezonanță cu anumite stări psihice sau mentale, astfel încât să se vindece singur.

Această metodă de vindecare nu mai reprezintă o influență fizică sau materială, ci se referă la puterea cea mai înaltă și mai spirituală de care dispune sufletul, mai precis la scânteia sa divină. Această scânteie trebuie mai întâi revelată (în sufletul celui tratat), pentru a revărsa apoi asupra sufletului (celui suferind) puterea de a slăbi coarda care îl leagă de corpul fizic și de a-i deschide ochiul spiritual, pentru a vedea singur stricăciunile care au fost produse organismului. În acest fel, sufletul devine propriul său medic, chiar și în cazurile în care alți medici nu l-au putut trata. Această metodă de vindecare înlătură orice bariere care leagă medicul de eul său, de rădăcinile și de produsele sale. În asemenea condiții, timpul și spațiul dispar, dizolvându-se în eternitate. În această lume nu mai domnește întunericul, ci numai lumina, deopotrivă în interiorul și în exteriorul corpului fizic. Sufletul își recunoaște aici spiritul, dar și trupul, legătura lui cu regatul spiritual, inclusiv cu Mine, unicul Creator și Părinte preaplin de iubire!

Ca să poată ajunge să vindece în această manieră, oamenii ar trebui mai întâi să se trezească din orbirea lor. Metoda este foarte dificil de atins, căci ea presupune un standard spiritual foarte înalt.

Vindecătorul ar trebui să fie mai presus de orice o ființă extrem de nobilă, pentru ca – lucrând cu aceste puteri – să poată trezi cu ajutorul lor aceeași noblețe sufletească și în pacienții lor. Din păcate, există foarte puțini oameni de o asemenea noblețe sufletească, ceea ce explică de ce ei nu pot trezi un sentiment comparabil nici în semenii lor.

Așa se explică de ce metoda nu este folosită astăzi decât foarte rar, dar și dezamăgirile care apar în cazul celor care o folosesc în mod greșit și abuziv.

În sine, vindecarea este foarte simplă, dar înainte ca ea să se poată produce este necesar ca vindecătorul să fi atins un grad foarte înalt de dezvoltare spirituală, pentru ca toate elementele naturii să-i stea la îndemână. Într-adevăr, această ‘a doua naștere’ nu este deloc ușoară. Când ea se produce totuși, putem vorbi de ultima formă de magnetism, cea mai înaltă între toate, și anume **magnetismul divin**, în care Eu Însuși îmi întind mâna asupra celui bolnav, vindecându-l cu un cuvânt, cu un gând, dar numai atunci când intențiile magnetizatorului sunt foarte pure și când el îmi cere acest lucru, căci vindecarea face parte din planul Meu divin.

Vindecarea în Numele Meu reprezintă cea mai simplă, mai înaltă și mai eficientă formă de vindecare, căci ea presupune un suflet extrem de pur, o credință

desăvârșită și o mare aspirație, care să ridice sufletul din sfera pământului, până aproape de Mine.

Numai în asemenea cazuri devine posibil un asemenea magnetism divin, cu excepția situațiilor în care Eu Însuși așez în inima unei persoane puterea de a vindeca prin punerea mâinilor în Numele Meu.

Vă spuneam odată că ‘dacă doriți cu adevărat, muntele se va ridica și se va arunca în mare’. Iată ce am vrut să spun atunci: atunci când un om se unește cu voința Mea, astfel încât voința sa să nu se mai opună niciodată voinței Mele, planurilor Mele divine, acel om va putea realiza tot ceea ce pot realiza Eu, și toate elementele naturii îl vor asculta. Evident, pentru un asemenea om, vindecarea va fi un lucru foarte ușor. Este nevoie însă de o perioadă foarte îndelungată pentru ca un suflet să atingă acest nivel, prin credință și trezire spirituală (dar mai presus de toate, prin iubire, smerenie și compasiune).

Cei care nu sunt înclinați către lucrurile lumești pot controla elementele. Pentru a realiza însă ceva împreună cu Mine este necesară o credință totală, fără jumătăți de măsură. Această ultimă metodă de vindecare, cea mai înaltă dintre toate, presupune mult mai multe decât ați putea crede. Numai o credință precum cea pe care a avut-o Enoh în Mine – lucru foarte greu de obținut – îi poate permite omului să o manifeste.

Aspirați către ea, dar nu Mi-o cereți până când nu v-o dăruiesc Eu, căci nu știți ce cereți, întrucât nu vă dați seama de responsabilitatea acestei puteri; de aceea, Eu nu pot să v-o dăruiesc, cu toate bunele voastre intenții.

În general vorbind, nu mai urmăriți circumstanțele extraordinare! Ele nu sunt întotdeauna ce par să fie. Cu cât omul este înzestrat cu mai multă putere, cu atât mai mare este discernământul lui între cele pământești și cele spirituale, pentru ca el să poată fi eficient în circumstanțele în care l-am așezat Eu. Poziția lui în această lume devine mai dificilă, căci cu cât tentația este mai mare, cu atât mai de sus poate veni căderea.

Așadar, terapia alopată, homeopatia, helioterapia, hidroterapia, magnetismul fizic, cel animistic (sufletesc) și cel divin, nu sunt altceva decât trepte către cea mai înaltă formă de cunoaștere. Aceasta este calea ascendentă a științei atunci când umanitatea, în ansamblul ei, și ființa umană, privită individual, se ridică de la materie către suflet, apoi de la suflet către spirit, până la conștiința supremă, adică la Mine.

La fel stau lucrurile în întreaga Mea creație, inclusiv cu ființele umane din planul astral-spiritual. Omul trebuie să se elibereze mai întâi din învelișul grosier al materiei și să ascensioneze către viața sufletului, unde eforturile sale vor fi răsplătite. Atunci când sufletul s-a spiritualizat (apropiindu-se din ce în ce mai mult de spirit), atributele sale devin extinse, astfel încât el poate face lucruri pe care omul obișnuit le consideră miracole, lucru explicabil prin faptul că el nu cunoaște legile spirituale ale creației. El nu va înțelege niciodată că toate lumile au fost create prin voința Mea, prin acel ‘Facă-se!’, iar această putere există în inima fiecărui om, într-o stare latentă.

Pentru a deveni conștient de această putere, legea îi impune omului o mare căință și o mare purificare, pentru ca Eu, Cel Pur, să pot intra în fuziune cu sufletul lui, manifestându-Mi puterea prin intermediul lui.

Așa cum aceste metode de vindecare avansează pas cu pas, găsiindu-și forma supremă de manifestare în Mine, la fel și voi, oamenii, trebuie să ascensionați treaptă după treaptă, extinzându-vă astfel orizontul spiritual. La fel ca în cazul unei ascensiuni într-un balon cu aer cald, pe măsură ce vă veți înălța, veți înțelege din ce în ce mai bine lumea de sub voi, având o perspectivă din ce în ce mai clară asupra ei, și veți zâmbi în fața concepțiilor limitate pe care le-ați avut anterior.

De aceea vi s-a dat această nouă revelație: pentru a vă conduce cu un pas mai departe, pentru ca lumea să se aștearnă la picioarele voastre, la fel ca atunci când respirați atmosfera înaltă a unei culmi muntoase. Cu cât îmi veți simți mai mult apropierea, cu atât mai eficienți veți deveni ca lucrători în viile Mele!

De aceea, dacă doriți să ajungeți să-i vindecați pe alții, renunțați la copilării și începeți prin a vă purifica și prin a vă vindeca pe voi înșivă!

Eu, Tatăl vostru, vă vorbesc vouă, cei pe care îi iubesc atât de mult și de dragul cărora îmi consacru atât de mult timp, pentru a vă explica în cuvinte multe și sofisticate cât de simple și de elementare sunt în realitate legile naturii, la fel cum Eu Însumi sunt foarte simplu. Pe lângă cuvintele Mele, creația Mea vă vorbește în permanență, învățându-vă legea fundamentală, care este iubirea și numai iubirea! Amin”.

Capitolul 12

Cura solară

Jakob Lorber, 1851-1852

Toate puterile vindecătoare își au originea în lumina solară, care trezește prin radiația ei efectele vitalizante ale aerului, apei și celorlalte elemente naturiste. Învățăturile revelate în lucrarea lui Lorber, *Puterea vindecătoare a soarelui*, indică mai multe maniere prin care energia soarelui este absorbită de elementele din regatul mineral, vegetal și animal. Astfel energizate, aceste substanțe devin excelente remedii vindecătoare pentru diferite boli grave. Aceeași lucrare explică detaliat cum trebuie administrate aceste substanțe îmbogățite cu o energie spiritual-sufletească.

Potrivit învățăturilor spirituale, toate bolile sunt provocate de anumite slăbiciuni ale sufletului uman. Întrucât toate puterile sufletului sunt conținute de spiritele pure ale soarelui, nu este dificil ca sufletul să preia toate elementele de care are nevoie pentru a-și restabili echilibrul la nivelul nervilor spirituali, iar apoi la nivelul nervilor fizici și al sângelui. Remediile solare sunt foarte concentrate. Prin administrarea lor, energiile acumulate în ele operează direct asupra elementelor din sufletul uman, fortificându-le. Odată cu ajutorul primit pe această cale, sufletul începe imediat procesul de vindecare fizică, conducând în cel mai scurt timp – dacă sunt respectate toate condițiile – la o recuperare completă. Chiar și rănile exterioare ale trupului pot fi vindecate în cel mai scurt timp prin administrarea corectă a remediilor corespunzătoare.

Procedurile de obținere a acestor remedii solare și administrarea lor presupun o mare atenție și precizie. Nu ne-am propus însă în lucrarea de față să intrăm în asemenea amănunte.

Capitolul 13

Metoda cea mai naturală de vindecare

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/12 (8)

„Eu sunt Mântuitorul! Cum este posibil?, se întreabă ființele umane moarte și oarbe, la fel ca o piatră. Eu vă răspund: Eu nu vindec trupul nimănui, dar dacă sufletul nu este prea prins în cătușele cărnii, Eu îl eliberez și trezesc, pe cât este posibil, spiritul dinlăuntru lui. Spiritul fortifică pe loc sufletul, care devine astfel eliberat, putând să vindece într-o clipă toate bolile trupului, restabilind echilibrul acestuia.

Acesta pare un miracol, dar în realitate nu este altceva decât metoda cea mai naturală de vindecare a trupului!

Cine are, poate dăru; cine nu are, nu are nimic de oferit. Cine dispune de un suflet viu, care trăiește în armonie cu spiritul și cu ordinea divină dinlăuntru lui, poate elibera și sufletul fratelui său. Dacă sufletul acestuia nu este prea îngropat în carne (nu s-a identificat complet cu aceasta), el va putea fi trezit, vindecând apoi singur trupul bolnav. Dar dacă medicul însuși are sufletul bolnav, mai mult mort decât viu, cum i-ar putea oferi el altui suflet ceea ce îi lipsește lui însuși?”

Capitolul 14

Vindecarea cu ajutorul plantelor

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/89

Domnul. „Au trecut două zile, pe care le-am petrecut în discuții fructuoase și în care am primit numeroase vizite din partea locuitorilor acestui mic orașel. O parte din bolnavii de aici au fost vindecați prin punerea mâinilor pe trupul lor. Iar Eu l-am învățat pe un medic sincer – care nu putea înțelege totuși cum ar putea fi vindecați bolnavii prin plasarea mâinilor pe trupul lor – cum poate vindeca bolile cu ajutorul câtorva plante, ale căror proprietăți i le-am explicat, astfel încât el a căpătat mai târziu o mare reputație ca vindecător”.

Capitolul 15

Urcați-vă cu bucurie pe munți

Pământul și luna, cap. 29

„Spiritele pure (din cea mai înaltă regiune a atmosferei) coboară frecvent în regiunea de mijloc, iar uneori chiar până în regiunea inferioară. Pe pământ există asemenea locuri frecventate de ele, situate la mare înălțime, în munți acoperiți cu zăpadă și cu gheață. De aceea, aceste locuri au niște proprietăți aproape magice, trezind în oamenii care le vizitează sentimente de mare fericire și o stare de calm mental.

Cei care se simt melancolici sau foarte agitați ar trebui să se urce în Numele Meu pe aceste înălțimi, sau cel puțin să se apropie pe cât posibil de ele, iar inima lor va fi pe loc alinată de un balsam vindecător.

În timp ce în regiunile inferioare (n.n. adică în văi sau la câmpie) starea de spirit devine cu ușurință morocănoasă, depresivă și greu de suportat, ea poate fi

transformată în bună dispoziție prin ascensiunea pe munții înalți. Mulți dintre cei care vor proceda astfel vor fi tentați să spună: ‘Doamne, aceasta este casa mea!’, dar Eu le voi răspunde: ‘Încă nu a sosit timpul ca tu să te stabilești aici!’

Asta nu Mă împiedică să vă sfătuiesc: ‘Urcați cu bucurie munții! Când am pășit în Persoană pe acest pământ, am urcat Eu Însumi de multe ori pe munți. Transfigurarea Mea divină s-a produs chiar pe unul dintre ei; pe un alt munte, l-am alungat pe Marele Amăgitor; pe un altul, am predicat despre Împărăția lui Dumnezeu; și tot pe un munte am fost crucificat!’

De aceea, ar trebui să iubiți ascensiunile pe munți, căci nu numai spiritul, dar și trupul are de câștigat în aceste locuri sacre, mai mult decât ar putea-o face în o sută de temple!’”

Capitolul 16

Vindecarea spirituală de departe

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/40

Domnul: „Trupul fizic trebuie spălat cu apă, iar sufletul trebuie purificat printr-o voință fermă, orientată către bine și către Dumnezeu. La fel cum apa proaspătă fortifică membrele trupului, voința fermă și orientată către Dumnezeu fortifică sufletul și inima.

Sufletele astfel întărite își pot plasa mâinile, în Numele Meu, pe trupul celui bolnav, iar acesta se va vindeca, chiar dacă procesul are loc în plan mental, de la mare distanță.

Cei care au încă o inimă slabă pot folosi pasele magnetice, ușurând considerabil suferințele bolnavului. Pacientul va cădea astfel într-un somn extatic (în transă), rostind cu voce tare remediile de care are nevoie pentru a se vindeca. După ce se trezește din transă, el trebuie să respecte cu strictețe indicațiile primite, care îi vor permite să se însănătoșească, după o anumită perioadă de timp. Această metodă nu este însă la fel de rapidă ca și cea pur spirituală, prin aplicarea mâinilor binecuvântate ale unei ființe perfect pure, când vindecarea se produce practic instantaneu”.

Capitolul 17

Vindecarea în timpul somnului extatic

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/40

Domnul: „Când veți atinge un nivel de evoluție spirituală suficient de înalt, este posibil ca cel asupra căruia vă veți așeza mâinile, cu o credință fermă și cu o voință puternică, să capete o clarviziune limitată. Aflat în această stare, el va putea indica remediul de care are nevoie, care îl poate conduce (dar numai prin respectarea cu strictețe a indicațiilor primite) la vindecarea completă. Au existat și cazuri în care aceste indicații nu au fost respectate cu strictețe, conducând la rezultate opuse celor așteptate. Dacă indicațiile sunt respectate, vindecarea completă este absolut garantată.

Atunci când un om supus acestui tratament intră în transă, el nu trebuie deranjat din somnul său profetic, și nu trebuie să i se pună întrebări inutile (în afara celor legate de boala sa).

Cel care își plasează mâinile asupra unui bolnav trebuie să facă acest lucru în Numele Meu, căci în caz contrar tratamentul nu va conduce la rezultatele scontate. El are nevoie de o credință fermă, de nezdruccinat, dar și de o voință la fel de puternică, de neclintit. Concentrarea trebuie făcută în inimă și trebuie să aibă la bază o iubire pură pentru aproapele său, până când această putere a iubirii va începe să curgă prin palmele și prin degetele sale, alinând ca niște picături de rouă nervii celui bolnav, fiind de multe ori capabilă să stopeze chiar și cele mai mari dureri.

Mai trebuie să știți că este mult mai greu să ajuți un bărbat să intre în transă, decât o femeie! În anumite cazuri, bărbatul poate fi adormit de către o femeie, dar ea trebuie să fie extrem de pioasă și de pură, pentru a fi ajutată de îngerul invizibil care îi stă alături, invocat de rugăciunea ei”.

Capitolul 18

Inducerea somnului extatic

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/41

Domnul: „Pentru a putea vedea în practică efectele unui asemenea somn extatic, voi dispune să fie adus aici un om ignorant și rău din Caesarea Philippi. Unul dintre voi îl va trata, și veți constata astfel cum până și un asemenea om decăzut poate avea acces la înțelepciune în timpul somnului extatic.

După ce se va trezi, el va redeveni însă la fel de ignorant și de rău ca și înainte. Va trebui să facem tot ce ne stă în puteri, în maniera cea mai naturală, pentru a-l inspira – atât cât este posibil – să capete o viziune mai elevată asupra lui Dumnezeu și a oamenilor... Cel care va realiza tratamentul va fi Zinka, întrucât el este cel mai bine înzestrat dintre voi pentru acest scop. Înainte de a începe, Eu îmi voi așeza mâinile pe trupul lui Zinka, pentru ca el să dobândească o putere și mai mare, astfel încât tratamentul lui să fie încununat de succes”.

Zinka a înaintat și a spus: „Cum aş putea să realizez eu un asemenea tratament, de vreme ce nu sunt deloc familiarizat cu el?”

Domnul i-a răspuns: „Plasează-ți mâna dreaptă pe fruntea lui și mâna stângă pe partea de sus a stomacului (plexul solar). El va cădea foarte repede în somnul de care am vorbit și va începe să vorbească, deși cu o voce ceva mai slabă decât în mod normal! Dacă dorești să-l trezești, tot ce ai de făcut este să inversezi ordinea mâinilor, păstrându-le încă câteva momente pe trupul lui. El se va trezi foarte repede, după care îți vei lua mâinile de pe el, și tratamentul va fi încheiat!”

Capitolul 19

Tratamentul melancoliei și al depresiei

Ida Kling, 12.06.1894

„Copilul meu, scrie câteva rânduri pentru sora ta suferindă, care așteaptă un ajutor din partea Mea și care crede că are o mare credință în Mine. Din păcate,

crediința ei nu este suficient de puternică, întrucât în caz contrar nu ar fi căzut într-o stare depresivă.

Mă întrebi, copilul Meu, ce este depresia, de unde vine ea și cum poate fi controlată această afecțiune? Ascultă, am să-ți răspund, căci mulți oameni suferă de această boală, și chiar și tu ai o anumită tendință către melancolie.

În general, depresia le afectează mai degrabă pe femei decât pe bărbați. La baza ei stau o anumită înclinație către nefericire, o inimă zdrobită, o dorință neîmplinită, cu care inima s-a identificat prea tare pentru a-și mai putea reveni. Ea se transformă rapid în nemulțumire de sine, apoi în disperare în fața destinului, a lui Dumnezeu și a întregii lumi.

Primul pas către depresie este nemulțumirea inimii. Când un copil nemulțumit în inima sa nu își îndreaptă imediat atenția către Mine, Tatăl lui, și nu Mă caută și nu Mă primește în inima lui, descoperind totul în Mine și în iubirea Mea, consecințele pot fi groaznice. Este chiar posibil ca un asemenea suflet să fie pierdut de-a pururi; norocul lui este că iubirea Mea nu are limite, iar Eu îmi voi revărsa din nou grația asupra lui, dar după mai multe eternități.

Aceasta este o latură a depresiei. Mai există și o alta, care îi surprinde de multe ori pe copiii Mei care nu sunt încă suficient de dezvoltați și nu au încă o încredere suficient de mare în Mine, atunci când aceștia caută cu prea mare disperare fericirea, dar nu prin grația Domnului sau a lui Iisus Crucificatul, ci prin propria lor putere.

Dacă vă veți ruga neîncetat, dacă veți face fapte caritabile, dacă veți posti, dacă vă veți autoflagela, dacă vă veți sacrifica trupul și dacă veți duce o viață sfântă din toate punctele de vedere (atât cât puteți voi să fiți puri și sfinți), lupta voastră poate deveni mai ușoară, dar nu veți putea cumpăra niciodată fericirea.

De aceea, nu vă îngreunați singuri calea prin tot felul de obstacole care nu sunt necesare, de poveri auto-impuse, și nu cereți de la voi înșivă mai mult decât puteți duce. Dacă veți face ceea ce doresc Eu de la voi, grația și compasiunea Mea vă vor mântui, iar iubirea Mea vă va primi printre Copiii lui Dumnezeu.

Acesta este așadar cel de-al doilea tip de depresie, care îi desparte pe copiii Mei de Mine și le umple inima de tristețe, din cauza lipsei lor de putere și a slăbiciunii lor. Aceasta nu este totuși o tristețe autentică, născută din smerenie; de aceea, ea nu-Mi face nici un fel de plăcere. Aș prefera să-Mi văd copiii veseli și plini de încredere în inimile lor.

Cum poate fi controlată această suferință? Pentru a răspunde la această întrebare, haideți să ne întoarcem la primul tip de depresie. Există un aspect pe care foarte mulți oameni îl ignoră, întrucât nu este considerat spiritual, dar care rămâne totuși un aspect interesant din viața omului. De aceea, doresc să spun câteva cuvinte despre el. Ascultați-Mă!

Numărul nefericiților oameni care au o concepție greșită despre iubire este foarte mare. Privită din perspectiva ei spirituală, iubirea este cel mai măreț și mai nobil lucru, putând conduce la o mare fericire. Privită din perspectiva materială, iubirea este o putere care poate avea consecințe dezastruoase, seducând inima, pe care o orbește și o conduce către iresponsabilitate, lăsând-o apoi zdrobită. Ea i-ar putea conduce pe oameni la multe nebunii, dacă mâna Mea nu le-ar mai netezi calea, orientându-i către direcția cea bună.

Să revenim la întrebarea noastră: cum poate fi controlată depresia? Nu este iubirea de origine divină? Cum putem deosebi iubirea autentică de cea falsă?

Iubirea autentică este într-adevăr de origine divină, fiind plasată în orice inimă sub forma unei scântei din divinitate. Ea rămâne acolo într-o stare latentă, până când este stimulată și trezită din exterior. La fel ca orice alt lucru destinat unui scop superior, ea trebuie să treacă însă mai întâi printr-un proces de purificare și de curățire. La început, iubirea este aprinsă prin intermediul materiei, care o trezește către activitatea autentică a iubirii (către faptele de iubire). După ce a atins un anumit nivel de dezvoltare, ținând cont de scopul superior pe care îl rezerv sufletului omului respectiv, Eu îl scot din materie, care a fost necesară doar pentru trezirea iubirii, dar nu este un element indispensabil vieții.

După ce omul trece de această perioadă, după multe lupte și multă opoziție, spiritul Meu va fi mai apropiat de el, trezind în el o altfel de iubire, care va începe să strălucească precum o torță. Abia acum începe omul respectiv să trăiască adevărata viață întru iubire, care este tot una cu viața spirituală.

Cred că ați înțeles acum motivele care stau la baza acestor suferințe și dureri, și care vă indică inclusiv remediul prin care vă puteți elibera de ele, adică Eu Însumi. Iubirea mai presus de orice altă formă de iubire dorește să vi se dăruiască și vă consideră pe voi proprietatea ei, pentru eternitate. Altfel spus, este vorba de iubirea Tatălui, care nu-și dorește altceva decât să vă elibereze din orice fel de durere, așteaptă să vă dezvoltați să și să vă transformați în copii fericiți și veseli.

În ceea ce privește semnele prin care iubirea autentică poate fi deosebită de cea falsă, vă pot spune următoarele: iubirea autentică se dovedește întotdeauna lipsită de egoism și este necondiționată. Ea nu ține niciodată cont de sine, ci numai de ceilalți, reușește să-și păstreze echilibrul în orice situație și Mi se roagă continuu pentru ghidare. De aceea, lucrările iubirii autentice nu vor pieri niciodată. Pe de altă parte, iubirea falsă renunță rapid la masca credinței atunci când își atinge scopul și își vede dorințele împlinite. De îndată ce își vede interesul satisfăcut, ea își arată imediat adevărata față, încercând să-i domine pe cei din jur și să-i transforme în niște subordonați.

O asemenea iubire falsă se îndreaptă către pierzanie, iar Eu sunt silit să folosesc mijloace puternice pentru a readuce asemenea suflete orgolioase înapoi pe calea cea dreaptă, a smereniei și a iubirii autentice.

Sper că am reușit să lămuresc aceste aspecte încă neclare pentru atât de multă lume, explicându-vă cum se face că Eu, Dumnezeu iubirii, sunt nevoit să Mă lupt uneori cu propriii Mei copii, pentru a-i salva de la distrugerea totală a corpului și a sufletului lor. De aceea, copiii Mei, considerați bolile voastre ca pe o grație purificatoare a lui Dumnezeu, și nu îmi mai opuneți rezistență! Eu nu doresc altceva decât să vă purific sufletul și să vă pregătesc astfel pentru Împărăția Mea cerească.

Dragul meu copil, Mă întrebi cum poate fi alinată suferința surorii tale, și cum ai putea-o determina să îți asculte sfatul? Scoate-ți aceste gânduri din cap și lasă-le pe seama Mea. La momentul potrivit, voi interveni cu propriile Mele remedii, care nu dau greș niciodată.

În ceea ce privește tratamentul acestei persoane suferinde, este absolut necesară o supraveghere permanentă a ei, îndeosebi a vieții sale interioare și a

universului ei mental. Pentru a-i trezi gânduri mai bune, se recomandă evitarea perioadelor prea lungi de singurătate, pentru a nu cădea într-o depresie și mai adâncă. Aceasta ar avea consecințe dintre cele mai teribile, putând genera tot felul de excese senzuale, mergând până la imoralitate și la auto-amăgire, precum și la o mare confuzie mentală. În acest fel, ea și-ar pierde independența și ar cădea sub influența malefică a tot felul de spirite rele. În asemenea momente, aceste spirite pot supune cu ușurință ființa umană, satisfăcându-și prin intermediul ei instinctele lor grosiere și desfrânate, și proclamându-și astfel ura împotriva lui Dumnezeu și înstrăinarea lor de El. Toate acestea sunt consecințe ale stimulării simțurilor prin excese senzuale, dar și rezultatul unei educații necorespunzătoare. Când acești germeni nu sunt uciși încă din fașă, atunci când copilul este în creștere, rămânând chiar neobservați de către părinți, în trupul nefericitului copil pătrund o sumedenie de spirite rele. În acest fel, spiritul lui este slăbit, inima lui devine întunecată, și multă vreme el nu va mai fi capabil să accepte influențele bune și pure ale spiritelor celeste.

Asemenea ‘nefericiți’ sunt considerați bolnavi mintal și închiși în ospicii, unde sunt înconjurați de alte ființe de același fel. De cele mai multe ori, ei devin aici pradă unor spirite din ce în ce mai malefice, iar trupurile și sufletele lor sunt distruse în totalitate în aceste instituții. În loc să-i închideți, ar trebui să vă rugați zilnic pentru ei, iar nenorocirea lor ar trebui să vă trezească mila și compasiunea. Voi însă îi respingeți, îi disprețuiți, și nu de puține ori vă temeți de ei. Adevăr vă spun, dacă ați avea o credință mai puternică și o iubire mai mare pentru Mine și pentru semenii voștri, Eu aș putea revărsa asupra voastră puterea Mea, iar voi i-ați putea ajuta pe toți cei în suferință prin așezarea mâinilor pe trupul lor. Dar voi nu sunteți încă suficient de puternici pentru a primi o asemenea forță divină din partea Duhului Meu Sfânt. De aceea, Eu trebuie să vă iert pe toți, să vă ajut și să vă las în slăbiciunea voastră, astfel încât să nu vă rătăciți și voi, iar crucea voastră să vă aducă din ce în ce mai aproape de Mine, Tatăl vostru.

Cu adevărat, îmi este dificil Mie, Celui Atotputernic, să nu vă conduc și să nu vă ghidez cu omnipotența Mea, ci doar cu răbdarea și bunătatea Mea părintească, pentru a vă respecta în permanență liberul arbitru, ajutându-vă cu iubirea și cu înțelepciunea Mea de părinte, și nu cu puterea lui Dumnezeu cel viu! Puterea divină ar avea un efect distructiv asupra trupului vostru păcătos, spre deosebire de iubirea Tatălui, care are un efect revigorant și întăritor. De aceea, bucurați-vă și fiți recunoscători din adâncul inimilor voastre că nu ați căzut în mâinile Dumnezeului atotputernic, ci doar în brațele pline de iubire ale Tatălui. Numai în calitatea Mea de Părinte plin de iubire vă mai pot Eu tolera slăbiciunile, revărsând asupra voastră întreaga Mea iubire și toată puterea de care aveți nevoie zi de zi pentru a vă purta crucea, indicându-vă cum trebuie să procedați și cum trebuie să vă comportați pentru a vă apropia de Mine și de iubirea Mea”.

Capitolul 20

Vaccinarea împotriva variolei

Jakob Lorber, 7.02.1841

„Ceea ce dorești să afli este un aspect minor, deopotrivă din punct de vedere practic și spiritual. Să luăm exemplul unui copac care a extras din pământ o sevă coruptă și împotriva naturii sale. Vei constata curând că frunzele sale capătă

malformații și se veștejesc, iar rădăcinile, trunchiul și crengile sale sunt acoperite de tot felul de plante parazite, respingătoare ca aspect. Chiar și cel care nu dispune de cunoștințe serioase de arboricultură va trage repede concluzia că invadarea copacului de către alte plante mai slabe și mai bolnave decât el nu are cum să-l însănătoșească, ci dimpotrivă, mai devreme sau mai târziu ele se vor distruge reciproc.

La fel se petrec lucrurile cu cineva care are în trupul său o otravă sau căruia i se administrează otravă, în ideea că aceeași otravă care i-a furat deja trei sferturi din viață îi va face bine. Este limpede că otrava administrată îi va răpi și ultimele picături de viață care i-au mai rămas.

Te poți gândi la o prostie mai mare decât să-i spui unui păcătos: ‘Ascultă, prietene, continuă să păcătuiești, căci noile tale păcate le vor arde pe cele vechi. Și de vreme ce ești atât de desfrânat, continuă cu desfrâul și satisfă-ți poftele ori de câte ori dorești, căci aceasta este cea mai rapidă și mai ușoară cale pentru a-ți disciplina trupul și sufletul!’? Cu greu poți numi prieten un om care îți dă un asemenea sfat. Să spunem că el își vaccinează trupul împotriva păcatului și ajunge să îl controleze, omorând pasiunea și dorința de viață a trupului. Acum pune-ți întrebarea dacă omul respectiv a obținut o victorie a vieții sau una a morții. Nu este limpede că nu poți lupta împotriva morții folosind chiar instrumentele ei, că procedând astfel nu faci altceva decât să lupți împotriva vieții? Chiar dacă obțineți victoria asupra trupului vostru luptând cu asemenea arme, voi ucideți de fapt viața însăși, permițându-i morții să obțină încă o victorie asupra voastră. Adu-ți aminte de proverbul înțelept care spune că ‘până și păcatul a părăsit-o pe bătrâna prostituată!’ Eu te întreb: ce fel de relație poate avea cu viața cineva pe care l-au părăsit până și păcatele, considerându-l insuportabil? Crezi tu că moartea este interesată să ia prizonieri morți, adică propriile ei victime? Adevăr îți spun: moartea nu calcă decât pe câmpul vieții, acesta fiind locul ei favorit unde își caută prada.

Cine dorește să-și păstreze viața trebuie să lupte singur împotriva păcatului, cu armele vieții, singurele forțe care pot distruge moartea. Cel care a obținut victoria împotriva morții cu armele vieții poate spune că a transcens păcatul în toată plenitudinea vieții sale; el este eroul care a cucerit viața cu ajutorul vieții. Cine își dă viața de dragul vieții procedează corect, dând dovadă de înțelepciune, de iubire și de poftă de a trăi. Cine renunță însă la viața de dragul morții este un mare prost! Câtă orbire trebuie să aibă un asemenea om dacă renunță la lumină de dragul întunericului?

Același lucru se petrece și în cazul vaccinării împotriva variolei. Variola este o boală moștenită ca urmare a unor practici sexuale ilicite ancestrale, care ajunge din când în când la maturitate în cazul generațiilor tinere. Ea nu are nimic de-a face cu boala care poartă același nume și care afectează vitele, oile și caprele, care o iau prin înțepătura unei insecte. Cum crezi atunci că materia infectată preluată de la o vacă bolnavă de variolă poate fi un remediu împotriva variolei de care se îmbolnăvesc oamenii?

Eu îți spun: acest tip de tratament nu a adus niciodată roadele la care visează umanitatea, în nebunia ei. El nu a creat decât un fel de superstiție, o legendă în jurul succesului presupus al vaccinului. La ora actuală, credința a fost înlocuită aproape în totalitate de așa-zisa cunoaștere științifică! În numele ei, tratamentul le-a fost aplicat unor copii care nu ar fi suferit niciodată de această boală, din două motive posibile: fie generația care trebuie să suporte consecințele

acestei maladii nu a ajuns încă la maturitate, fie copiii respectivi nu au fost atacați de germele variolei.

Evident, copiii vaccinați prin această metodă aberantă au fost citați de savanți în sprijinul teoriei lor, dar nu este deloc exclus ca atunci când vor atinge maturitatea necesară, acești copii să fie atacați de virus, la fel ca și cei care nu au fost vaccinați. Adevărata epidemie de variolă nu a fost declarată ca atare de către comunitatea medicală, care a considerat-o în mod ipocrit o simplă eczemă, pentru a nu-și pierde credibilitatea și onoarea.

Pune-ți întrebarea: dacă ții cont de cele ce ți-am spus, inclusiv de propria ta experiență, ce beneficii crezi că au obținut copiii de pe urma unui asemenea tratament? Poți fi absolut convins că nu au existat nici un fel de beneficii, ba chiar dimpotrivă, că vaccinul respectiv este toxic pentru ființa umană, ducând la o slăbiciune generală, la agitație, inactivitate și la obosirea celor mai active organe ale vieții. În ceea ce le privește pe femei, acestora le stimulează senzualitatea, la fel ca și gripa spaniolă. Dacă nu Mă crezi, privește lucrurile dintr-o perspectivă istorică și compară-te pe tine cu descendenții tăi vaccinați, dar și cu generațiile de dinainte. Îți vei da cu ușurință seama ce diferență uriașă există între generații în ceea ce privește sănătatea, dar mai ales durata naturală de viață.

Ascultă, dacă vei găuri o piatră și vei plasa în gaură o singură picătură de otravă corozivă, iar apoi vei examina din nou piatra peste 20 de ani, îți vei da seama cât de distructive au fost consecințele acestei unice picături de otravă asupra pietrei, astfel încât nu-ți va fi greu să dai răspunsul corect și la întrebarea pe care Mi-ai pus-o.

Sunt convins că acum vrei să Mă întrebi dacă nu există totuși un alt remediu care să poată preveni sau elimina fără efecte secundare această boală. Este normal să îmi pui această întrebare, căci Eu sunt unicul Creator al naturii, și deci este firesc să o cunosc mai bine decât oricine altcineva. Așadar, îți voi răspunde, dar te previn înainte că remediile Mele naturale sunt întotdeauna în armonie cu cele spirituale, iar în acest caz nu există un remediu universal, nici pentru spirit, nici pentru trup.

Dacă vei examina cu atenție calea pe care v-am indicat-o pentru atingerea vieții eterne, vei constata că aceasta este o cale a renunțării de sine și a credinței în Mine. Îți vei da seama că nu există decât o singură cale, nu mai multe, căci Eu Însuși sunt unic, fiind deci singura cale către viața eternă. Nu aveți deci nici o altă opțiune decât să credeți că aceasta este singura cale.

Cine dintre voi ar putea susține faptul că în afară de Mine mai există și alte căi care să conducă la Mine, care sunt sursa oricărei forme de viață? Oare nu este de preferat viața spiritului în locul celei a trupului? Sau, nu depinde viața trupului de cea a spiritului?

Atunci când spiritul se îmbolnăvește, nu există decât un singur remediu pentru vindecarea lui. Pe cale de consecință, de ce ar trebui să existe mai multe remedii pentru corpul fizic, care nu este altceva decât un instrument temporar al spiritului și a cărui activitate depinde exclusiv de cea a spiritului, adică a principiului vieții.

Cărui medic i-am cerut Eu sfatul atunci când am pășit pe acest pământ, printre oameni? Ce medicamente am folosit pentru a-i vindeca pe cei bolnavi, depotrivă din punct de vedere fizic și spiritual? La ce medic și la ce remedii au

apelat adepții Mei, care au făcut aceleași fapte ca și Mine? Te întreb: crezi că am devenit mai slab, sau că M-am schimbat, ori Cuvântul Meu nu mai este același Cuvânt, plin de putere și capabil să vindece trupul și spiritul?

O, adevăr îți spun, nici vorbă de așa ceva! Eu am rămas Același! Deși, a apărut totuși o diferență: în acele zile, Eu îi vindecam numai pe aceia care veneau la Mine cu o credință vie, și care erau nevoiți să Mă aștepte și să Mă imploră multă vreme înainte să le ascult durerea. Acum, nu mai depind de iubirea, nici de perseverența fermă a credinței voastre. Sunt nevoit să îi ajut chiar și pe cei care nu Mă invită la ei, și să-i vindec chiar și pe cei care nu cunosc ce este credința, tocmai pentru a nu permite ca întreaga umanitate să se rătăcească complet și să fie pierdută.

De aceea, cel care vine astăzi la Mine chiar și cu o credință mică, rugându-se oricât de puțin Mie, nu va fi izgonit, iar Eu îl voi ajuta în toate nevoile lui. De multe ori Mi-am revărsat grația chiar și asupra celor care Mă disprețuiesc și Mă resping.

Eficiența remediuului pe care ți l-am indicat a fost dovedită de nenumărate ori de-a lungul istoriei. Adevăr îți spun, dacă Eu nu l-aș putea ajuta pe cel care are o credință fermă și o mare iubire pentru Mine, atunci nimeni nu l-ar putea ajuta! Dacă este lipsit însă de credință, își poate injecta toate otrăvurile din lume, poate lua toate medicamentele din farmacii, sau poate ingera toate ierburile care există, la fel ca un bou, căci nimic din toate acestea nu-i va fi de folos, la fel cum nu-i este de folos o picătură de balsam unui craniu.

Dar Eu vă spun: oricât de mult i-ați fierbe și i-ați prăji pe cei morți în esențele vieții, voi nu veți mai reuși să treziți vreodată viața în trupurile lor. În schimb, cuvântul Meu are puterea de a deschide mormintele și de a trezi cadavrele la o viață nouă, indiferent de gradul lor de descompunere! De vreme ce cunoașteți acest remediu universal, care a produs dintotdeauna cele mai miraculoase vindecări și chiar a ridicat morții din somnul lor etern, de ce îl lăsați întotdeauna la urmă, amăgindu-vă în schimb cu tot felul de prostii diavolești, în speranța că vă veți face bine?!

O, adevăr vă spun: comparați durata vieții voastre actuale cu cea a strămoșilor voștri din vechime, și vă veți da pe loc seama de ‘marile beneficii’ pe care le-ați obținut prin metodele voastre de vindecare, atât de stupide. Puteți merge chiar și astăzi în acele zone de pe pământ în care oamenii nu au auzit încă de știința medicală, și veți constata cu uimire că acei oameni aproape că nu au auzit de boli, mai ales dacă duc un mod de viață simplu și pur.

La fel ar trebui să faceți și voi: să trăiți cât mai simplu cu putință! Nu vă mai ghiftuiți stomacul cu tot felul de prostii care nu vă sunt necesare. Alimentați-vă organismul cu hrana care îi face plăcere, cu alimente simple, preluate îndeosebi din regatul vegetal. Mai mult, ar trebui să nu mâncați decât acele plante care au fost indicate încă din cele mai vechi timpuri ca fiind recomandate pentru alimentația ființei umane.

Dacă veți proceda în acest fel, veți putea fi siguri că trupul vostru nu va mai cunoaște boala de-a lungul întregii sale vieți, și cu atât mai puțin va avea nevoie de vaccinare sau de alte asemenea prostii medicale, iar voi veți atinge o vârstă cu adevărat venerabilă pentru oameni. Mai mult, când Eu vă voi chema în

Împărăția Mea din lumea de dincolo, veți trece foarte ușor în ea, ca și cum ați adormi un somn binefăcător după o zi binecuvântată de muncă.

Dacă nu veți proceda însă în acest fel, preferând să vă găsiți refugiul în vaccinări și tot felul de medicamente, consecința naturală va fi că veți îmbătrâni mult înainte de vreme, că simțurile voastre vor slăbi, dinții vă vor cădea, digestia va deveni proastă, iar buna voastră dispoziție va dispărea cu totul. Când veți ajunge la numai 40 de ani, veți fi mai obosiți și mai schilozi decât erau strămoșii voștri la vârsta de 100 de ani! Și nimeni nu va putea fi învinovățit pentru acest lucru decât voi înșivă!

Situația ar putea fi comparată cu prostia celor cărora li se pare că văd tot felul de lucruri groaznice în timpul nopții, în timp ce la lumina zilei le vine să râdă de prostia lor, și nu înțeleg cum au putut confunda o banală creangă de copac cu te miri ce monștri. Ca să nu mai vorbim de celelalte prostii care se petrec noaptea! Dacă veți folosi remediul Meu cu toată seriozitatea, atunci veți vedea lumina zilei și veți înțelege cât de mare este nebunia și prostia acestei lumi.

Dacă Eu vă spun că vă voi ajuta pe toți și că îmi respect întotdeauna promisiunile, cel mai bine este să Mă credeți! Eu doresc cu adevărat să vă ajut în toate cele, atâta vreme cât sunteți dispuși să vă deschideți față de Mine și de legile creației Mele. Vă pot ajuta și în ceea ce privește trupul vostru, dar aș prefera să o fac în ceea ce privește spiritul vostru.

Atunci când oamenii din vechime deveneau slabi din cauza păcatelor lor, ei posteau și se căiau pentru greșelile lor. Postul îi ajuta să își redobândească rapid vigoarea și echilibrul organismului lor fizic. În ceea ce privește căința asociată cu postul, aceasta servea pentru revigorarea spiritului lor, astfel încât în final ei redeveneau spirite sănătoase în trupuri puternice.

Vă puteți întreba: de ce? Cum este posibil acest lucru? Răspunsul nu este deloc dificil: stomacul este producătorul natural al tuturor lichidelor care hrănesc organismul. Atunci când în trup există corpuri străine, acestea blochează căile înguste de trecere prin organism. Dacă voi vă umpleți stomacul cu tot felul de alimente inutile, acestea generează o cantitate sporită de lichid, care va exercita o presiune mai mare, iar corpurile străine din acest lichid vor bloca complet căile înguste de trecere și nu vor mai putea fi eliminate din organism, dând întreaga activitate organică peste cap.

De aceea, în loc să vă îndopați cu atâtea vaccinuri și medicamente, mai bine ați adopta o dietă corectă și ați posti din când în când, amplificându-vă credința în cuvântul Meu și întărindu-vă astfel principiul vieții (spiritul). Nu cred că este greu de înțeles cât de ușoară și de naturală este această cale pentru a vă reface din punct de vedere fizic și spiritual!

Adevăr vă spun: viața se poate naște chiar și dintr-un corp în putrefacție, în cazul în care credința celui în cauză este suficient de puternică. Acolo unde penitența fizică și spirituală lipsește, aparenta vindecare cu ajutorul vaccinurilor și medicamentelor nu este altceva decât o amăgire, căci cu siguranță nu medicamentele au reușit să alunge singure boala din corp. Ele nu fac altceva decât să inducă noi efecte secundare malefice, care se acumulează în timp și care mai devreme sau mai târziu ies la iveală, omorând corpul, iar uneori și spiritul.

Astfel se petrec lucrurile, și ele sunt adevărate, exact așa cum vi le-am descris Eu.

În ceea ce te privește, condu-i pe copiii tăi și orientează-te și tu către Mine, cu toată credința, și te vei convinge că vaccinul Meu este mai bun decât oricare altul! Amin. Asta am dorit să-ți comunic Eu, Marele Doctor Universal! Amin, amin, amin!”

Capitolul 21

Un leac pentru scrofulism (boala regilor)

Jakob Lorber, 9.07.1848

„De câte ori ai să-Mi mai ceri remedii pentru diferite boli? Credința! Nu există nici un alt remediu mai bun! Nu am ce remedii să-ți ofer pentru bolile corpului fizic. Dacă Mi-ai cere remedii pentru cei cu credința slabă, aș fi fericit să ți le ofer, și vei constata că dacă le aplică, starea lor se va îmbunătăți rapid. Pe de altă parte, dacă nu le aplică, sau dacă sunt prea nerăbdători să obțină rezultatele dorite, atunci credința lor va scădea încă și mai mult.

Leacurile voastre nu aduc și beneficiile spirituale pe care le doresc Eu. De aceea nu-Mi plac întrebările referitoare la leacuri pentru corp.

Fata respectivă nu ar trebui să mănânce alimente acre, nici mâncăruri care balonează, precum varza, fasolea, etc., căci suferă de scrofulism. De ce a trebuit să ia spiritul iodurii pentru gușă? Ea are un scrofulism latent inclusiv la nivelul picioarelor, iar mai nou boala a avansat dinspre gât către piept. Dacă ar fi ascultat sfaturile pe care i le-ai dat și și-ar fi uns gâtul (pe dinăuntru și pe dinafară) cu salivă (înainte de masa de dimineață), acum ar fi vindecată. Se simte mai bine acum, după ce a ingerat spiritul bun al iodurii? Dimpotrivă, acum se așteaptă ca noi doi să facem miracole! Dacă ar avea credința necesară, acest lucru nu ar fi nici o problemă, dar ea nu dispune de ea! De aceea, un miracol este foarte greu de produs.

Așadar, primul lucru pe care ar trebui să i-l recomanzi este să-și amplifice credința, iar al doilea, să aibă răbdare. În plus, nu ar trebui să mai cânte și să mai vorbească atât de mult, și nici să se sărute tot timpul cu prietenele ei, lucru care nu face decât să-i înrăutățească starea. Imediat după apusul soarelui ar trebui să fie la ea în cameră, și ar trebui să evite orice fel de uscăciune a gâtului. După ce mănâncă, nu ar trebui să se așeze imediat la masa de cusut, căci acest lucru îi face foarte mult rău. Ar mai trebui să evite fructele necoapte, care sunt foarte toxice pentru ea.

Îi recomand să macine semințe de in și să facă cu ajutorul lor niște cataplasme pe care să le aplice ușor încălzite. De două ori pe zi ar trebui să bea un ceai cu efecte purificatoare, și în rest cât mai multă apă. Nu trebuie să bea vin, bere sau cafea, dar la micul dejun poate să bea supă sau o cacao nu foarte concentrată. Cea mai bună hrană pentru ea sunt fulgii de porumb cu lapte și puțin zahăr. În general vorbind, porumbul fiert în supă de carne îi face cel mai bine. Dacă dublează aceste sfaturi cu o credință corespunzătoare, se va face bine. Amin!”

Capitolul 22

Recomandări pentru sângele îngroșat

Jakob Lorber, 18.08.1841

„Principala problemă a soției tale este faptul că se enervează frecvent, deși în secret, lucru care are ca efect o corupere (prin intermediul bilei) a sângelui ei foarte ușor excitabil. Aceeași cauză stă și la baza excesului de mucozități. Probabil că îți pui întrebarea: ‘Cum este posibil ca aceste mărunte enervări zilnice, sau chiar depresia severă, să producă asemenea efecte biliare?’

Întrebarea nu este însă corect pusă. În realitate, oamenii mânioși dispun de o cantitate insuficientă de bilă, dar sângele lor este foarte surescitat, căzând foarte ușor pradă influenței spiritelor malefice. De aceea, chiar dacă vezica biliară le-ar fi grav afectată din cauza izbucnirilor lor de mânie, ei nu suferă deloc, căci sângele lor foarte stimulat elimină imediat excesul de bilă din corp.

Nu la fel stau însă lucrurile cu acei oameni, îndeosebi de sex feminin, care suferă încă de la naștere de un sânge îngroșat. Ei au o fire foarte instabilă și pot fi enervați chiar și de o muscă, deși sunt incapabili de izbucniri de mânie. Din acest motiv, sângele lor este în permanență amestecat cu bilă, care este răspândită astfel în întregul organism, împreună cu hrana, îngroșând în continuare lichidele organice.

Această boală poate fi remediată cu ușurință prin mijloace spirituale, cu ajutorul postului, dar niciodată cu ajutorul băilor calde sau fierbinți care și-au pierdut puterea vitală. Boala va dispărea de la sine dacă va fi respectată o dietă spirituală și naturală strictă.

În ce constă dieta spirituală? În renunțarea la orice fel de enervare, indiferent de motive. Dacă această indicație nu este riguros respectată, nu poate fi vorba de nici un fel de îmbunătățire a stării de sănătate. Nu Mă voi referi acum la toate motivele care stau la baza acestei iritabilități. Este suficient să știe că ele trebuie evitate în întregime, căci în caz contrar nu se va face bine.

Cum pot fi cu ușurință evitate aceste stări de enervare? Privind către Mine cu o credință totală, continuă și plină de respect, dublată de iubire, și renunțând să mai privească spre lumea exterioară, spre rudele și prietenii care se roagă pentru ea din vârful buzelor, dar nu din inimă. De aceea, acești oameni au o mare prețuire pentru doctorii lumești, dar nu și pentru singurul Medic de familie în care ar trebui să aibă încredere! Din acest punct de vedere, persoana în cauză stă cu fundul pe două scaune, dar nici unul nu o ține bine, așa că s-ar putea să cadă! Aceasta a fost dieta spirituală, care poate fi ținută cu multă ușurință.

În ceea ce privește dieta naturală, aceasta constă din posturi, o alimentație săracă în grăsimi și renunțarea la băuturile tari. Toate acestea otrăvesc corpul celor care au din naștere un sânge îngroșat. Cafeaua este cu deosebire toxică pentru ei, mai ales dacă este foarte tare. Cei care insistă să o bea, își pot distruge complet și fără putință de recuperare întreaga structură a corpului fizic. La fel de dăunătoare sunt dulciurile și schimbările prea dese în alimentație, întrucât contracarează toate transformările benefice produse în zilele anterioare. Fructele proaspete sunt și ele contraindicate, îndeosebi dacă sunt consumate după-amiaza. Se recomandă în schimb fructele sub formă de compoturi.

Dieta recomandată ar trebui să includă pâinea din grâu, chiflele bine coapte, apa simplă, laptele degresat, supa proaspătă din carne și legume (care să includă plante precum salbia și cimbrul), sfecla, ridichile, și carnea de vită, mâncată cu moderație. Din când în când pot să mănânce friptură de vițel și de miel, cu puțin vin amestecat cu apă, sau boabe de porumb fierte în supă de carne. Această

dietă va îmbunătăți rapid starea de sănătate a corpului fizic. Orice alt tip de alimente reprezintă o otrăvă pentru aceste ființe umane, mai ales dacă trupul lor a fost deja slăbit cu ajutorul medicamentelor.

Răcorirea prea rapidă nu le este recomandată acestor bolnavi. În schimb, foarte indicate sunt exercițiile fizice, desigur, fără excese inutile. Somnul în timpul zilei și băile calde le pot ucide pe aceste persoane!

Iată, dragul Meu A.H.W., aceasta este natura soției tale, care suferă din cauza propriilor ei păcate. Dacă va respecta tot ce i-am indicat, având o încredere desăvârșită în Mine, ea se va face bine; în caz contrar, va continua să boalească, pentru ca boala să-i trezească sufletul, care este plin de slăbiciuni, și a cărei credință în Mine nu este încă suficient de mare. Ea se teme de rudele ei mai mult decât de Mine și își prețuiește cunoștințele lumești excesiv de mult, lucru care nu are cum s-o ajute!

Dacă va respecta toate aceste indicații, rezultatele benefice vor apărea în scurt timp; în caz contrar, ele vor fi de scurtă durată. Aș dori să-ți spun Amin, dar Amin-ul meu depinde în acest caz de Amin-ul tău. Încearcă să înțelegi!”

Capitolul 23

Un leac pentru posedați

Jakob Lorber, 2.05.1842

„O, Doamne, pot să-i induc somnul magnetic lui F.G., așa cum doresc mama și doctorul ei? Am procedat corect atunci când i-am poruncit în Numele Tău demonului din ea să plece și să nu se mai întoarcă niciodată? Mi se permite să repet această invocare?”

Domnul: „Ascultă, dragul Meu A.H.W.! Ți-am dat deja suficiente informații atunci când M-ai întrebat data trecută despre starea acestei femei și despre remediile care o pot ajuta. De ce îmi ceri acum ceva diferit? Crezi că un alt remediu ar putea-o ajuta? Nu aveți decât să încercați leacurile medicului vostru, dar te avertizez că veți suporta consecințele de rigoare! Căci voi nu cunoașteți puterea spiritelor malefice!

Iată, dorința voastră de a acționa împotriva sfatului Meu, convingi că faceți bine ce faceți, a atras deja la poarta casei voastre două spirite rele. Aveți grijă să nu vă întunece rațiunea și să nu vă inflameze dorința de cunoaștere! Căci această dorință de cunoaștere poate distruge tot ce am clădit Eu în inimile voastre.

Iată cum arată cele două spirite: unul seamănă cu un cal de război bătrân, de culoare cenușie. Scopul lui este să vă înlănțuiască și să vă atragă către ființa lui nisipoasă. Celălalt, care este mult mai rău, este precum un ochi uriaș de gheață, care s-a rostogolit până în fața casei voastre. Acest ochi aruncă flăcări din centrul lui răutăcios și lucrează deja de trei zile și trei nopți pentru a vă întuneca centrul rațiunii voastre. De aceea, țineți-vă aproape de Mine, căci în caz contrar ați putea păți ceva rău!

Crezi oare că inducerea somnului magnetic o poate alina pe bolnavă? Dacă aș renunța la protecția Mea asupra ei fie și numai pentru câteva momente, demonul v-ar amăgi, dându-vă aparența unei îmbunătățiri a stării ei de sănătate, dar numai pentru a pune stăpânire pe inimile voastre și pentru a se hrăni cu ele! Ți-am

explicat că așa-numitele pase magnetice trebuie administrate numai în timpul stării critice a bolii (când se declanșează crizele), nu și atunci când boala dă semne de dispariție. În caz contrar, riscați o recidivă a crizelor, fie într-o manieră deschisă, fie pe ascuns. Crizele ascunse sunt mult mai grave decât cele directe. În cazul de față magnetismul nu va avea rezultate pozitive, întrucât pacienta, F.G., nu le poate suporta în timpul fazelor de criză, iar când boala este în remisie, beneficiile paselor magnetice sunt minore, așa cum ți-am explicat deja.

Eu am așezat deja în inima fetei informațiile de care are nevoie pentru a se vindeca. De altfel, ea a și vorbit despre ele, lucru de care am vorbit destul de clar în mesajul Meu precedent. De ce nu vreți să-Mi respectați mesajul? Sau poate că ar trebui să Mă înclin Eu în fața cunoștințelor medicului vostru lumesc? Te asigur că nu voi face așa ceva! Aceasta este piatra unghiulară de care se împiedică întotdeauna înțelepciunea acestei lumi: alături de Mine, un medic poate vindeca orice boală; fără Mine, el nu poate face niciodată nimic.

Dacă medicii voștri și-ar ridica mai întâi mâinile către Mine, iar apoi le-ar așeza pe trupul pacienților lor, aceștia s-a simți imediat mai bine. Dar ei nu fac altceva decât să-și ducă mâna la frunte, după care mângălesc câteva cuvinte latinești pe o foaie de hârtie, în loc să-și pună mâna binecuvântată asupra bolnavului, având o credință desăvârșită în puterea și în grația Mea. Cum crezi tu că s-ar putea vindeca cineva complet printr-o asemenea metodă?

Din fericire, fata râde ea însăși de sfaturile medicului vostru, ceea ce este un semn bun. De aceea, lăsați-l pe medic să plece și să facă presupuneri în altă parte! Medicul L. ar trebui să se roage, iar apoi să-și plaseze mâna asupra ei în Numele Meu. Dar în tot acest timp nu ar trebui să mai fumeze tutun! El poate obține rezultate foarte bune, dar numai prin credința în Mine. În caz contrar, nu va realiza nimic! Singurul remediu eficient în cazul de față este ceea ce voi numiți exorcism, deși Eu i-aș spune mai degrabă ‘vindecarea prin puterea credinței și a cuvântului’. De ce nu i-ați administrat fetei acest tratament? Ți-am indicat de asemenea și alte remedii folositoare, dar voi nu le-ați aplicat cu credința necesară.

Există foarte multe remedii naturale, binecuvântate, care pot conduce la rezultate excepționale, dar ele trebuie administrate în Numele Meu, căci nu corespund de regulă înțelepciunii latinești a medicilor voștri. În cazuri precum cel de față este foarte greu să obții și să respecti un sfat cu adevărat bun, căci rațiunea voastră este întunecată de cunoașterea lumească și de înțelepciunea latinească a medicilor voștri. Lăsați-i pe doctori să facă ce știu ei, iar la momentul potrivit Eu voi face ceea ce este just.

Iar ție, dragul Meu A.H.W., îți spun: nu te mai băga acolo unde nu-ți fierbe oala, dar dacă poți face ceva într-o anumită privință, atunci acționează. Iar Eu te voi binecuvânta, astfel încât să-ți poți îndeplini cu ușurință obligațiile asumate. Dacă dorești să fii un medic-asistent bun, atunci fă faptele tale bune în tăcere, astfel încât nimeni să nu-ți datoreze recunoștința sa. Atunci, voi asculta și Eu cu dragă inimă rugăciunile tale, iar aceasta este forma cea mai eficientă de ‘exorcism’!

În loc să spui: ‘Spirit rău, pleacă!’, mai bine spune: ‘Tată plin de iubire, ajută-o pe ea!’ Numai atunci te vei ruga corect, iar Eu o voi vindeca pe bolnavă de boala ei! Dacă ai fi născut a doua oară, întru spirit, fiind una cu Mine, atunci ai putea spune: ‘Pleacă în Numele Domnului, Iisus Christos!’, iar spiritul rău ar trebui să asculte de cuvântul tău. Deocamdată nu te afli însă într-o asemenea situație. De

aceea, roagă-te cu toată credința și cu toată smerenia, plin de iubire, iar la momentul potrivit, pe care numai Eu îl cunosc, grația Mea se va revărsa. Amin!”

„O, Tată preasfânt și preaplin de iubire! Sunt pus în mare încurcătură în ceea ce o privește pe F.G., căci atât mama cât și medicii ei insistă să o magnetizez chiar mâine pe fată! Ce-i drept, am fost de acord acum o lună să o magnetizez, din iubire creștinească și în speranța că Tu mă vei asista! O, Doamne! Nu doresc cu nici un chip să fiu acuzat de neascultare sau să încalc voia Ta sfântă! Pe de altă parte, nu doresc nici să apar în fața mamei și a medicilor fetei ca o ființă lipsită de milă și plină de cruzime, refuzând să fac ceea ce am apucat deja să promit, fără să am înțelepciunea de a Te consulta pe Tine. O, Doamne, Te implor cu smerenie să-mi indici o cale de ieșire din acest impas, căci pentru Tine nimic nu este imposibil! Facă-se voia Ta preasfântă, în ceea ce o privește pe această sărmană fată! Amin!”

Domnul: „Ascultă, așa se întâmplă atunci când nu sunt consultat înainte de luarea unei decizii, mai ales că poarta Mea îți era larg deschisă. Este pentru a treia oară când îmi ceri un sfat pentru aceeași persoană. Nu îți pot da însă instrucțiuni diferite de cele anterioare! Dacă îți este absolut imposibil să eviți cererile familiei în cauză, poți face totuși o încercare de a-i convinge că ‘Înțelepciunea Mea are o profunzime mai mare decât întreaga înțelepciune a lumii exterioare’. Consecințele acestei încercări îți vor demonstra cât de eficiente sunt sfaturile Mele prin comparație cu cererile acestei lumi!

Să spunem că așa-zisa terapie magnetică ar avea niște rezultate exterioare bune, cel puțin temporar. Crezi că boala fetei ar fi rezolvată în acest fel? Știi tu cât de mult timp va dura ea și în ce fel te vor afecta efectele retroactive ale bolii? Ar trebui să înveți din propria ta experiență. Dacă terapia nu va avea succes, ce te vei face tu?

Ascultă, așa-zisul magnetism ar fi putut avea niște efecte parțial pozitive dacă ar fi fost administrat imediat – cu o mare credință – după declanșarea bolii, când natura ei umană nu își pierduse încă pe deplin libertatea. Ce mai poți face însă acum, când organismul ei este atât de intoxicat cu medicamente? În cazul de față, înainte ca terapia să poată avea succes, va trebui să elimini toate efectele medicamentelor prin intermediul magnetismului. Altfel spus, vindecarea bolii necesită o cantitate uriașă de energie magnetică!

Mai mult, terapia magnetică nu va avea efecte de alinare decât asupra nervilor slăbiți, care – metaforic vorbind – sunt într-o stare de înfometare. Nervii ei sunt însă deja întinși la limită, într-o stare de sașietate, cu excepția a două perechi de nervi din spatele ochilor și al pleoapelor. Contactul acestora cu ceilalți nervi ai corpului este foarte limitat, și oricum nu se realizează decât prin intermediul creierului. De aceea, pentru a fi benefică, terapia trebuie aplicată mai întâi la nivelul ochilor, căci dacă ar fi aplicată la nivel general, ea i-ar provoca fetei mari dureri (exceptând cazul în care te-ai pricepe să-i aplici o terapie negativă). Inițial, tratamentul i-ar face plăcere fetei, dar în realitate el nu ar vindeca-o, ci ar slăbi-o. Este ca și cum i-ai scoate foarte mult sânge.

Aș mai dori să-ți spun câteva vorbe în legătură cu oaspeții nedoriți. Nu este exclus ca ei să se retragă subit și tu să tragi concluzia că fata s-a vindecat. Acest lucru este însă departe de adevăr! În asemenea situații, aceste spirite își spun: ‘O acțiune amânată nu este o acțiune anulată! Dacă nu mă lași să stau în pod, mă voi muta în pivniță, și îmi voi construi acolo explozibilul, în toată liniștea. Când va veni momentul, te voi provoca din nou la luptă, iar atunci nu va mai rămâne nimic

din tine!’ Înțelege cum se petrec lucrurile? Pentru voi, asemenea lucruri pot părea neverosimile și ridicole, dar așa se petrec ele în natură. De aceea, îți mai spun, pentru ultima dată: în acest caz magnetismul local și general nu are rezultate benefice! Sper că nu mai trebuie să-ți explic odată principiile fundamentale ale acestei metode terapeutice!

De altfel, dacă tot vor ca fata să fie magnetizată, de ce nu îi pun pe medicii lor plătiți să facă acest lucru, sau de ce nu își lasă aceștia asistenții să le urmeze instrucțiunile, așa cum o fac cu medicamentele pe care le prepară ei înșiși, pentru ca medicii chirurghi să poată sutura rănille, scoate sânge, aplica pansamente sau amputa membre? Nu au timp, sau consideră recompensa prea mică? De vreme ce ai acceptat să faci acest lucru fără a-Mi cere sfatul, poți să încerci să aplici și magnetizarea, căci Eu nu-ți voi purta pică. De altfel, nu trebuie să consideri sfatul Meu ca o lege absolută.

Ceea ce trebuie să înțelege este că ajutorul Meu nu vine de pe o zi pe alta, de azi pe mâine, ci direct proporțional cu credința, încrederea și iubirea voastră pentru Mine! Încearcă să înțelege! Amin!”

Capitolul 24

Vindecarea femeilor

Jakob Lorber, 14.02.1847

„Scrie acum câteva cuvinte pentru surioara micuței Martha, pe care o cheamă Al-e. Draga Mea Al-e, nu aștept nimic de la tine decât iubire. Mie îmi place frumusețea, iar tu ești frumoasă; de aceea, plăcerea pe care Mi-o găsesc în tine este extremă. Dar să nu crezi că Mă refer la frumusețea corpului fizic, ci numai la frumusețea inimii tale, care este mult mai frumoasă decât cea a sărmanilor tăi frați și surori.

Am totuși ceva împotriva ta. Din când în când, din cauza frumuseții tale, faci dovada unei anumite vanități, și ești puțin prea atașată de finețuri. Aceste pasiuni trebuie eliminate, căci altfel, ele îți vor umple treptat inima cu amărăciune. Iar o inimă amară nu mai poate accepta iubirea Mea! Deși ai renunțat la o parte din ele, ar trebui să renunți complet, căci numai astfel te vei deschide complet în fața iubirii Mele.

În plus, nu ar trebui să mai petreci atât de mult timp împodobindu-ți capul, căci el este o expresie a inimii. Și este limpede că în cazul de față arată vanitatea inimii.

În al treilea rând, draga Mea copilă, doresc să-ți mai spun următoarele: atât timp cât ești încă foarte tânără, cât ai o delicatețe naturală, cât ești atât de voluptuoasă, evită aerul uscat și nu te așeza niciodată prea aproape de fereastră; în acest fel, nu vei avea niciodată vreo pată pe față, nici pe cea a corpului tău fizic, dar nici pe cea a sufletului tău atât de frumos. Acesta este cadoul Meu pentru tine, nu numai pentru ziua ta, ci și pentru întreaga ta viață. În acest fel, vei deveni cu adevărat adorata Mea, iar Eu voi deveni Tatăl tău mult iubit și preasfânt, deopotrivă temporar și etern. Amin! Îți declar toate acestea cu toată iubirea Mea, plină de gingășie. Amin”.

Partea a IV-a

Îngrijirea sănătății:

Fundamentele spirituale ale stării de sănătate

Capitolul 1

Învățăturile fundamentale legate de îngrijirea corpului fizic și a sufletului

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/210 (1-16)

Domnul: „Iată, corpul este alcătuit din materie, la care se adaugă elementele cele mai grosiere și mai primordiale ale sufletului, care, prin înțelepciunea și puterea Spiritului Etern și Divin, sunt forțate să ia această formă organică, care corespunde întru totul sufletului care locuiește în ea.

La început, sufletul care locuiește în trup nu este cu mult mai pur decât acesta, căci și el s-a născut din același suflet primordial impur al lui Satan cel căzut. Pentru sufletul cel impur, corpul nu este altceva decât o mașină de purificare, de o mare complexitate și extrem de eficientă.

În interiorul sufletului locuiește și scânteia pură a Spiritului lui Dumnezeu, de unde își extrage sufletul conștiința de sine, dar și a Ordinii Divine, prin vocea conștiinței.

În plus, trupul mai este înzestrat cu diferite simțuri, putând auzi, vedea, mirosi, gusta și pipăi. Prin intermediul lor, sufletul primește tot felul de informații de la lumea exterioară, bune și rele, adevărate sau false. Judecata spiritului interior îi permite însă să înceapă să discearnă în curând binele de rău. Pe de altă parte, simțurile îi permit să câștige experiență, învățând să deosebească și pe această cale binele de rău, ceea ce este plăcut de ceea ce este neplăcut, precum și tot felul de alte impresii. Pe calea revelației, sufletul este învățat direct de Dumnezeu, deopotrivă din interior și din exterior, prin intermediul cuvântului, care este calea care conduce către ordinea divină.

Astfel înzestrat, sufletul poate stabili singur ce trebuie să facă, în acord cu Ordinea Divină, care este ușor de recunoscut. Dar lucrurile nu ar fi astfel așezate, sufletului i-ar fi imposibil să atingă vreodată o existență liberă și eternă, în sine. Orice suflet care dorește să nu-și piardă existența trebuie să continue să-și rafineze capacitatea existențială, cu ajutorul instrumentelor care i-au fost puse la dispoziție. În caz contrar, el va împărtăși aceeași soartă ca și trupul, pe care îl va părăsi într-o stare aproape totală de corupție, nemaifiindu-i de nici un folos să-și continue evoluția într-un asemenea trup. În asemenea cazuri, sufletul este obligat să-și continue evoluția într-un înveliș mult mai puțin confortabil, de regulă într-o manieră foarte dureroasă și jalnică.

Dintr-o altă perspectivă, trupul poate fi privit ca un adevărat iad pentru o ființă umană, căci el este alcătuit din numeroase particule supuse unei judecăți severe, fiind astfel supus morții. Materia provenită din corpurile cerești care alcătuiește corpul fizic al omului reprezintă pentru acesta un iad în adevăratul sens al cuvântului. De aceea, cei care sunt prea atașați de corpul lor sunt în mod evident atașați de iadul în care trăiesc, alimentându-și astfel propria judecată și propria moarte. Pentru a-și putea îndeplini sarcinile solicitate de suflet, în scopul atingerii

țelului vieții, trupul are nevoie de o anumită cantitate de hrană. Cel care exagerează însă cu îngrijirea corpului său, lucrând zi și noapte numai pentru aceasta, lucrează în mod evident pentru perpetuarea iadului în care trăiește și a morții care se apropie.

Tentațiile prin care corpul silește sufletul să facă tot felul de activități pentru a-și satisface propriile plăceri senzoriale trebuie atribuite naturii impure și spiritelor materialiste sau condamnate, care alcătuiesc natura propriu-zisă a corpului. Dacă sufletul este prea atent la solicitările trupului, acționând în consecință, el intră în contact cu aceste spirite, pătrunzând astfel adânc în iadul care le este caracteristic și în moarte. În acest fel, el comite un păcat împotriva Ordinii lui Dumnezeu care sălășluiește în interiorul lui. Dacă sufletul se bucură și își iubește excesiv trupul, el devine la fel de impur ca și cele mai impure și mai condamnate spirite ale corpului, perpetuând păcatul, și deci iadul și moartea. Deși continuă să trăiască pe pământ, se poate spune că un asemenea suflet este deja mort. De altfel, el simte moartea dinlăuntru și se teme îngrozitor de ea. Într-o asemenea stare de păcat, sufletul poate face orice dorește, dar nu poate descoperi viața, deși o iubește mai presus de orice.

Așa se explică de ce mii de ființe umane știu la fel de multe lucruri despre viața de după moarte ca și o piatră care zace pe jos. Ori de câte ori cineva pomenește ceva despre acest subiect, ei îl ironizează sau se înfurie și îl dau afară pe ușă. Și totuși, orice om ar trebui să-și încheie procesul de evoluție a „eului” său la vârsta de 30 de ani. În acest fel, viața care urmează după moarte ar deveni perfect liberă și fericită, plenar conștientă și la fel de sigură ca și zborul unui vultur!

Există două categorii de oameni, unii care se interesează cât de cât de aceste lucruri, fără să înțeleagă însă mare lucru din ele, și alții care nici nu vor să audă de ele. Ambele categorii își trăiesc viața pe pământ în iad și în moarte.

De multe ori, dacă sufletul s-a purificat complet, el mai are încă la dispoziție suficient de mulți ani pentru a-și purifica și trupul de spiritele sale. În acest fel, partea superioară a corpului poate beneficia și ea de nemurirea sufletului, pe care îl însoțește și după moartea componentei sale inferioare (grosiere)”.

Smerenia: premisa fundamentală a mântuirii

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/159

Domnul: „Fără Mine, nimeni nu poate face nimic pentru mântuirea sufletului său. Și chiar dacă ar face tot ce i-a stat în puteri, în acord cu legile care i-au fost revelate, el ar trebui să continue să se spășească, mărturisindu-și faptul că a fost un servitor leneș și indolent. Iar pentru tot ce a făcut bine, ar trebui să-i mulțumească numai lui Dumnezeu. În acest fel, Dumnezeu va continua să-l susțină și să îl întărească de-a pururi.

Cel care îl slăvește pe Dumnezeu pentru lucrurile bune pe care le-a făcut îi face o bucurie Tatălui ceresc, fiind un servitor adevărat, care îi merge la inimă. Dumnezeu nu va alunga un asemenea om, ci îl va proteja cu propria Sa mână. Cine îl alungă însă pe Dumnezeu din inima sa – fiind indiferent față de El, considerându-se un stăpân al acestei lumi, acționând în funcție de rațiunea sa lumească, acceptând să fie laudat pentru faptele sale sau laudându-se el însuși cu inteligența și cu faptele sale – acesta se răsplătește singur, așa că nu se mai poate aștepta la o

răsplată și din partea lui Dumnezeu! De aceea, tot ceea ce faceți adevărat și bine, faceți în Numele Meu, iar Eu voi sta alături de voi pentru a vă întări și a vă ajuta să reușiți!”

Năzuințe pământești și aspirații cerești

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/222

Un prieten roman cere informații legate de viitoarele transformări în navigație.

Domnul îi răspunde: „Generațiile care vor veni vor construi nave extrem de frumoase, cu care vor putea călători în toate direcțiile, pe tot globul, cu viteza păsărilor. Ele nu vor amplifica însă bunăstarea fizică sau spirituală a oamenilor, ci dimpotrivă, o vor reduce dramatic.

De aceea, păstrați ce aveți cât de mult timp puteți! Căci orice perfecționare a lucrurilor de pe acest pământ reprezintă o schimbare pe termen lung, care acționează în detrimentul vieții spirituale, singura pe care oamenii ar trebui s-o cultive din toate puterile.

La ce i-ar folosi omului dacă ar dobândi toate comorile acestei lumi, dacă sufletul său s-ar îmbolnăvi astfel ireversibil? Nu ați văzut cât de scurtă este viața trupului pe acest pământ și care este destinul său final? Pentru lumea de dincolo nu are nici o importanță dacă ai murit ca un cerșetor sau ca un împărat!

Cei care dispun de foarte mult în această lume vor fi extrem de săraci în lumea de dincolo. Cei care nu au nimic aici vor avea totul în lumea de dincolo. Ei vor dobândi cu ușurință acolo comorile spirituale, singurele care sunt adevărate și vii.

Strămoșii voștri, care au trăit pe acest pământ, au fost ființe mult mai fericite decât voi. Necesitățile lor erau foarte simple. Când oamenii au început să-și construiască orașe în văile joase, ei au devenit orgolioși și indolenți, și astfel depravarea și suferința a intrat în viața lor. La ce le-au folosit cunoștințele lor? Ei L-au pierdut pe Dumnezeu, iar energia vitală a spiritului i-a părăsit, astfel încât au ajuns să nu mai creadă într-o viață de apoi, la fel cum nu cred nici cei mai mulți dintre voi.

S-a produs astfel o transformare dramatică, materialismul repurtând o victorie absolută asupra spiritualității!

Cei înțelepți urmăresc să renunțe la confortul inutil și la o viață materială prea luxoasă, în schimbul unei vieți spirituale cât mai pure și mai autentice. Acest lucru v-ar fi mult mai de folos decât cele mai mari invenții care v-ar ajuta să traversați în condiții sigure și foarte rapid marile oceane. Mai devreme sau mai târziu, orice om va muri! La ce-i vor folosi atunci marile sale invenții sufletului care părăsește acest plan?

De aceea, păstrați ceea ce aveți deja! Mai presus de orice, urmăriți să pășiți din ce în ce mai profund pe calea spiritului, și veți descoperi astfel cea mai mare invenție care vă poate ajuta să străbateți drumul de la pământ la lumea de apoi.

Cu siguranță, această lume va dura de-a pururi. De aceea, grăbiți-vă cât mai tare ca să ajungeți aici. În ceea ce privește trupul și cele pământești, nu vă preocupați de ele mai mult decât este strict necesar!

Evident, este natural ca omul să mănânce și să bea, să-și protejeze trupul de căldura sau de frigul excesiv. Dar cel care se preocupă exclusiv de trupul său, în detrimentul sufletului nemuritor, nu demonstrează altceva decât o incredibilă prostie și orbire...

Dacă M-ai înțeles, nu Mă mai întreba pe viitor despre îmbunătățirile pe care le vor aduce oamenii obiectelor lor pământești, deșarte prin ele însele. Eu nu am venit pe acest pământ decât cu unicul scop de a pregăti pentru voi calea către viața eternă, astfel încât voi să puteți pași în condiții de totală siguranță pe ea, avansând către marea destinație!”

Binecuvântarea simplității

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/183 (7)

Domnul: „Dacă doriți să trăiți fericiți pe acest pământ, păstrați-vă simplitatea primordială! Ea nu cere eforturi prea mari, și în plus, reduce la minimum nevoile naturale, pe care le veți putea împlini foarte ușor... Nu veți fi nevoiți să pierdeți prea mult timp pentru a vă satisface aceste nevoi naturale, și veți avea cu atât mai mult timp pentru contemplarea spirituală! Aceasta este infinit mai valoroasă decât construirea unui palat cu sudoarea frunții și cu pierderea a mii de vieți omenești!”

Beneficiile spirituale ale unei vieți naturale

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/140

Domnul le-a spus celor trei înțelepți veniți din Persia: „Absolut toți oamenii care au o natură bună sunt instruiți de către spirite, care îi învață despre științele naturale și spirituale, într-o manieră mai mult sau mai puțin subtilă. Dacă oamenii ar trăi mai natural, mai simplu, și dacă s-ar orienta mai mult către viața lor interioară, ei ar stabili un contact din ce în ce mai ferm cu spiritele înalte din lumea de dincolo. Acesta a fost și cazul vostru, dar pe măsură ce ați devenit din ce în ce mai materialști, din cauza numeroaselor voastre călătorii, spiritele înalte v-au părăsit, lăsându-vă să trăiți din cunoașterea voastră”.

Care sunt necesitățile oamenilor și ce le oferă pământul

Soarele spiritual, II/90

„Să spunem că un om mediu are nevoie de 1,5 kg de hrană pe zi. Este ușor să calculăm astfel de câtă hrană are el nevoie pe durata a 365 de zile. Această cantitate reprezintă nevoile naturale ale omului. Natura îi permite să acumuleze această cantitate anuală. Dacă bărbatul are o soție și copii, el poate acumula pentru fiecare nou membru al familiei sale o cantitate similară. În acest fel, el acționează în conformitate cu legile naturii. Dacă face o muncă foarte grea, lui i se permite să mănânce o cantitate dublă de alimente.

Dacă toată lumea ar respecta această regulă simplă, pe pământ nu ar mai exista foamete sau nevoi. Domnul a aranjat astfel lucrurile încât dacă pământul ar fi lucrat în mod corespunzător, și dacă recolta ar fi distribuită corect, ea ar asigura cu

ușurință toate nevoile a 1,2 miliarde de oameni de pe planetă. La ora actuală nu trăiesc nici măcar un miliard de oameni, dar 700 de milioane suferă de foame.

De ce se petrec astfel lucrurile? Deoarece oamenii nu respectă legea naturii, care le este inerentă.

Să continuăm. Putem calcula cu ușurință de câte haine are nevoie un om pornind de la înălțimea sa. Unui om îi sunt suficiente patru rânduri diferite de haine pentru a-și acoperi corpul în cele patru anotimpuri. Acesta este standardul natural pentru îmbrăcăminte. Aș mai adăuga că aveți nevoie de patru ori mai multe rânduri de lenjerie de corp, din motive de igienă.

Dacă ați respecta acest standard, pe pământ nu ar mai exista oameni dezbrăcați. Ce fac însă imensele voastre fabrici de îmbrăcăminte? Ele cumpără la prețuri de nimic materia primă și fac o cantitate uriașă de haine luxoase, care depășesc cu mult nevoile trupului uman, după care le vând la prețuri ridicol de mari celor nevoiași. Pe de altă parte, foarte mulți oameni, îndeosebi femeile, acumulează de-a lungul anilor mai mult de o sută de haine diferite. Toți acești oameni încalcă armonia naturală, ceea ce explică de ce, din aproximativ un miliard de oameni care trăiesc la ora actuală pe pământ, cel puțin 600 de milioane trăiesc aproape goi sau nu își pot asigura nici măcar strictul necesar în materie de îmbrăcăminte.

Cât de mare trebuie să fie o casă, pentru ca în ea să încapă în condiții decente câțiva oameni și familiile lor, împreună cu servitorii necesari? Mergeți la țară și convingeți-vă cu ochii voștri că pentru un trai confortabil nu este deloc necesar un palat cu o sută de camere.

Tot ceea ce depășește aceste standarde naturale se opune ordinii lui Dumnezeu, încălcând astfel poruncile Sale.

Mai departe, cât de mare trebuie să fie o proprietate funciară? Eu afirm că o bucată de pământ cu o suprafață de 1.700 de metri pătrați ar permite cu ușurință obținerea unui venit mediu, cu o muncă moderată, care să asigure toate nevoile omului de vârstă medie de-a lungul unui an. Dacă pământul este foarte bun, este suficientă chiar o jumătate din această suprafață. Dacă pământul nu este de o calitate prea bună, puteți dubla suprafața acceptabilă. Dacă familia este alcătuită din mai mulți membri, puteți obține suprafața necesară de pământ înmulțind cifrele de mai sus cu numărul de membri ai familiei. Veți obține astfel o cifră în acord cu ordinea naturală a lui Dumnezeu. Eu voi fi chiar mai generos, și voi dubla această suprafață, stabilind că acesta este dreptul vostru, acordat vouă de Dumnezeu. Dacă pământul ar fi împărțit în această manieră, atunci cele 700 de milioane de familii ar putea trăi într-o siguranță deplină pe suprafața pământului”.

Falsa sfințenie

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/51

Domnul: „Corpul are nevoile sale, iar spiritul are propriile sale necesități. De aceea, nu putem spune că ne slăbim spiritul dacă avem grijă să ne întărim membrele și organele noastre.

Nu trebuie să credeți că lui Dumnezeu îi sunt pe plac postul și penitența pentru păcatele comise, făcute numai de ochii lumii exterioare! Dumnezeu îi iubește în primul rând pe cei care mănâncă și beau cu recunoștință ceea ce revarsă asupra lor grația Lui, întărindu-și astfel puterea pământească pentru a munci apoi în

beneficiul semenilor lor. Dacă omul păcătuiește, el trebuie să-și recunoască păcatul, să se căiască, să-l respingă, iar apoi să urmărească să nu-l mai comită pe viitor. Altfel spus, ar trebui să urmăriți sincer să vă îmbunătățiți comportamentul.

Din păcate, există și unii oameni care își trăiesc întreaga viață numai de dragul mâncării și al băuturii. Ei nu se preocupă decât de stomacul lor, nu înțeleg porunca: ‘Iubește-ți aproapele’, îi disprețuiesc pe săraci și nu-i primesc la ușa casei lor. Burțile lor veșnic pline nu îi ajută să înțeleagă suferința produsă de foame și de sete. Aceștia sunt marii lacomi, bețivi și desfrânați, care își supun în permanență trupul celor mai josnice pasiuni. Nici unul dintre ei nu va putea intra însă vreodată în Împărăția lui Dumnezeu.

Același lucru este valabil și pentru ipocriții care postesc și fac penitență, care aduc ofrande la templu, dar numai pentru a fi respectați de alți oameni și lăudați pentru faptele lor. În schimb, ei îi tratează pe ceilalți cu toată condescendența, îi disprețuiesc și îi acuză de toate păcatele, evitându-i de departe, numai pentru simplul motiv că nu s-au lăudat public cu postul lor, că nu au făcut penitență sau că nu au adus la vedere ofrande la templu.

Dar Eu vă spun: acești oameni sunt o oroare în fața lui Dumnezeu, căci inimile, simțurile și intelectul lor sunt complet împietrite. Ei își judecă semenii fără pic de compasiune sau toleranță, mătură la ușa vecinilor lor, dar nu observă murdăria din propria lor casă. O, adevăr vă spun, în ceea ce îi privește pe acești ‘oameni sfinți și dreți’, cu măsura cu care măsoară ei acum li se va măsura și lor în lumea de dincolo!”

Toleranța față de obiceiurile străinilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/99-100

Domnul: „...Apoi, cei de față s-au ridicat și au plecat către locul unde li se pregătiseră așternuturile. Eu am rămas însă pe scaunul Meu până dimineața.

A doua zi, după ce toată lumea s-a odihnit bine, ne-am adunat cu toții cu o oră înainte de răsăritul soarelui, iar evreii au început să se spele potrivit obiceiului lor. La rândul lor, romanii s-au spălat cu apă parfumată, potrivit cutumelor lor, după care și-au aplicat pe corp uleiuri parfumate care au răspândit un miros plăcut în cameră.

Atunci, mai mulți discipoli s-au apropiat de Mine și Mi-au spus: ‘Doamne, acești oameni au trecut la credința noastră, dar continuă să își păstreze vechile lor tradiții. Toate aceste uleiuri, alifii și parfumuri sunt probabil foarte scumpe, și este limpede că ar fi mult mai util dacă s-ar spăla și ei cu apă curată, la fel ca noi, folosind banii pe care i-au dat pe aceste parfumuri pentru a alina suferințele săracilor!’

Dar Eu le-am spus: ‘Cei care fac pentru cei sărmani ceea ce fac acești romani – evident, dacă dispun și de mijloacele financiare necesare – pot să își îngrijească trupul așa cum au fost obișnuiți din copilărie. Pentru ei aceasta a devenit o nevoie naturală, la fel cum voi v-ați obișnuit să vă spălați cu apă proaspătă. Pe Mine nu Mă interesează asemenea lucruri –în ce fel vă faceți fiecare toaleta intimă. Singurul lucru care contează pentru Mine este inima voastră, cu care vă prezentați înaintea Mea.

De aceea, aveți grijă ca atunci când veți predica Evanghelia Mea în fața națiunilor să nu încercați să le schimbați obiceiurile legate de trupurile lor!

Căci este suficient dacă omul crede în Mine și în Numele Meu, și dacă trăiește în conformitate cu învățăturile Mele. Cât despre trup, acesta poate fi îngrijit așa cum a fost obișnuit omul din copilărie, astfel încât să rămână sănătos și curat.

Pe scurt, dacă vedeți că Eu tolerez anumite aspecte, cu atât mai mult le puteți tolera voi! Rolul vostru este să transmiteți mai departe sfaturile pe care vi le-am dat Eu pentru mântuirea sufletului, îndeosebi celor către care vă conduce Spiritul Meu, fără să vă supărați însă dacă ele nu sunt acceptate sau respectate de cei în cauză!

Mai mult, ar trebui să mâncați și să beți ceea ce vi se oferă, fără să mai fiți atât de atașați de iudaismul exterior, materialist, care nu are nici o valoare în fața Mea. În schimb, ar trebui să acționați în concordanță cu spiritul adevăratului iudaism, cel interior și viu, căci numai așa veți deveni discipolii Mei autentici, și numai așa îmi vor fi plăcute lucrările voastre. Iar Eu voi rămâne de-a pururi cu voi, în spiritul Meu, până la sfârșitul zilelor acestui pământ! M-ați înțeles?”

Nu fugiți de lumea exterioară

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/83

Domnul: „Cel care acceptă în totalitate cuvântul Meu, trăind și acționând în conformitate cu el, fără să se îndepărteze nici un pic de la el, Mă va accepta cu siguranță și pe Mine, cu toată iubirea, înțelepciunea și atotputerea Mea, și va avea astfel șansa de a deveni un adevărat copil al lui Dumnezeu. Tatăl din ceruri nu va ascunde nimic din ceea ce are El de un asemenea copil!...

Eu nu doresc să fac din voi ființe umane speriate, care blestemă lumea exterioară, ci mai degrabă înțelepți care o vindecă și știu cum să se folosească de ea!

Dacă cineva se îndrăgostește atât de mult de unealta artei sale, ferindu-se să o folosească și ascunzând-o cu grijă pentru a nu se uza și a nu-și pierde astfel frumusețea, pe care i-ar contempla-o apoi zi de zi, cu o adevărată frenezie – cum l-ați numi pe acesta? Nu l-ați considera nebun?

Pentru voi, lumea exterioară este o unealtă, cu ajutorul căreia – dacă o veți folosi cu măiestrie – veți putea produce opere de artă de o mare frumusețe! Dar întrucât sunteți discipolii Mei, va trebui să vă folosiți de această unealtă așa cum v-am învățat Eu, Învățătorul vostru!

Când este folosită corect, această unealtă poate pregăti pentru voi viața eternă. Dacă nu o folosiți însă corect, ea va fi precum un cuțit ascuțit în mâinile unui copil, și voi vă veți răni cu ușurință!”

Nu fiți rigizi în aplicarea legii

Ida Kling, 2.10.1894

„M-ai întrebat dacă aplicarea strictă a dietei alimentare se aplică inclusiv în regiunile mai reci. Văd că nu-ți este clar, așa că îți voi răspunde.

Ordinea Mea se aplică tuturor celor patru continente; mai mult, ea este aceeași pentru întreaga creație vizibilă. Ordinea Mea nu are cum să fie alcătuită doar din câteva indicații sporadice date de iubirea Mea, ci are la bază liberul arbitru al ființelor umane, cărora nu le dau decât sfaturi părintești, dar niciodată legi divine. De aceea, feriți-vă să vedeți în Mine un Legiutor! Eu nu am venit să vă așez sub incidența legii, și nici să vă dau pe mâna tribunalului. Dimpotrivă, am venit ca să vă eliberez de povara legii și să vă transform din niște ființe umane condamnate, trăind în închisoarea lor, în niște copiii ai lui Dumnezeu, liberi din punct de vedere spiritual.

Oricine urmează sfaturile Mele născute din iubire va fi binecuvântat. Dacă există însă o constrângere care nu s-a născut din iubirea Mea, pe care omul o acceptă, atunci este mai bine ca el să trăiască în conformitate cu propria lui iubire, născută din trup și din iubirea de sine. Tot ceea ce faceți trebuie să se nască din propria voastră voință, din adâncul inimilor voastre, căci adevăratele fapte ale iubirii nu se pot naște altfel. În timpurile care vor urma, vă voi dovedi din nou acest lucru.

Eu prefer oricând un om care nu îmi respectă voința, unuia care ascultă de Mine, din teamă și din supunere, dar fără să-l tragă inima. Chiar dacă pare că ascultă de Mine, acesta din urmă nu îmi înțelege cuvântul și nu are încă o credință vie. Abia atunci când îmi va înțelege plener cuvântul va acționa el cu toată convingerea, dublată de întreaga iubire din inima sa, în conformitate cu adevărul pe care acum în recunoaște în inima lui, căpătând astfel întreaga putere. Iubirea celor temători nu este decât pe jumătate sinceră, căci ei nu trăiesc în conformitate cu o convingere interioară, ci numai cu lecțiile primite de la lumea exterioară, pe care în adâncul inimii nu le înțeleg și nu le acceptă. Ei le respectă numai în măsura în care acestea le oferă anumite avantaje, fără să le ceară în schimb nici un fel de sacrificii.

Ți-am descris astfel câteva tipuri de ființe umane: unele care ascultă cuvântul, iar altele care acționează în funcție de acesta. Ți-am descris toate aceste lucruri ca să înțelegi mai bine sarcinile care îți revin pe acest pământ, și ca un ghid pentru viața eternă!”

Capitolul 2

Căsnicia sănătoasă

Un avertisment adresat celor care nu au o natură curată

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/86

Domnul: „Cine păcătuiește prin desfrâu este foarte bolnav în sufletul lui! Căci prin acest păcat, inima se împietrește tot mai tare cu fiecare zi, uitând de milă și de compasiunea față de semenii săi. În final, el ajunge să nu mai iubească pe nimeni altcineva decât pe sine și obiectul pasiunii sale desfrânate. O asemenea inimă ajunge să respingă cuvântul lui Dumnezeu, care îl avertizează împotriva dorințelor sale păcătoase, devenind în cele din urmă chiar dușmanul celor care ascultă de cuvântul lui Dumnezeu și care trăiesc în conformitate cu acesta. Foarte mulți oameni suferă de această boală. De aceea am venit din nou la voi, ca să vă vindec de această maladie mortală. Oricine este conștient de faptul că este atins de această boală să se întoarcă spre Mine cu toată încrederea, iar Eu îl voi vindeca!...

Adevăr vă spun: desfrânații nu vor intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu, decât în măsura în care își vor schimba radical modul imoral de viață!... Căci acești fiori senzuali nu sunt altceva decât un vicleșug al lui Satan. Vai celor care îi vor permite în acest fel lui Satan să intre în ei! Cu greu vor mai putea scăpa ei vreodată de ghearele lui, iar suferințele vor părea că nu mai au sfârșit! De aceea, feriți-vă de aceste pasiuni, căci în caz contrar, va veni ziua în care ele nu vor mai fi deloc plăcute pentru voi!”

Binecuvântarea castității

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/230-231

Domnul: „Dacă oamenii ar evita viciul desfrâului, limitându-se numai la acele contacte sexuale necesare pentru a procrea, adevăr vă spun, nu ar exista om pe această planetă care să nu fie un clarvăzător! Din păcate, nu trece zi fără ca bărbații și femeile să nu își risipească puterile, irosind astfel lichidele vitale cele mai nobile și mai apropiate de structura sufletului!

Din această cauză, ei devin indolenți și senzuali, nemaicăutând altceva decât plăcerile simțurilor. Rareori sunt capabili de gânduri înalte, fiind dimpotrivă, temători, lași, materialști, agitați și schimbători, egoști, invidioși și geloși. Ei nu mai înțeleg aproape nimic din ceea ce este spiritual, căci fanteziile lor se învârt întotdeauna în jurul tentațiilor cărnii, iar imaginația lor nu mai este capabilă să se ridice către marile înălțimi spirituale. Mai sunt unii care din când în când își revin pentru câteva ore și își înalță pentru o clipă privirea către cer, dar gândurile senzuale apar din nou, aproape imediat, ca norii grei care ascund cerul, astfel încât sufletul uită complet de gândurile sale elevate, căzând din nou în capcana pasiunilor trupești!...

De aceea, acceptați acest adevăr: desfrânații și prostituatele, cei care comit adulter, indiferent de sex, și toți cei care comit păcate trupești nu vor putea pătrunde decât cu care greutate în Împărăția lui Dumnezeu!

Dacă vi se pare prea severă această judecată, încercați să schimbați o asemenea ființă senzuală. Începeți prin a-i repeta poruncile lui Dumnezeu și spuneți-i: ‘Pace ție! Iată, Împărăția lui Dumnezeu se apropie! Renunță la viața desfrânată pe care ai dus-o până acum, iubește-L pe Dumnezeu mai presus de orice și iubește-ți semenii la fel de mult ca și pe tine însuși! Caută adevărul și Împărăția lui Dumnezeu în profunzimile inimii tale! Renunță la lumea exterioară și la materia ei, și caută să-ți trezești spiritul viu! Roagă-te, caută și acționează în conformitate cu ordinea divină!’ Veți constata că vorbele voastre s-au izbit de niște urechi surde! Omul va râde de voi, vă va întoarce spatele sau vă va spune: ‘Lasă-mă în pace, tembelule; nu mă mai enerva cu prostiile tale, căci s-ar putea să te lovesc!’ Dacă îl veți admonesta și a doua oară, nu este exclus să aveți parte de o reacție chiar mai dură din partea lui.

De aceea, cei care comit păcat trupesc cu prostituatele nu sunt numai niște păcătoși desfrânați, ci și niște oameni foarte răutăcioși, din cauza iritabilității lor, gata oricând să izbucnească într-o criză de furie, dar orbi și surzi în fața aspectelor spirituale, a oricărei forme de bunătate și adevăr. Un hoț poate fi mult mai ușor convertit decât un desfrânat și un adulter.

Oriunde această boală a sufletului – care este desfrâul – a prins rădăcini adânci printre oameni, predicarea Evangheliei a luat sfârșit... De aceea, mai presus de orice, aveți grijă ca acest viciu să nu prindă rădăcini adânci nicăieri! Nici chiar cei căsătoriți nu ar trebui să aibă alte relații intime decât cele strict necesare pentru procreație. Cât despre cei care își deranjează soțiile deja însărcinate, ei nu fac altceva decât să pângărească fructul din pântecul acestora, impregnându-l cu spiritul desfrâului. Căci spiritul care îi seduce pe soț și pe soția acestuia, trezind în ei dorința unei intimități care depășește ordinea naturală, va influența și copilul încă nenăscut, chiar mai puternic decât i-a influențat pe părinții acestuia.

Nici chiar procreația nu ar trebui făcută inconștient, existând niște reguli care trebuie respectate: mai întâi de toate, ea nu trebuie practică numai din pură plăcere senzuală, ci din iubirea cea mai curată, precum și dintr-o înclinație a celor două suflete. În al doilea rând, după ce soția a rămas însărcinată, ea nu mai trebuie deranjată de soț mai devreme de cel puțin șapte săptămâni după naștere.

Copiii procreați în această manieră și care nu au fost deranjați în pântecul mamei lor se nasc mai perfecți din punct de vedere fizic. Sufletul lor devine mult mai repede preocupat de sănătatea sa spirituală, într-un organism frumos dezvoltat, decât sufletul copiilor corupți încă din pântecul mamei lor, care nu mai pot fi recuperați decât dacă încep imediat procesul de auto-perfecționare. Pe de altă parte, sufletele copiilor procreați conform ordinii divine sunt mai pure și mai ușoare, întrucât nu au fost tulburate de aceste spirite ale desfrâului, care se nasc la nivelul trupului embrionului prin contacte intime repetate, dar care afectează și sufletul noului-născut. Sufletele pure se înalță foarte ușor către Dumnezeu, așa cum a făcut-o Samuel, încă din copilărie, când iubirea este oricum foarte inocentă! Sfera vitală începe să se formeze de timpuriu în jurul trupurilor acestor copii, care devin foarte ușor clarvăzători, și întreaga Mea manifestare le vine în întâmpinare și se așterne la picioarele lor.

Ce se poate spune despre ceilalți copii, deja corupți în pântecul mamei lor, prin comparație cu aceștia? Îți spun un singur lucru: ei nu sunt decât umbre ale vieții! Și cine este principalul vinovat? Toate aceste plăceri senzoriale, despre care am vorbit până acum!

În viitor, ori de câte ori veți auzi predicat cuvântul Meu, ar trebui incluse și aceste învățături, căci ele cultivă solul vieții, curățându-l de mărăcini, de scabei și de buruieni, din rândul cărora niciodată nu pot fi recoltați struguri sau smochine dulci!”

Capacitatea de a procrea și utilizarea ei corectă

Casa Domnului, III/64 (9-18)

Lameh, unul din strămoșii noștri, a spus: „Bărbatul are o nevoie, care îl face să fie foarte tulburat în fața femeilor. Iar această nevoie este insașiabilă. Chiar dacă are două, trei sau mai multe soții frumoase, dacă ajunge într-un loc în care există o sută de femei diferite, foarte curând el va simți nevoia să le posede și pe acestea!

De ce l-ai înzestrat, o, Doamne, pe bărbat cu o asemenea nevoie, care – potrivit ordinii Tale – nu trebuie satisfăcută?”

Domnul: „Ascultă, bogăția sentimentelor poate fi comparată cu puterea impulsului de a procrea. Orice sentiment care se manifestă printr-un puternic impuls, sau ca o nevoie a inimii, are și o mare capacitate de a procrea întru spirit. Dacă însă bărbatul este un desfrânat și își împrăștie sămânța pe toate străzile și pe toate aleile, golindu-se astfel de putere de jos în sus, cum ar putea procrea el un fruct de proporții corecte cu o femeie fertilă? Cu siguranță, el nu va putea face acest lucru, căci din legumele veștejite nimeni nu mai poate stoarce sucul vieții.

La fel stau lucrurile și cu bogăția de sentimente: bărbatul are datoria să strângă aceste sentimente în inima sa, nu să le împrăștie, pentru ca apoi să Mi le ofere Mie! Când aceste sentimente vor ajunge la maturitate, el va găsi în Mine, sursa oricărei vieți, cel mai plenar și mai satisfăcător înlocuitor, inclusiv pentru toate femeile din lume; iar el își va putea iubi soția cu aceste noi sentimente, mult mai puternice acum. Pe de altă parte, el nu va mai tânji după soția aproapelui său.

Mai trebuie să știi că pe pământ, tot ceea ce există într-un om reprezintă doar un potențial care trebuie dezvoltat, pentru a-și atinge scopul său infinit, exaltat, etern. De aceea, omul nu trebuie să se folosească de aceste puteri până când ele nu ajung la maturitate. La fel cum fructele pământului nu se coc decât la lumina soarelui, puterile spirituale ale omului nu se coc decât la lumina Mea. De aceea, toți oamenii ar trebui să-și orienteze puterile către Mine, până când vor deveni perfect maturi, conform ordinii Mele. Cei care nu doresc să facă acest lucru sunt singurii responsabili pentru moartea care îi așteaptă”.

O evanghelie a căsătoriei

Copilăria lui Iisus, cap. 102

„Atunci, copilul Christos s-a ridicat și le-a spus lui Cirenus și soției sale, Tullia: ‘Eu nu sunt Domnul acestei lumi. De aceea, în ceea ce Mă privește, sunteți eliberați de cele lumești! Dacă ați descoperit adevărata iubire în inimile voastre, nu veți comite cu siguranță adulter! În ceea ce privește căsnicia, nici o altă lege nu este valabilă pentru Mine decât cea scrisă cu litere de foc în inimile voastre.

Tu, dragul Meu Cirenus, ți-ai orientat atât de puternic inima către această față, încât nu ar trebui să ți-o mai întorci niciodată de la ea! Și tu, draga Mea fiică, te-ai aprins de iubire încă de când l-ai văzut prima oară, așa că – în fața Mea – tu ești deja soția lui. Eu nu țin niciodată cont de legămintele din exterior, ci numai de cele din inima voastră. Rămâneți credincioși pentru totdeauna acestor legăminte, dacă nu doriți să deveniți adulteri în fața Mea! Blestemați fie cei care le dau tinerilor căsătoriți alte sfaturi, din motive lumești, căci singurul motiv care ar trebui să conteze în aceste cazuri este iubirea, iar aceasta reprezintă esența Mea! Căci care dintre ele este mai importantă, iubirea născută din Mine, sau rațiunea lumească, născută din iad?

De vreme ce v-ați recunoscut și v-ați atașat unul de celălalt încă de la prima vedere, conform acestei legi vii, atunci nu ar trebui să vă mai despărțiți niciodată, dacă nu doriți să comiteți un păcat în fața Mea!

Pentru Mine nu contează verighetele voastre lumești, ci doar legătura dintre inimile voastre. Cel care violează acest adevăr devine un adulter în fața Mea!

Vai celor care iubesc mai presus rațiunea și această lume. Blestemați fie ei!’

Aceste cuvinte ale copilului Iisus i-au șocat pe toți, și nimeni nu a mai îndrăznit să rostească vreun cuvânt legat de acest subiect, al căsătoriei”.

Cuvintele Tatălui referitoare la căsătorie

Casa Domnului, II/89

„După ce părinții au binecuvântat cuplul proaspeților căsătoriți, Jorias și frumoasa sa soție s-au întors către Abedam⁴, care i-a chemat la El. Când au ajuns în fața Sa, Omul Sfânt și-a pus mâinile mai întâi pe Jorias, apoi pe Besela. El le-a atins capetele și inimile (partea stângă a pieptului), după care le-a spus:

‘Primiți binecuvântarea Mea pentru viața eternă! Procreați numai fructe ale iubirii cele mai pure! Nu vă atașați de satisfacția trupului, care are natura păcatului, și veți pași veșnic liberi în fața Mea. Cine își satisface trupul și îl hrănește peste măsura normală, găsindu-și mulțumirea prin tot felul de acțiuni desfrânate, nu face altceva decât să-și hrănească propriul păcat, dând morții eterne întreaga putere asupra lui, datorită pasiunii sale carnale.

De aceea, controlați-vă întotdeauna dorința, până când vine timpul să procreați un fruct viu pentru Mine! Atunci când a sosit momentul, chemați-Mă pe Mine, ca să vă împiedic să faceți sacrificii pentru păcatele voastre, astfel încât să rămâneți în grația Mea.

Toți cei care cad din acest motiv au mari dificultăți în a se mai ridica în picioare, și odată cu fiecare nouă cădere, spiritul lor este înconjurat cu un nou zid al închisorii morții. Atunci când vor dori să scape din temnița cărnii – care reprezintă păcatul originar și moartea spiritului – ei vor trebui să străpungă nu un singur zid, ci câteva sute, fiecare fiind mai dur și mai greu de străpuns decât precedentul!...

De aceea, vă spun încă o dată: ‘Nu hrăniți, nu întăriți și nu vă desfățați trupul!’, căci în acest fel, voi hrăniți, întăriți și vă desfățați practic propria moarte, care ajunge să înconjoare spiritul ca ultima închisoare înainte de eliberare. Ridicați-vă către viața eternă, născută din Mine și trăită întru Mine!

Tu, dragul Meu Jorias, ai cunoscut măreția și frumusețea stării de copil al iubirii Mele! Ai experimentat plenitudinea și intensitatea iubirii Mele părintești! De aceea, rămâi credincios voinței Mele, Mie, Dumnezeuul tău, da, rămâi credincios Tatălui tău preasfânt și preaplin de iubire!

Dacă te vei rătăci de pe calea pe care ți-o indic acum, cerul se va oculta în fața ochilor tăi, acoperindu-se cu o ceață groasă, iar tu nu vei mai vedea stelele vorbitoare până când nu te vei întoarce din nou pe calea Mea!

În schimb, dacă vei rămâne credincios voinței Mele, vei începe să constați cât de curând marea putere care sălășluiește înlăuntrul tău. Scopul acestor sfaturi este ca tu să asculți de voința Mea, să o accepți înlăuntrul tău și să o transformi în propria ta voință...

Oricine va face din voința Mea propria lui voință, va deveni la fel de perfect ca și Mine, Tatăl vostru, și va putea realiza marile lucrări ale vieții la fel cum o fac Eu. Cine devine posesorul voinței Mele cunoaște adevărul stării de fiu...

⁴ Numele Domnului, care le-a apărut în formă umană strămoșilor noștri.

Aceasta este starea de fiu, când omul se află în interiorul voinței Mele, iar voința Mea în interiorul lui. Acesta este fructul viu și autentic al iubirii pure și al vieții eterne.

Mai presus de toate, ar trebui să procreezi împreună cu soția ta acest fruct, de dragul Meu. Abia apoi vei putea procrea copii, care se vor naște din voința Mea și care vor fi la fel de perfecți ca și cel care i-a procreat. Aceasta este binecuvântarea Mea pentru tine, ca voința Mea să devină voința ta, iar tu să trăiești numai prin ea, acum și de-a pururi! Amin”.

Voința lui Dumnezeu pentru bărbați și femei

Casa Domnului, I/36

„Cât despre voi, femeile, ar trebui să vă acoperiți trupul cât mai complet, astfel încât natura voastră să nu îi atragă pe bărbați în păcatul desfrânării. Mai presus de toate, fiți la fel de caste ca și albinele, care nu îndrăznesc să-și arate fața în lumina soarelui, ci trudesc la celulele fagurilor pentru copiii lor inocenți. La fel ar trebui să fiți și voi! Ascultați-i în toate pe bărbații voștri, căci aceasta este voința lui Dumnezeu cel sfânt. Totuși, dacă bărbatul vă silește să faceți ceva împotriva voinței lui Dumnezeu, vi se permite să vă descoperiți fața înaintea acestuia, reamintindu-i cu blândețe de îndatoririle lui față de Dumnezeu. Dacă veți respecta cu strictețe această poruncă, Dumnezeu vă va copleși cu grația Lui, iar voi veți căpăta o frumusețe infinită, ca un festin pentru ochii Tatălui preasfânt, cel etern și nepieritor.

În ceea ce vă privește pe voi, bărbații, vouă nu vi se dă nici o altă lege decât cea care a proclamat dintotdeauna voința cea sacră a lui Dumnezeu. Dacă cineva nu o respectă în inima sa, el nu va mai auzi vocea lui Dumnezeu și a naturii. Și de vreme ce și-a întors fața de la Dumnezeu, către lumea exterioară, lui i se va da o lege exterioară care va face din el un sclav al păcatului și un servitor al iadului. El va trebui să se umilească în inima sa și să se plece în fața lui Dumnezeu, plin de iubire și de teamă, pentru ca Acesta să îl binecuvânteze din nou, redându-i libertatea pierdută”.

Căsniciile nefericite și fructele lor

Soarele natural, cap. 23

Domnul: „Credeți-Mă, nu există căsnicie mai nefericită pe pământ decât cea care a fost clădită pe bani și pe proprietate. Mai devreme sau mai târziu, aceste căsnicii se rup, atunci când motivul pentru care au fost contractate dispare. La fel de corupte și de nefericite sunt și căsniciile care au la bază senzualitatea și atracția fizică, iar ele se vor rupe atunci când motivația care a stat la baza lor va dispărea. Nu mai puțin malefice și efemere sunt și căsniciile întemeiate pe criterii politice, care nici ele nu durează prea mult. Același lucru se aplică și căsniciilor încheiate prematur, care nu au cum să aibă stabilitate, precum și căsniciilor încheiate din vanitate, care se destramă odată cu motivația penibilă care a stat la baza lor.

Singurele căsnicii care vor dura de-a pururi sunt cele care își au fundamentul în Mine, căci baza lor este eternă! V-am dat toate aceste exemple pentru a putea discerne care sunt căsătoriile autentice și care trebuie să fie fundamentul lor.

Nu spuneți chiar voi: ‘Pe un sol nefertil nu pot crește fructe superioare, ci numai mărcini și scaieti!’? Dacă priviți această lume care vi se pare rea, și vă întrebați cum este posibil, Eu vă pot spune: priviți solul pe care cresc aceste fructe și întrebați-vă singuri dacă printre aceste mărcini pot crește struguri de viță nobilă. Strugurii buni nu cresc decât pe colinele munților, căci acolo găsesc seva cea bună și un aer curat. Voi singuri spuneți atunci: ‘Acesta este un pământ bun pentru struguri!’ Ascultați, la fel ca și strugurii – cea mai nobilă plantă de pe planetă –, fructul viu al rasei umane ar trebui semănat pe cel mai bun pământ! De aceea, nu fiți surprinși să vedeți fructele cele rele, de vreme ce semințele au fost cultivate pe teren mlăștinos, printre murdării și buruieni! Acesta este fundamentul căsniciilor voastre lumești! Iar fructele lor nu pot fi diferite de solul pe care au crescut!”

Bărbatul și femeia

Robert Blum, II/157 (12)

„Iubirea pură pentru femeia este tot una cu iubirea de sine! Oricine se iubește pe sine în ființa unei femei devine corupt, astfel încât iubirea pentru semenii săi, și implicit cea pentru Dumnezeu, devine o povară pentru el. Nu vă lăsați captivați de figura fermecătoare a femeilor dincolo de limita firească. În caz contrar, veți pieri, atrași de slăbiciunile femeii. Femeia este cea care ar trebui să se ridice prin puterea voastră, devenind o singură ființă cu voi. Femeia trebuie iubită la fel cum vă iubiți o parte a propriului trup, pentru ca ea să devină ‘una’ cu voi! Dar mai presus de orice, iubiți-L pe Dumnezeu, căci numai această iubire vă va permite să vă nașteți din nou, devenind cetățeni liberi ai celui mai pur dintre cerurile Sale, în veșnicie, la fel ca și soția voastră, care va fi una cu voi!”

Capitolul 3

Despre educația copiilor

Sufletul copiilor

Pământul și luna, cap. 53

„Faptul că sufletul copiilor este parțial construit din sufletul părinților poate fi dovedit prin asemănarea lor fizică cu părinții lor. Acele aspecte lăuntrice care diferă față de părinți vor apărea diferite inclusiv în exterior. În schimb, ceea ce s-a născut din părinți își va găsi forma de manifestare fizică prin asemănarea cu cei care l-au procreat pe copil, aceasta fiind chiar maniera prin care părinții își pot recunoaște copiii”.

Importanța educației copiilor

Jakob Lorber, 8.06.1840

„O, Doamne! Cum ar trebui educați copiii oamenilor pentru ca ei să devină copiii Tăi?”

„Notează, căci Mi-ai pus o întrebare foarte bună, la care îți voi da un răspuns pe măsură. Dar aveți grijă ca după ce vă voi dărui lumina necesară, să

deveniți păstorii credincioși ai micuței turme care vi s-a dat din înalturi. Creșteți-i pe copii învățându-i lecția supremă a smereniei, încălzindu-i la focul iubirii Mele, pentru ca ei să pășească pe calea vieții eterne. Efortul va fi mare, dar el vă va îndepărta de dorințele voastre carnale, pe care vi le împliniți mult prea des cu soțiile voastre. Din cauza lor, copiii voștri s-au născut din desfrâul prostituatei, ca un monument în Ierusalimul distrus, ca un mormânt sub ruinele Babilonului...

Ascultați, dacă v-ați fi născut a doua oară din spiritul iubirii Mele, ați fi spălat fecioara în curentul de apă vie înainte să o doriți ca soție, iar iubirea ar fi curs asupra voastră din abundență. Căsnicia voastră ar fi fost una celestă, iar copiii voștri (procreați din fericirea îngerilor, care se naște numai din unirea înțelepciunii cu iubirea) ar fi copii ai cerului. Ei ar fi ajuns deja la jumătatea drumului către a doua naștere, iar sămânța spirituală ar fi înflorit în curând, dând roade care ar fi creat un pământ nou, plasat în marea grădină a noului Ierusalim. Iar creșterea copiilor ar fi devenit o mare bucurie pentru voi, prin grația Tatălui preasfânt. Voi v-ați unit prin căsnicie în întunericul acestei lumi, realizând astfel lucrarea morții și procreând fructele iadului – care sunt copiii voștri atât de răsfățați; așa se explică de ce vă este atât de greu acum să scoateți otrava din cuibul de vipere. Nu mai aveți nici o altă șansă decât crucificarea trupului și controlul deplin al voinței. Căci voința acestor copii este pur satanică; ei nu au nimic ceresc în ei.

Dacă vi se pare că exagerez, Eu vă spun doar atât: ‘Priviți-vă urmașii, și nu veți descoperi în ei nimic altceva decât iubire de sine, invidie, mânie, indolență, agitație, lipsă de seriozitate, și o aversiune latentă, dar fermă, împotriva divinului. Așa se explică de ce ei nu pot învăța mai mult de câteva fraze scurte din catehism, și chiar și acestea numai dacă sunt pedepsiți, sau dimpotrivă, dacă sunt ademiniți cu o răsplată lumească. Dacă vă priviți copiii și constatați că am avut dreptate, veți înțelege că v-am spus toate aceste lucruri numai din marea Mea iubire și din dorința de a-i mântui, dar și pentru a vă avertiza pe voi că ați dat naștere unor copii ai iadului.

Dacă doriți să faceți totuși din ei niște copii ai lui Dumnezeu, va trebui să fiți orbi în fața drăgălășeniei lor și surzi în fața dorințelor lor prostesti. În plus, va trebui să țineți sub control încă de la cea mai fragedă vârstă voința lor satanică, astfel încât în inimile lor să se facă loc și pentru iubirea Mea, și implicit pentru voința născută din ea.

Nu trebuie să acceptați nici una din dorințele lor încăpățănate, chiar dacă este bună, pentru a vă impune astfel voința în fața voinței lor, învățându-i astfel de mici ce înseamnă ascultarea și smerenia.

Pedepsiți întotdeauna încăpățănarea și obrăznicia, indolența și respingerea divinului, dar mai ales disprețul secret față de Mine, și tot ce derivă din acesta.

Chiar dacă fac lucruri bune, nu-i lăudați, și mai ales nu-i răsplătiți! Spuneți-le cu blândețe, dar la modul cel mai serios, că au făcut o faptă din voința cea nouă, care i-a făcut Tatălui ceresc o mică bucurie. Iar în cazul în care copilul face ceva în timpul său liber pentru relaxarea trupului său, din propria lui inițiativă, întrebați-l în detaliu ce l-a îndemnat să facă acest lucru. Măsurați-vă apoi satisfacția sau insatisfacția în funcție de răspunsul lui: dacă a fost iubire de sine, iubire față de simțul datoriei, iubire față de voi, sau iubire față de Mine.

Fiți totuși zgârciți cu alintările, la fel cum este iarna cu zilele călduroase, pentru a nu distruge ramurile pe care s-au copt fructele cu noi tentații, precum

florile unui copac din cauza unui ger târziu. În schimb, nu ezitați să-i certați cu asprime ori de câte ori este cazul, pentru ca aerul pestilențial care înconjoară aceste inimi tinere să fie purificat, iar spiritul să iasă la iveală.

Învățați-i pe băieți să fie ascultători și ajutați-i să înțeleagă că sursa acestei obediențe trebuie să fie iubirea Mea; pedepsiți-le curiozitatea și tentația exagerată către joacă, și invitați-i să stea liniștiți.

Țineți fetele în casă și nu permiteți trezirea dorințelor în ele, oricât de minore ar părea acestea, până când nu vă lămuriți complet care este sursa lor secretă. Feriți-le cu atenție de adunările cu copiii pe care nu-i cunoașteți, care se bucură de o educație lumească, pentru a nu invita în casa voastră demonii iadului.

Pe măsură ce cresc, această severitate ar trebui să crească de șapte ori. Chiar dacă îi vedeți pe copiii că se supără din cauza vanității lor rănite, lăsați-i să plângă, nu îi alinați, căci numai așa vor deveni precum îngerii din cer, care trăiesc o mare bucurie atunci când oamenii din această lume plâng și se căiesc.

O față mânioasă ar trebui să postească de șapte ori, atât timp cât durează starea ei de furie, și astfel va deveni la fel de blândă precum un porumbel.

Ascundeți-vă iubirea în fața lor, la fel cum și Eu M-am ascuns în fața ochilor voștri, pentru ca noile fructe, încă prea fragede, să nu se usuce din cauza unei călduri premature. Așa cum fructele se coc gradat, devenind din ce în ce mai puternice, la fel, iubirea pură pentru Mine va deveni din ce în ce mai vizibilă în inimile lor, transformându-se într-o credință fermă. Atunci când vedeți că renașc din punct de vedere spiritual, nu mai ezitați să vă deschideți inimile pline de iubire și de înțelegere.

Iată, aceasta trebuie să fie calea pe care să vă educați copiii! Și alta nu există, la fel cum în afara Mea nu există un alt Dumnezeu! Cine alege această cale va avea parte de multe binecuvântări, și își va da seama că ele vin de la Mine. Cine preferă să trăiască în acord cu cartea lumii, își va găsi răsplata printre prinții acestei lumi, într-o spirală eternă a păcatului. Amin, vă spun Eu, Dumnezeu cel preasfânt, și Iisus, Tatăl vostru. Amin”.

Reguli importante pentru o creștere binecuvântată a copiilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/220 și VIII/22

Domnul: „Învățați-i pe copiii cât mai de timpuriu să-L iubească pe Tatăl ceresc, spuneți-le cât de bun și de plin de iubire este El, și cum a creat El tot ceea ce este bun, frumos și înțelept, de dragul umanității. Dar mai ales, vorbiți-le de marea afecțiune pe care le-o poartă El copilașilor care îl iubesc mai presus de orice! Ori de câte ori aveți prilejul, spuneți-le că Tatăl ceresc este cel care a creat și care susține tot ceea ce există. În acest fel, veți orienta inimile ‘copilașilor’ către Mine, iar iubirea Mea va începe să înflorească de timpuriu în interiorul lor. Dacă știți să-i ghidați pe copiii, acest efort ușor va da roade bogate; în caz contrar, nu va da naștere decât la spini și la măcăciuni, printre care nu vor putea crește niciodată strugurii și smochinele!

Copiii trebuie hrăniți cu o iubire autentică și serioasă. Răsfățul și alintarea din partea părinților nu fac altceva decât să le schilodească sufletele, iar singurii vinovați sunt cei care i-au răsfățat. Părinții înțelepți sunt binecuvântați cu copiii înțelepți. În ceea ce privește educația copiilor, aceasta trebuie să țină seama de

rigurozitatea regulilor impuse de Dumnezeu, de tip ‘trebuie’, până când ele ajung să fie ascultate cu bucurie și în mod voluntar. Când ele sunt integrate în acest fel în sufletele copiilor, legile de tip ‘trebuie’ dispar, iar copiii devin ființe umane cu adevărat libere”.

Alte detalii legate de educația copiilor

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/124

Domnul: „Principalul motiv pentru care sufletele umane sunt corupte este răsfațul și alintarea copiilor. Voi lăsați lăstarul să crească cum vrea el, astfel încât nu este de mirare că trunchiul lui nu crește drept. După ce trunchiul a devenit ferm, este inutil să-l mai sprijiniți. Dacă el nu a crescut drept, este aproape imposibil ca el să se mai îndrepte vreodată.

De aceea, educați-i pe copii atunci când sunt mici, căci atunci este ușor să-i controlezi. Până la vârsta de șapte ani, copilul seamănă mai degrabă cu un animal decât cu o ființă umană, căci aspectele omenești zac încă foarte adânc în străfundurile ființei lui, într-o stare latentă. Din această cauză, până la vârsta respectivă copilul are mai degrabă nevoi animalice, și foarte puține nevoi omenești.

Nu le dați copiilor decât ceea ce le este strict necesar! Învățați-i de timpuriu cu privațiunile de orice fel. Nu-i lăudați excesiv nici chiar pe cei mai merituoși dintre ei, dar nu fiți prea aspri nici cu cei mai puțin înzestrați, ci tratați-i cu iubire și cu răbdare.

Învățați-i de mici să facă lucruri bune, astfel încât nici chiar cei mai vrednici dintre ei să nu devină orgolioși, plini de iubire de sine, și să nu ajungă să se gândească prea mult la ei înșiși. Copiii care se nasc deosebit de frumoși nu ar trebui încurajați către vanitate prin haine la fel de frumoase și foarte scumpe, de vreme ce natura și-a revărsat deja grația asupra lor. Păstrați-le puritatea și nu-i transformați niciodată în niște idoli, numai pentru că sunt copiii voștri. Dacă veți proceda în acest fel imediat după naștere, îi veți orienta pe calea cea bună, care le va permite ca la maturitate să atingă în mod natural un nivel pe care voi nu-l puteți atinge decât prin grația Mea. Fecioara castă și modestă va deveni o mamă respectată, iar tânărul care va trece pragul bărbăției cu un suflet matur și cu un spirit trezit va fi o binecuvântare pentru familia lui și pentru întreaga creație.

Dacă îi veți cocoloși pe copii și veți ceda în fața dorințelor și pasiunilor lor animalice, veți deschide larg în fața lor poarta către toate viciile din lume, iar ei se vor aduna în legiuni și vor distruge această lume. Nu veți mai putea face atunci nimic împotriva imensei lor puteri malefice! De aceea, aveți grijă de lăstari, pentru ca ei să crească drept către cer, și curățați-i cu atenție de mărăcini și de buruieni”.

Câteva indicații referitoare la alimentația noilor-născuți

Pământul și luna, cap. 62

Domnul: „Cum trebuie educat copilul imediat după naștere pentru ca la maturitate să poată respecta cu ușurință aceste reguli ale dietei fizice și spirituale? Căci numai în acest fel va putea ajunge el la o vârstă înaintată și la o maturitate a sufletului care să-i asigure o existență înfinită și liberă.

Copiii care încă din leagăn se dovedesc excesiv de sensibili și care plâng tot timpul ar trebui hrăniți îndeosebi cu alimente care nu înfierbântă sângele, ci dimpotrivă, care îl răcoresc.

Dacă mama își alăptează copilul, ea trebuie să se abțină de la orice fel de băuturi alcoolice, dar și de la orice fel de emoții negative. În caz contrar, ea va transmite copilului aceste emoții prin intermediul sânelui ei, care devine astfel o sursă de hrană pentru spiritul mâniei. Mama trebuie să evite acele alimente și băuturi care generează un exces de bilă sau care agită bila deja produsă. De pildă, ei nu-i sunt recomandate legumele, îndeosebi fasolea. Dieta preferabilă este alcătuită din supă de carne, friptură din carnea animalelor curate, terci din grâu, secară și porumb. Se adaugă ovăzul și orezul gătit cu apă, dar nu cu lapte integral.

În cazul în care copilul este alăptat de o doică – lucru care nu este recomandabil – ar trebui să verificați înainte ce fel de persoană este aceasta, dacă are un suflet bun și blând, după care trebuie să-i impuneți același tip de alimentație, precum și controlul emoțiilor, așa cum v-am indicat mai sus.

Copilul trebuie înțarcat de la sân imediat ce îi apar primii dinți.

Sfaturi bune pentru mamele care alăptează

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/80

Domnul: „Un cuplu de tineri căsătoriți avea un copil de sex masculin. Copilul în vârstă de numai câteva săptămâni suferea de crampe severe, din cauza șocului pe care l-a trăit mama pe când era gravidă atunci când le-a ars casa vecinilor. Tinerii părinți, la fel ca și bunicii, au încercat tot ce a fost posibil pentru a vindeca pruncul de această boală, dar în zadar.

Ei M-au recunoscut când am intrat pe ușă, au căzut în genunchi în fața Mea și Mi-au spus: ‘Doamne, Dumnezeu Te-a trimis la noi, ca să ne vindeci unicul copil pe care îl avem! Te implorăm fierbinte să faci acest lucru, căci știm de multă vreme că nimic nu îți este imposibil Ție!’

Dar Eu le-am spus: ‘Ridicați-vă! Nu este demn ca o ființă umană să îngenuncheze în fața unei alte ființe umane!’

Cei doi Mi-au răspuns: ‘O, Învățătorule, noi știm că Tu ești mai mult decât o simplă ființă umană, de aceea am căzut în genunchi în fața Ta! Te rugăm, ajută-ne copilul!’

Eu: ‘Bine, bine, ridicați-vă și aduceți-Mi copilul!’

Tinerii au sărit imediat în picioare și au adus copilul în fața Mea. Eu Mi-am așezat mâinile pe trupul lui și l-am binecuvântat. Instantaneu, copilul a devenit sănătos și voios, ca și cum nu ar fi fost niciodată bolnav.

Apoi, i-am spus mamei: ‘Pe viitor va trebui să fii foarte atentă. Dacă te tulbură ceva în perioada în care alăptezi, mai bine amână hrănirea copilului până când te-ai calmat complet, căci odată cu laptele, multe boli pot intra în trupul, și chiar în sufletul copiilor. Ascultă sfatul Meu!’”

Demonul jocului și alintarea copiilor

Pământul și luna, cap. 60

„Încă din fragedă pruncie, unii copii au o înclinație deosebită către joacă. Ei sunt incapabili să stea liniștiți sau să facă altceva decât să se joace. Această înclinație este încurajată de părinții lor orbi, care le cumpără nenumărate jucării, cu intenția de a-i ține ocupați.

Din păcate pentru ei, aceasta este doar o altă metodă de care se folosesc spiritele celor plecați din această lume pentru a intra în trupul acestor copii. Ei sunt stimulați de aceste spirite să-și dorească din ce în ce mai multe jucării. Există astăzi copii care au atât de multe jucării încât costul acestora reprezintă o mică avere. Ei devin atât de ocupați cu jocurile lor încât nu-i mai interesează nimic altceva.

Demonul jocului, născut în primii ani ai copilăriei, devine din ce în ce mai puternic, insistând mereu pe noi jocuri și distracții, care se transformă mai târziu în lăcomie materială, iar apoi în sete de putere. Acesta este cel mai greu de alungat demon din ființa umană.

Oare nu ar fi mai bine dacă le-ați da copiilor voștri jucării pentru timpul liber, la fel cum am avut și Eu în copilăria Mea⁵? În acest fel, puteți trezi în ei înclinații pozitive. Pe măsură ce cresc, ei încep să se întrebe plini de entuziasm care este semnificația jucăriilor lor, ceea ce va ușura mult sarcina învățătorilor spirituali care vor apărea în viața lor, cărora le va fi mult mai simplu să sădească în sufletele lor o vie nouă, care va da în curând fructe dintre cele mai nobile. În cazul copiilor răsfățați, lucrurile se petrec exact pe dos. În loc să fie pregătiți pentru cer, ei sunt pregătiți direct pentru iad, care va triumfa asupra lor mai devreme sau mai târziu.

Oamenii maturi care au fost educați în această manieră nepotrivită ajung să se considere buni, corecți și imparțiali, ba chiar complet virtuoși, conform opiniilor lor lumești. Ei nu consideră că mai au ceva de făcut pentru a se transforma în bine, dar atunci când vor ajunge în lumea spiritelor va fi nevoie de mari eforturi pentru a-i readuce pe calea cea dreaptă. Căci pentru ei, Eu fie nu exist deloc, fie nu reprezintă altceva decât un moralist învechit, a cărui filosofie și-a pierdut valoarea astăzi, fiind înlocuită cu o alta, mult mai bună.

Evident, lucrurile se petrec cu totul altfel în lumea spiritelor. Din fericire, acolo bate un vânt al grației, dar pentru ei, acesta miroase pestilențial. De aceea, ei vor fi nevoiți să evite locurile în care bate acest vânt. Dar Eu vă spun: în zilele care vor veni, mulți oameni din această categorie se vor scufunda în mocirla cea mai de jos a materiei”.

Natura și consecințele mâniei

Pământul și luna, cap. 61

„Vom vorbi în continuare despre un alt tip foarte periculos de posesiune. Este vorba de posesiunea în trup de către Demonul Mâniei. Aceasta este cea mai periculoasă formă de posesiune, căci demonul nu numai că posedă trupul omului, dar are în subordine foarte multe alte spirite malefice.

Mânia este cel mai evident sentiment opus iubirii. Ea reprezintă principala trăsătură sufletească a lui Satan. Mânia nu poate exista fără hrană, motiv pentru care este înconjurată de nenumărate spirite care o hrănesc, pe care le sugă și le

⁵ Această perioadă este descrisă în *Evanghelia lui Iacov – Copilăria lui Iisus*.

consumă. Fiind un revers al iubirii, care nici ea nu poate exista fără să se hrănească în permanență – cu singura mențiune că hrana iubirii este tot iubirea –, mânia are și ea nevoie de o hrană continuă. Să vedem mai îndeaproape ce fel de spirite înconjoară mânia, alimentând-o.

Principala sursă de hrană a mâniei este ura, urmată de orgoliu. Urmează egoismul, invidia, lăcomia, adulterul, desfrâul și disprețul pentru tot ceea ce este divin. Se adaugă și disprețul față de semenii omului, crima și vărsarea de sânge, precum și setea de putere. Nu în ultimul rând, este vorba de lipsa totală de conștiință. Aceștia sunt asistenții Demonului Mâniei, fiecare având la rândul lui o multitudine de spirite subordonate, care pot fi recunoscute cu ușurință în nenumăratele pasiuni ale ființelor umane posedate de mânie.

Un spirit malefic este la fel de greu de izgonit din trupul omului cum este de stins un incendiu care a cuprins deja mai multe camere ale casei. În asemenea cazuri nu mai există altă soluție decât să lași focul să ardă până la ultima bârnă, și abia apoi să examinezi cenușa pentru a vedea dacă a mai rămas ceva nears.

Întrucât Demonul Mâniei este foarte rău, este bine să înțelegem cum pătrunde această scursoare a iadului în trupul uman. El intră în trupul copilului încă din timpul procreației, ca o sămânță a iadului. Nu poate lipsi, căci el este cel care determină creșterea trupului. Sămânța nu ajunge însă la un statut de independență decât dacă ființa nou-născută îi oferă prilejul de a se dezvolta.

În cazul în care copilul este educat greșit, răul se acumulează în zona ficatului. Când această otravă atinge un anumit nivel, ea permite trezirea Demonului Mâniei, care atinge astfel independența. Cât de curând, el ia în posesiune sufletul omului, atrăgându-l în sfera lui de influență, datorită căreia omul devine el însuși un demon, în cel mai scurt timp.

Nu este necesar ca acest demon trupesc să atingă nivelul de independență. Este suficient ca influența lui să se răspândească la fel ca niște aburi în întregul corp, proces care începe cu sângele. Când aburul este aproape complet răspândit, sângele omului se aprinde imediat, ceea ce permite pătrunderea aburului la nivelul nervilor, apoi al nervilor spirituali, și de acolo la nivelul sufletului. Când influența a pătruns la nivelul sufletului, omul s-a transformat deja pe jumătate într-un diavol, și el ar trebui evitat de ceilalți oameni.

Este foarte ușor să recunoști asemenea ființe umane, căci ele izbucnesc în crize la cel mai mic motiv, fiind oricând gata să sară la bătaie și să blesteme. Ele ar putea fi asemănată cu o bucată de fier încins la roșu, care pare liniștit la prima vedere, dar este suficient să arunci asupra lui câteva picături de apă pentru ca acestea să sfârâie și să scoată fum.

Copiii care au asemenea înclinații pot fi corecțati printr-o educație corespunzătoare. Nimic nu este mai rău pentru un copil decât răsfațul. Copiii răsfațați își dau seama de la cea mai fragedă vârstă că pot face absolut orice fără a fi pedepsiți. Ei îndrăznesc din ce în ce mai mult și devin din ce în ce mai neascultători. Dacă părinții nu îi pedepsesc deloc sau aproape deloc, copiii ating curând un anumit nivel de soliditate a mâniei. În curând, ei devin foarte impetuși și solicitanți, și literalmente le poruncesc părinților lor să le dea ceea ce își doresc. Dacă aceștia fac greșeala să îi refuze, ei se înroșesc de furie și devin excesiv de obraznici.

Dacă părinții unor asemenea copii se lasă intimidați de aceștia, cedând mereu în fața neobrăzării lor, copiii ating foarte repede primul grad de independență demoniacă. Ajunși la adolescență, ei ajung să le impună cu brutalitate legea părinților lor. În acest moment, părinții vor fi nevoiți să suporte consecințele felului în care și-au educat copiii, căci ar fi extrem de neplăcut dacă ei nu ar asculta de cererile acestora.

Pe măsură ce se dezvoltă, devenind din ce în ce mai puternici și mai viguroși, acești copii încep chiar să le amenințe viața părinților lor. Acest demon trupesc nu poate fi izgonit decât prin apariția bolilor (și asta numai într-o oarecare măsură), care pot apărea mai ales în momentul în care el pune stăpânire pe sângele copiilor. Câteva dintre bolile ce permit eliminarea acestui distrugător al naturii umane sunt scarlatina, rujeola, erupțiile pe piele, pojarul, etc. Acestea sunt singurele instrumente prin care răul poate fi eliminat din sânge.

După vindecarea bolii, cel mai bine ar fi ca părinții să înceteze să-și mai răsfețe copiii, crescându-i potrivit ordinii Mele (acesta este unul din motivele pentru care Dumnezeu permite declanșarea bolilor grave, cu scopul de a elimina răul instalat în trupul oamenilor, și care le-ar putea afecta definitiv sufletele). Dacă ei continuă însă să își răsfețe copiii după boală, ba chiar mai mult ca înainte, efectele se produc în avalanșă, căci atunci când demonul carnal observă că nu i se mai permite accesul prin sânge, el atacă direct nervii. Copilul devine astfel extrem de sensibil, lucru pe care părinții îl pun de regulă pe seama bolii. Pentru a nu-l irita și mai tare, ei îi dau tot ce cere acesta, chipurile din cauza nervilor lui slăbiți.

În acest moment, Eu sunt nevoit să intervin din nou, atacând trupul copilului cu o dizenterie sau cu o tuse severă, pentru a elimina această influență de la nivelul nervilor lui. Ar fi chiar mai bine dacă un asemenea trup corupt i-ar fi răpit prematur sufletului, decât să afecteze sufletul copilului. Așa se explică de ce mor atât de mulți copii, lucru care li se pare atât de nedrept părinților lor. Nu întâmplător, cei care își răsfață prea mult copiii nu au de regulă decât foarte puțini copii.

Întrucât scopul pe care l-am destinat Eu copiilor oamenilor este unul mult mai înalt decât acela de a fi simple jucării adorabile pentru părinții lor imaturi, nu am nici o altă alternativă decât să-i răpesc de la aceștia, dându-i pe mâna îngerilor Mei pentru educația lor ulterioară. De regulă, îi aleg pe acei copii care sunt foarte răsfațați de către părinții lor. Așadar, cauza morții lor este iubirea părintească excesivă. Dacă Eu i-aș lăsa în viață, mai devreme sau mai târziu sufletul lor ar deveni proprietatea iadului. De aceea, este preferabilă moartea trupului, pentru ca sufletul să fie salvat. Nu trebuie să vă mirați așadar că numărul copiilor care mor – unii chiar din leagăn – este atât de mare, căci Eu știu mai bine de ce îi răpesc din această lume. Este mai bine ca ei să devină spirite slabe ale cerului, decât spirite puternice ale iadului pe pământ.

Totuși, din cauza răutății acestei lumi, sunt nevoit din când în când să las câteva dintre aceste spirite ale mâniei să crească și să se dezvolte. În cazul în care copiii suferă anumite corecții (de pildă, dacă părinții lor ajung să li se opună cu suficient de multă putere), ei pot deveni ființe umane folositoare în anumite domenii. Totuși, dacă mânia le este pusă prea mult la încercare, ei se pot transforma în asasini, tâlhari și rebeli, chinuind în fel și chip umanitatea. De aceea, toți părinții din lume au datoria sfântă să se opună din răspuțeri atunci când descoperă în copiii lor semințele mâniei, urii, vanității, egoismului și neascultării. Dacă sunt ținuți în

frâu, acești copii se pot dezvolta în ființe umane puternice și utile, căci printr-o educație severă, impulsul malefic al mâniei poate fi transformat – printr-un proces de transmutație psihică și chimică – într-o energie benefică”.

Educația copiilor temperamental

Pământul și luna, cap. 62

Domnul: „Atunci când copiii cu o natură extrem de excitabilă sau de sensibilă încep să meargă și să vorbească, ei trebuie antrenați în tot felul de jocuri de natură să aline nervii și să înalțe mintea. Părinții ar trebui să fie deosebit de atenți la cauzele posibile ale creșterii temperaturii acestor copii, cum ar fi mișcarea sau chiar anumite stări mentale; aceste cauze pot duce cu ușurință la stări de mânie, și de aceea ele trebuie eliminate.

Dacă dincolo de toate aceste măsuri copilul se încinge și devine obraznic, pedeapsa potrivită nu ar trebui să lipsească niciodată. Nu recomand însă bătaia, ci mai degrabă postul, căci nimic nu vindecă mai bine stările de furie decât foamea. Oamenii înfomețați nu se gândesc niciodată la revoltă. În schimb, atunci când sunt sătui, nu poți avea încredere în ei.

În cazul în care copilul trebuie pedepsit pentru motivele enunțate mai sus, este foarte benefic să fie ajutat să înțeleagă că Tatăl ceresc nu i-a mai trimis pâine, din cauza faptului că a fost obraznic. Deși copiii sunt mult mai intuitivi în ceea ce îl privește pe Dumnezeu, nu strică să li se imprime asupra sufletelor lor fragede ideea că depind în permanență de Dumnezeu, care răsplătește întotdeauna binele și răul, cu aceeași măsură.

Dacă se liniștesc și se cumișesc cu adevărat, copiilor trebuie să li se explice cu aceeași atenție câtă plăcere îi fac astfel Tatălui ceresc, care spune în permanență: ‘Lăsați-i pe acești micuți să vină la Mine!’

Dacă sunt orientați astfel de mici, copiii nu vor mai întâmpina mari obstacole în viitor. Dacă nu sunt educați corect, mai târziu va fi mult mai dificil să fie readuși pe calea cea dreaptă, căci, după cum spune și proverbul, un copac bătrân nu se mai poate înclina, decât cel mult în timp de furtună, atunci când tună și când fulgeră. După ce au crescut și și-au dezvoltat plenar cunoașterea de sine, dacă încă se mai constată semne ocazionale de iritabilitate, lor ar trebui să li se recomande o viață moderată în toate, să se culce și să se trezească devreme, și să se abțină pe perioade cât mai lungi de la băuturile alcoolice și de la carnea animalelor murdare. În plus, nu ar trebui să li se permită vizitarea locurilor de distracție, îndeosebi cele în care se dansează și se joacă jocuri de noroc. Asemenea locuri trebuie evitate pe perioade lungi de timp de aceste capete înfierbântate; unii dintre ei ar trebui să le evite chiar pentru totdeauna.

De asemenea, este util ca acești oameni să se căsătorească devreme (acest lucru este valabil pentru ambele sexe), căci libidoul lor este mult mai puternic decât cel al oamenilor cu o natură mai blândă. Dar cel mai important lucru între toate, pe lângă îngrijirea naturală a sănătății: ei ar trebui să se roage foarte frecvent și să citească lucrări spirituale. În acest fel, își vor întări sufletele și vor slăbi cătușele spiritului, care, astfel eliberat, va începe cât de curând să îmi caute iubirea Mea. Întrucât acești oameni sunt supuși unor tentații mult mai mari decât restul semenilor lor, ei sunt implicit și mult mai apropiați de grația Mea. Ei sunt de regulă

oamenii care realizează marile lucrări, căci dispun de un curaj imens, - dar numai dacă sunt orientați pe calea cea dreaptă. Din rândul lor se nasc – ca să folosim o metaforă spirituală – marile palate din marmură în Împărăția Mea. Din buruieni nu poate ieși nimic bun, ci cel mult ceva comparabil cu natura lor”.

Sfaturi pentru fete

Gottfried Mayerhofer, 13.06.1872

„Dragul Meu fiu! Mi-ai cerut ajutorul și sfatul pentru fiica ta vitregă. Pentru a-ți întări credința, am să-ți răspund, dar te previn: dacă pe o parte coși, iar pe altă parte rupi, din munca ta nu poate ieși ceva bun.

Medicul care a tratat-o pe fiica ta vitregă cu preparate pe bază de fier pentru a-i regla funcția abdominală, a avut câteva succese anterioare folosind acest remediu. Într-adevăr, el a atacat boala și a privat-o de baza ei, dar nu a eliminat-o în totalitate. De aceea, după ce organismul își va reveni din această stare de slăbiciune datorată medicamentelor, boala va recidiva.

Pentru a elimina complet boala, va trebui să-ți explic detaliat ce ai de făcut, ca să poți înțelege metoda Mea de vindecare.

Ascultă, copilul Meu, ființele de sex feminin trebuie să treacă în viață prin trei etape principale. Aceste transformări nu trec neobservate (cu atât mai mult în actualele circumstanțe), fiind însoțite uneori de diferite tulburări organice care pot avea consecințe dezastruoase pentru organismul slăbit.

Încă de la naștere și până la dezvoltarea pleneră a feminității sale, fata este înzestrată cu toate organele necesare pentru naștere, deși ea nu cunoaște încă sexualitatea. Altfel spus, impulsurile ei sexuale sunt latente, fiind păstrate în această stare pentru un scop ulterior (concepția copilului). La rândul lor, organele care corespund acestui scop rămân într-o stare pasivă până când restul organismului se dezvoltă în mod corespunzător. Pe măsură ce se apropie însă pubertatea, în corpul fetei se produce o mare schimbare, la nivelul tuturor funcțiilor, pentru a pregăti astfel organismul în vederea scopului pentru care a fost creat. Eu am creat femeia cu scopul perpetuării speciei, așa că această transformare nu reprezintă altceva decât o trecere la etapa a doua a complexului trup-suflet feminin. După ce femeia și-a îndeplinit misiunea, la o vârstă ceva mai înaintată, ea intră în cea de-a treia etapă a vieții ei, în care soția și mama revin la etapa inițială (cel puțin în ceea ce privește funcțiile ei interne), aceea de non-sexualitate, astfel încât femeia nu mai poate concepe.

Între perioada de pubertate și cea în care nu mai poate concepe copii, organele femeii sunt active. Aceste transformări generează de multe ori tulburări patologice sau de altă natură, în funcție de felul în care a trăit persoana respectivă, în mod natural sau nu (la care contribuie inclusiv constituția organismului și predispozițiile psihice). La o vârstă mai înaintată, aceste tulburări apar de regulă din cauza propriilor greșeli, dar pot avea la bază și transmiterea slăbiciunilor de la mamă la copil. De aceea, ele nu pot fi vindecate decât printr-o transformare totală a stilului personal de viață.

Ascultă, fiul Meu, elementele care susțin corpul sunt cele care îl alcătuiesc, iar cele eliminate sunt produsul forței vitale a sângelui. Când sângele este plin de lichide toxice, acestea pot îmbolnăvi organele sănătoase ale corpului, devenind

incapabile să-și mai îndeplinească funcțiile la nivelul de care are nevoie organismul. Modul de viață incorect și nesănătos (inclusiv de alimentație) ajunge să se reflecte gradat la nivelul organelor interne.

Un doctor obișnuit va încerca mai întâi să vindece organul bolnav prin stimularea activității lui. El uită astfel că nu organul este vinovat de dezechilibrul generat, ci sângele care a pătruns în organ. În acest fel, el seamănă cu cel care încearcă să astupe găurile făcute într-un vas de lichidul corosiv din interior, în loc să înlocuiască lichidul, ceea ce ar face munca lui mult mai eficientă.

Suferința fiicei tale adoptive se datorează tulburărilor provocate de apropiata transformare prin care va intra în starea de maturitate. Pentru a o vindeca și pentru a-i ușura tranziția către această stare de feminitate, va trebui să te ocupi de curățarea sângelui ei de elementele sale impure. Căci simptomele declanșate nu înseamnă altceva decât o încercare a naturii de a elimina aceste substanțe impure.

Curățarea sângelui nu are nimic de-a face cu preparatele voastre medicinale de purificare. Mult mai indicată este o revenire a copilei la un mod natural de viață, inclusiv printr-o evitare totală a stimulentei și a alimentelor viciate. În acest fel, sângele ei se va curăța treptat de toate substanțele nocive. Organele vor fi alimentate astfel cu substanțe nutritive, iar procesul de eliminare va reintra în normal. Organul propriu-zis va redeveni sănătos (treptat, dar continuu), iar odată cu el și celelalte părți ale organismului.

Iar acum îți voi spune cum trebuie să procedezi pentru a realiza această purificare!

Îți voi da din nou explicații detaliate, pentru a te ajuta să scapi de prejudecățile tale instalate de atâta vreme.

Ascultă, ‘a fi bine hrănit’, adică a mânca mult și des, nu este întotdeauna un proces benefic pentru sănătate! Corpul uman are de regulă nevoie de mult mai puțină hrană pentru a funcționa corect decât credeți voi, oamenii. Un mod de viață natural, fără carnea animalelor moarte, fără condimente, fără cafea, vin sau bere, v-ar păstra sănătatea mult mai multă vreme, spre deosebire de modul vostru de viață actual, în care nu faceți altceva decât să mâncați și să beți încontinuu.

De aceea, ar trebui să veghezi ca fiica ta adoptivă să fie hrănită într-un mod natural. Evită alimentele prea hrănitoare și stimulative (de tipul condimentelor); dă-i în schimb pâine neagră (sau de seară) și fructe bine coapte, iar boala va dispărea de la sine, inclusiv toate acele tulburări intestinale. Faceți împreună plimbări prin aerul curat, la soare. O activitate moderată în aer liber accelerează mult procesul de eliminare, fortifică organele și revitalizează sângele.

Acestea sunt remediile Mele, pe care le-am creat pentru umanitate încă din timpuri imemorabile. Ele vă sunt cu atât mai benefice astăzi, când vă distrugeți singuri viața datorită concepțiilor voastre greșite, care nu consideră că iubirea și grația pot fi remedii spirituale, înlocuindu-le cu medicamente grosiere, cu otrăvuri și acizi, grăbindu-vă astfel moartea pământească.

Urmează sfatul Meu, și te vei convinge cine are dreptate, medicii voștri sau Eu, Mântuitorul lumii! Amin!”

Fructele educației bune și cele ale educației greșite

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/217

Domnul: „Oamenii își educă copiii așa cum au învățat ei că pot obține succesul lumesc, adică în funcție de tot felul de precepte raționale... Ei se folosesc de toate elementele pe care le au la dispoziție pentru a trezi intelectul copilului. În plus, acesta este stimulat prin tot felul de daruri și cadouri. Nu este de mirare că odată cu dezvoltarea intelectului, copiii devin familiarizați încă de la cea mai fragedă vârstă cu egoismul și lăcomia. Ei sunt îmbrăcați în haine luxoase, și nici măcar la vârsta de 10 ani nu știu cine sunt ei cu adevărat (nu ating cunoașterea de sine), din cauza infatuării lor. Vai de cei care îndrăznesc să li se opună dorințelor lor egoiste, fie ei copii sau chiar adulți! Aceștia își vor face din ei dușmani pe viață! Ce gânduri mai pot avea asemenea copii răsfățați pentru viața interioară, singura adevărată și vie?! Cum ar mai putea umanitatea să-și păstreze statutul ei suprem, de regină asupra naturii, asupra elementelor căreia ar trebui să domnească cu toată măreția?

Dacă părinții ar insista mai întâi asupra inimii copilului, dezvoltarea ulterioară a intelectului ar veni de la sine. În acest fel, intelectul trezit ar deveni acel Eter viu al Vieții și al Luminii, care înconjoară sufletul la fel cum Eterul Luminii înconjoară soarele, care susține astfel întreaga viață din sistemul solar.

Când sufletul se dezvoltă corect, el rămâne trezit și activ. Ceea ce voi numiți ‘intelect’ nu este altceva decât efectul activității interioare a sufletului. Lumina exterioară a intelectului iluminează chiar și cele mai critice circumstanțe exterioare, pentru ca sufletul să se descurce în ele. Apoi, voința sufletului pătrunde în această lumină exterioară, pe care o fecundează în cea mai minunată manieră, dând roade. Întrucât ordinea umanității face parte din ordinea Mea, voința și credința lor fac și ele parte din Mine, adică din voința Mea atotputernică, de care trebuie să asculte întreaga creație. Tot ceea ce dorește o asemenea ființă umană aflată la unison cu voința Mea trebuie să se împlinească, căci sfera sa vitală este unificată cu spiritul Meu, pentru care nimic nu este imposibil!”

Partea a cincea

A. Alimentația

Capitolul 1

Pericolele și influențele alimentelor impure

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/54

Domnul: „Spiritele impure, atât cele care au trăit cândva pe acest pământ, dar și spiritele naturii, care nu s-au încarnat niciodată într-un trup uman, sunt pretutindeni – în aer, pe pământ și în interiorul acestuia, în apă, foc, pietre, metale, plante, animale, inclusiv în sângele și în carnea oamenilor. Așa se explică de ce oamenii nu ar trebui să mănânce carnea animalelor sufocate și impure.

În cazuri de forță majoră, carnea animalelor impure poate fi mâncată, dar numai după ce este bine spălată și marinată în apă cu sare și cu anumite plante benefice. Apoi trebuie afumată cu fumul unor plante benefice, pentru a elimina astfel spiritele impure din ea.

Carnea animalelor de pradă este toxică pentru ființele umane, chiar dacă ar fi preparată așa cum am indicat mai sus, căci spiritele impure nu pot fi niciodată complet eliminate din ea.

În plus, oamenii nu ar trebui să bea apă din izvoare impure; ei ar trebui să-și curețe bine fântânile, așa cum le-a poruncit Moise israelienilor să facă, în Numele Meu.

Cel care respectă instrucțiunile lui Moise nu va avea probleme cu sănătatea și nu va fi niciodată posedat de spiritele impure și malefice. Acest lucru este cu atât mai sigur dacă el crede în Mine și în grija Mea părintească, consacrand tot ceea ce face în Numele Meu. Dacă nu respectă aceste indicații, din indolență, ignoranță sau prostie, el este supus în orice clipă la tot felul de influențe malefice, de toate tipurile.

Dacă Eu nu i-aș proteja pe oameni prin îngerii Mei – care au în mod natural o natură și o voință benefică – aproape că nu ar exista ființe umane pe acest pământ care să nu fie posedate! Chiar și așa, oamenii nu ar trebui să se bazeze exclusiv pe îngeri, căci aceștia nu vor interfera niciodată cu liberul lor arbitru”.

Capitolul 2

Procesul de nutriție

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/209

„Alimentele acceptate de stomac ca hrană pentru corp nu sunt atât de moarte pe cât par. Orice aliment este alcătuit din trei părți: una materială, mai grosieră, una eterică și alta substanțială. Partea materială este cea vizibilă, care poate fi simțită cu ușurință prin intermediul simțului gustativ și al mirosului. Când alimentele și băutura ajung în stomac, ele sunt gătite aici pentru a doua oară. Ca urmare a acestui proces, apar două componente principale: una materială și grosieră, care este condusă de sânge ca hrană pentru corp, pentru organe și membre, pentru intestine și mușchi, pentru toate celulele corpului.

O a doua componentă, cea substanțială sau subtilă, este eliminată mai întâi la nivelul stomacului inferior, care este împărțit în 12 compartimente. Aici, ca urmare a unui proces de fermentare, substanța eterică a hranei este separată de învelișul său material și hrănește nervii. De aceea, ea este numită „nervul spiritual”.

Componenta cea mai subtilă a hranei, care reprezintă adevărata substanță a alimentelor (de care este detașată prin procesul de fermentare), este direcționată prin intermediul splinei către inimă, pe o cale particulară, unde este complet purificată și hrănește sufletul omului. Rezultă așadar că și sufletul se hrănește cu acea parte din alimente care îi corespunde ca natură, fiind întărit cu această hrană exact la fel cum se hrănește corpul cu corespondentul ei material.

După ce componentele valoroase ale alimentelor hrănesc corpul, nervii și sufletul, deșeurile care rezultă sunt eliminate din organism prin cele două canale specifice. Dacă omul este prea lacom sau mănâncă prea mult, procesele de digestie și de eliminare sunt dezechilibrate în mod corespunzător. Din acest motiv, multe din elementele valoroase ale hranei, deopotrivă grosiere și subtile, ajung în intestine. Fără a fi eliminate, ele trec prin ficat, splină și rinichi, ajungând în cele din urmă în vezica urinară, unde fermentează din nou. Ca urmare a acestui proces apar tot felul de boli, atât la nivelul corpului cât și la nivelul sufletului. În zilele

noastre, oamenii își umplu stomacurile cu tot felul de delicatese, care conțin o mare cantitate de substanțe nefermentate (numite și spirite ale naturii, căci toate componentele substanțiale ale alimentelor sunt de natură spirituală), care ajung treptat să ia în posesiune întregul organism uman. Aceste spirite ale naturii se află într-o luptă continuă unele cu altele, generând tulburări care nu pot fi potolite decât cu ajutorul binecunoscutelor plante medicinale. Din păcate, acest ajutor nu este niciodată de prea lungă durată. Singura soluție adecvată în acest scop este revenirea la modul de viață simplu și natural, la fel ca cel al strămoșilor de altădată, cu o alimentație simplă și moderată, astfel încât corpul să rămână sănătos până la o vârstă înaintată...”.

Capitolul 3

Cea mai importantă regulă: simplitate și moderație

Casa Domnului, II/245 (8-16)

Enoh, primul mare preot al umanității, i s-a adresat regelui convertit, Lameh din Hanoh, și anturajului acestuia: „Ascultați, omul nu trăiește numai cu pâine, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu! Pâinea naturală vă dă o senzație de sațietate și vă hrănește, dar v-ați pus vreodată întrebarea: ‘Cum se face că această pâine mă satisface și mă hrănește?’ Dacă veți căuta în adâncul ființei voastre, răspunsul va veni cu ușurință: ‘Datorită faptului că elementele naturale ale hranei își au și ele originea tot în cuvântul etern și atotputernic al lui Dumnezeu!’

De vreme ce chiar și în această formă solidă, cuvântul captiv al lui Dumnezeu satură și hrănește, cu atât mai mult o va face cuvântul viu, liber și nelimitat al Domnului!

Cu toții ne tragem din cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, în întreaga eternitate, nimic nu poate fi mai hrănitor și mai satisfăcător pentru noi decât cuvântul viu al lui Dumnezeu! Omul nu trăiește numai cu pâine și cu alte alimente pământești, ci în primul rând trăiește cu cuvântul viu, născut direct din gura lui Dumnezeu.

Asta nu înseamnă că el nu ar mai trebui să pună gura pe pâine sau pe alimentele naturale, căci ele au fost create tot de Dumnezeu, care le-a mâncat alături de noi atunci când a luat forma Sa vizibilă. Important este să nu le transformăm însă într-o necesitate absolută!

Iată, această învățătură face și ea parte din ordinea divină! Iar eu vă spun: fiți moderați în ceea ce privește alimentația, căci ea ascunde o mare tentație... Atunci când mâncăm pâinea și fructele pământului, trebuie să fim foarte atenți să nu sufocăm spiritul nemuritor în învelișul său grosier! Acest proces poate fi observat cu ușurință în cazul copiilor lacomi, care ajung de regulă foarte înceți la minte, fiind incapabili să se mai preocupe de cele spirituale. În schimb, copiii mai temperați devin de obicei gânditori mult mai rafinați. Dacă acest lucru este evident în cazul copiilor, el devine încă și mai evident în cazul celor adulți, căci pasiunile lor sunt mult mai dezvoltate decât în cazul copiilor.

Hrana naturală presupune ingerarea unor elemente naturale. În mod evident, ele nu sunt de natură să se spiritualizeze singure în interiorul vostru, ci mai degrabă vă trag pe voi în jos, către lumea naturală. Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă însă o hrană spirituală, care hrănește și întărește spiritul, atrăgându-l către

viața eternă. Alimentele naturale hrănesc trupul, dar sufocă spiritul, pe care îl silesc să postească. În cazul alimentelor spirituale, deopotrivă trupul și spiritul au de câștigat. Spiritul devine mai puternic, simțurile sale se ascut și se rafinează, iar trupul devine mai suplu, modest și rezistent, la fel ca și hainele bine țesute, din fire subțiri, dar strâns împletite.

Alimentele naturale conțin de regulă spirite corupte. Dacă omul mănâncă o cantitate prea mare din aceste alimente, aceste spirite ajung să pună stăpânire pe spiritul lui, subminându-i ființa la fel cum fac viermii care rod la rădăcina unui copac, până când acesta se usucă și moare.

În schimb, hrana spirituală este pentru spirit ca un fel de ploaie vitală coborâtă din cer, care îl ajută să înflorească și să dea rod, fructul ei minunat fiind viața eternă”.

Capitolul 4

Binecuvântarea unei alimentații simple

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/182

Domnul: „Primii oameni respectau ordinea și simplitatea, așa cum i-a învățat spiritul Meu. De aceea, ei nu cunoșteau ce înseamnă boala. Cei mai mulți dintre ei atingeau o vârstă foarte înaintată fără a se îmbolnăvi vreodată, după care adormeau lin, iar sufletul lor se despărțea de trup fără teamă și fără durere.

Alimentația lor era mereu aceeași, și nu diferea de la o zi la alta. Ei se hrăneau îndeosebi cu lapte, pâine și fructe coapte. Aceste alimente le erau suficiente pentru întreaga viață. Setea și-o potoleau cu apă proaspătă de izvor.

Din acest motiv, nervii trupului lor erau hrăniți întotdeauna cu aceleași substanțe, complet benefice și nedăunătoare. În acest fel, substanțele impure și toxice nu le afectau trupurile și sufletele. De aceea, ei rămâneau tot timpul puternici și sănătoși, deopotrivă fizic și mental”.

Capitolul 5

Poruncile Tatălui pentru alimentația primilor oameni

Casa Domnului, I/17

„Mâncați întotdeauna împreună (ca o masă comună), dimineața, la amiază și seara, dar întotdeauna cu moderație și cu frică de Dumnezeu. Mulțumiți-i Lui, atât înainte cât și după masă, pentru ca mâncarea să fie binecuvântată, căci numai astfel veți putea evita moartea.

Cine nu va respecta această poruncă va observa foarte curând consecințele. Pe cel care uită de trei ori de ea, îl voi pedepsi cu un somn excesiv. Cine nu va respecta porunca din cauza voinței sale slabe va deveni la fel de mare ca și un bou, la fel de gras ca un porc, la fel de prost ca un măgar, și până și copiii își vor bate joc de figura lui. Dacă un asemenea om va dori să redevină la fel cum a fost, el va trebui să postească des și să mănânce numai pâine uscată. Dacă va persista în încăpățânarea și neascultarea lui – deși această poruncă, pe care v-am dat-o numai din iubire pentru umanitate, este extrem de ușoară – el va fi copleșit de dorința indecenței. Începând din acel moment, el va cădea continuu în păcat, și implicit în

moarte. În plus, va fi nevoit să ducă o mare luptă cu șarpele seducției, cel care a mușcat-o pe Eva, iar Eu nu voi privi către el până când nu va redeveni victorios asupra trupului său, cu o mare câință.

Dimineața, mâncați fructele copacilor; la amiază, mâncați din copacul vieții; iar seara, beți lapte și mierea pe care Eu le voi strânge pentru voi de pe crengile copacilor, prin intermediul unor animale celeste ale aerului, pe care le veți numi ‘celii’ (albine). Numele de ‘celie’ înseamnă ‘Mana cerească’. În a treia zi după Sabat veți sacrifica o oaie, o veți curăța de sângele ei, o veți frige în timpul zilei, după care o veți mânca cu bucurie seara”.

Capitolul 6

Hrana cea mai simplă, mai curată și mai sănătoasă

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/210

„Domnul consideră că peștele de calitate, pescuit din apele pure, este o masă sănătoasă. Dacă este preparat simplu, el este cel mai sănătos aliment pentru trupul uman. La fel, carnea puilor și a porumbeilor, cea a vitelor curate și sănătoase, a caprelor și a oilor care nu au suferit de boli, poate fi mâncată fără probleme, fiartă sau friptă, deși carnea friptă este mai recomandabilă decât cea fiartă. Sângele animalelor nu ar trebui niciodată mâncat de om.

Dacă nu aveți la dispoziție pește, grâul și orzul devin alimentele cele mai sănătoase, la care se adaugă laptele muls de la vacile, caprele și oile sănătoase.

Dintre legume, cea mai recomandabilă este linte, urmată de făina de porumb persan, din care se face terci.

Aceasta este cea mai simplă, pură și sănătoasă alimentație pentru oameni. Toate celelalte alimente devin toxice atunci când consumate în exces, mai ales dacă nu sunt preparate așa cum s-a menționat mai sus, pentru eliminarea spiritelor malefice ale naturii.

Fructele trebuie să fie complet coapte, și trebuie mâncate cu moderație. Chiar și așa, ele sunt mai sănătoase fierte, coapte sau uscate, pentru eliminarea spiritelor naturii nefermentate. Același principiu se aplică și rădăcinilor”.

Capitolul 7

Sfaturi și indicații referitoare la hrană

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/150 (21)

Domnul îl sfătuiește pe un străin care suferă de o intoxicație alimentară după ce a mâncat pește: „Nu mai mânca niciodată peștele care a murit în apă. După ce a fost pescuit și a murit, peștele nu ar trebui lăsat nici măcar o jumătate de oră fără a fi preparat cu sare, cimbru și chimen! Dacă îl vei pregăti în maniera evreiască, vei fi scutit pe viitor de febră. Același lucru este valabil și în ceea ce privește carnea altor animale. În plus, nu mai mânca fructe care au început să putrezească, sau pâine mușcată”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/222 (18)

Domnul: „Oamenii nu trebuie să consume niciodată sângele animalelor moarte, mai ales dacă provine de la animale sufocate, căci el conține multe spirite malefice (toxine)”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/218

Domnul: „Când mâncați pâine, făina materială este eliminată rapid prin canalele naturale. Partea substanțială a sămânței vieții trece rapid prin nervii spirituali și hrănește sufletul, devenind ‘una cu el’, în funcție de caracterul acestuia. Partea mai puțin subtilă (mai materială) a sămânței vieții a servit dintotdeauna ca temelie solidă pentru organismul fizic, la fel cum apa mozaică a servit Spiritului lui Dumnezeu. Ea devine așadar o hrană pentru corp, iar după ce este purificată corespunzător trece la rândul ei în suflet, căruia îi hrănește organele. Pe scurt, ea servește drept hrană pentru dezvoltarea organelor sufletului, și în general, pentru dezvoltarea trupului de la A la Z”.

Jakob Lorber, (nedatat)

Domnul: „Ascultă, scribul Meu drag și vrednic, care transcrii cuvintele născute din iubirea Mea pentru ridicarea spiritului, inimii și intelectului vostru. Te plângi mereu de tot felul de boli ale trupului. Uneori te doare capul, alteori picioarele sau stomacul, pe care îl acuzi de o anumită slăbiciune. Crede-Mă, nici nu s-ar putea altfel, căci ești puțin cam lacom și bei prea multă bere și prea mult vin. În general vorbind, mănânci tot ceea ce îți gădilă palatul gurii. Crezi că acest comportament îți servește trupului tău? Nici vorbă! Pentru tine, aceste alimente sunt otravă curată, dat fiind și faptul că nu mai ești tânăr.

Dacă dorești să fii sănătos și să ajungi la o vârstă încă și mai înaintată, ai grijă cu dieta alimentară! Seara, comandă o masă simplă și gustoasă, fără murături și nu prea sărată. Poți bea puțin vin amestecat cu apă, dar înainte ar trebui să te plimbi în aer liber, și astfel îți vei păstra sănătatea și puterea. În zilele frumoase, poți merge oriunde ca să găsești un vin bun, evitând astfel poșirca pe care voi o numiți bere! Această băutură are toate calitățile rele, dar nici una bună, mai ales în aceste vremuri, când malțul și hameiul sunt atât de falsificate!

Acest sfat este bun nu numai pentru trup, dar mai ales pentru sufletul și pentru spiritul tău. Cinele la restaurant, printre băutorii de bere și în tot acel fum de țigară, sunt extrem de toxice. Odată cu aceste alimente toxice pătrund în corp și tot felul de influențe malefice, care împietresc sufletul și îngreunează trupul.

La toate acestea mai contribuie și faptul că noaptea, atmosfera pământului este viciată de tot felul de influențe malefice, pătrunzând oriunde este posibil în trupurile oamenilor și afectându-le sufletele, inclusiv cu gânduri și dorințe imorale.

Ascultă, dragul Meu N.N., Eu sunt și un medic al trupului. Dacă îmi vei urma sfaturile, trupul tău va fi mereu sănătos și puternic, la fel și sufletul tău, iar spiritul tău le va putea controla cu ușurință”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/138 (17)

„Și mulți au fost aceia care s-au așezat să împărtășească împreună cu noi masa de dimineață, alcătuită din lapte de bună calitate și pâine unsă cu miere. În

această parte a țării, acest tip de mic dejun nu era considerat o delicată, dar în mediul rural, acolo unde se spune că curge lapte și miere, țărani îl consideră un mic dejun cu adevărat delicios, mai ales că mierea din ‘ținutul promis’ este cea mai bună din lume, la fel ca și laptele, care nu-și găsește echivalent în nici un alt colț de lume. După masă s-au servit fructe, pe care mulți le-au găsit excelente la gust, laudându-L pe Dumnezeu, care le-a dăruit alimente cu un gust atât de minunat, ca să nu mai vorbim de capacitatea cu care a înzestrat albinele de a culege mierea florilor și de a-și construi acele stupuri atât de ingenioase”.

Copilăria lui Iisus, 252 (3)

„Doreau cu toții și ceva bun de băut, așa că Iosif și Maria le-au pregătit niște apă cu suc de lămâie și cu puțină miere”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/240

Domnul: „Oamenii nu ar trebui să mănânce carnea animalelor sufocate, așa cum obișnuiesc unii, căci în sângele animalelor rămân anumite spirite nefermentate, care acționează ca o otrăvă pentru natura umană, contaminând sângele oamenilor. Din această cauză, oamenii se îmbolnăvesc și nu-și mai pot îndeplini îndatoririle zilnice.

Ascultați, când vinul a fermentat complet, fiind astfel curățat de toate impuritățile, el poate fi recomandat oricărui om, căci are capacitatea de a întări puterea fizică, deopotrivă interioară și exterioară! Mustul nu este însă recomandabil oamenilor, căci spiritele impure ale naturii nu au fost încă eliminate din această băutură în care procesul de fermentație nu s-a încheiat. De aceea, nu ar trebui să beți decât vin vechi și curat. Mustul trebuie mai întâi purificat complet, după care trebuie să aștepte cel puțin 2-3 ani”.

Casa Domnului, II/22 (12 și 17)

Domnul: „Voi sunteți cu toții binecuvântați, căci mâncați pâinea direct din mâna Mea, în calitate de copii ai Mei. Dar și mai binecuvântat este acela care Mă primește ca oaspete, și care ține tot timpul masa pregătită în inima lui, având grijă ca flacăra cuptorului Meu să nu se stingă niciodată... Adevăr vă spun, dacă Eu voi apărea pe neașteptate și îmi voi găsi gazda în plină activitate în jurul cuptorului Meu și în coliba Mea, îi voi spune: ‘Cu adevărat, răsplata și bucuria ta vor fi nesfârșite!’”

Domnul: „Dacă îi oferiți cuiva mâncare și băutură în Numele Meu, este ca și cum Mi le-ați oferi Mie! Iar Eu voi binecuvânta mâncarea și băutura, ca și cum aș fi chiar Eu la masă!”

Capitolul 8

Hrana oamenilor spiritualizați

Pământul și luna, cap. 35

„În timpurile de altădată, când oamenii trăiau într-o manieră mult mai simplă decât astăzi, erau mulți aceia care aveau așa-numita ‘față dublă’ (vederea spirituală). Ei trăiau în mod natural în ambele lumi. Acest lucru ar fi cu ușurință posibil chiar și în zilele moderne, dacă v-ați schimba alimentația. Mâncărurile foarte complicate din ziua de astăzi nu fac nici un bine oamenilor. Odată cu ingerarea alimentelor, ei își corup într-o asemenea măsură natura, încât sufletul rămâne înlănțuit în ea, la fel ca o pasăre prinsă într-o capcană. Sufletul nu-și mai poate relua activitatea normală, căci zborul face parte din natura sa, iar acum îi este interzis.

Ce fel de alimente mâncau strămoșii oamenilor? Hrana lor era alcătuită în principal din legume, fierte la foc mic cu puțină sare, și pe care nu le mâncau niciodată fierbinți. Se adăugau pâinea simplă, mierea și laptele, o hrană simplă, cu ajutorul căreia oamenii ajungeau până la vârste înaintate, fără să-și piardă niciodată cea de-a doua vedere.

Din când în când, ei consumau cu moderație puțin vin, dar niciodată atât cât să se îmbete.

Carnea trebuie mâncată numai în anumite momente ale zilei, niciodată mai mult de șapte zile la rând, cu moderație, și întotdeauna trebuie să provină de la animale proaspăt tăiate. Peștele este mult mai sănătos decât porumbelul; porumbelul este mult mai sănătos decât puiul; puiul este mult mai sănătos decât mielul; mielul este mult mai sănătos decât carnea de capră; carnea de capră este mult mai sănătoasă decât cea de vită sau de vițel. Între diferitele tipuri de pâine, cea din grâu este cea mai indicată⁶. Felurile de carne indicate mai sus nu trebuie amestecate între ele. Fructele trebuie întotdeauna mâncate cu moderație, și numai bine coapte. Același lucru este valabil și pentru rădăcinoase, care nu trebuie mâncate decât câte un fel odată.

Dacă primește toate aceste tipuri de alimente, corpul nu va cunoaște obezitatea și inerția care o însoțește, iar sufletului nu-i va fi greu să manevreze cu ușurință această mașinărie. Ca să nu mai vorbim de faptul că nefiind ocupat prea tare de trupul său, el se va putea consacra și altor activități.

Ascultați, în timpurile de demult, majoritatea oamenilor – dar mai ales cei care trăiau în munții înalți – trăiau în acest mod simplu și sănătos. Ei aveau vederea interioară trezită, trăind în mod natural împreună cu spiritele, care îi învățau în legătură cu numeroase subiecte. Astfel, spiritele îi învățau pe oameni care sunt efectele benefice ale plantelor, sau unde erau ascunse metalele prețioase și celelalte minereuri. Tot ele i-au învățat pe oameni cum pot prelucra aceste metale, topindu-le și dându-le forma uneltelor dorite. Aproape că nu exista casă în munți care să nu aibă propriile ei spirite ale casei, la fel cum se obișnuiește astăzi cu servitorii. Ascultând sfaturile lor, oamenii – îndeosebi cei care trăiau în munți – erau mult mai înțelepți, trăind în armonie cu forțele secrete ale naturii, cu care se aflau într-o adevărată intimitate și care stăteau tot timpul la dispoziția lor”.

Capitolul 9

Spiritul vinului și alte spirite ale naturii

⁶ N. Ed. Această indicație nu mai este valabilă în zilele noastre, când grâul a fost modificat și are 40 de cromozomi, spre deosebire de cei 4 cromozomi pe care îi avea la începutul secolului trecut.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/187

Domnul le vorbește discipolilor Săi: „Dragii Mei prieteni, când vinul este consumat cu măsură, el permite întărirea membrelor și organelor corpului. Dacă este consumat însă în exces, el trezește spiritele rele ale cărnii și amorțește simțurile. În continuare, spiritele rele trezesc dorința carnală numită lipsă de castitate și indecență. În acest fel, sufletul devine impur pentru o lungă perioadă de timp, fiind predispus către harță, lene, plictiseală, de multe ori fiind de-a dreptul mort. De aceea, beți cu măsură, iar trupul vostru nu va avea de suferit!

Carnea și sângele omului sunt pline de spirite malefice ale naturii. Ele sunt numite malefice din cauza faptului că sunt supuse judecății. Dacă nu ar fi supuse judecății, ele nu s-ar regăsi în carnea și în sângele vostru. Abia când corpul intră în stare de putrefacție sunt eliberate aceste spirite de dependența lor.

Aceste spirite ale naturii nu se regăsesc numai în carnea voastră, ci și la nivelul elementelor, care multă vreme nu vor putea fi considerate benefice. Elementele devin benefice numai în ființa celui care a devenit absolut pur prin intermediul Meu, conform ordinii divine.

Priviți piatra care zace complet moartă la sol. Ea nu este moartă decât în aparență! Insultați-o cu o lovitură puternică sau frecați-o și veți constata din scânteile pe care le emite că în ea se ascund spiritele condamnate ale naturii! Dacă o încălziți multă vreme la foc, ea se va topi și va începe să curgă. Așa își produc oamenii sticla lor atât de scumpă!

Așadar, spiritele rele și nefermentate ale naturii se găsesc peste tot, oriunde există pământ, apă și aer. Iar pământul reprezintă calea de salvare a celor mai mature dintre ele, care vor trece apoi pe un nivel superior de dezvoltare.

Există o mare diferență între spiritele rele (sufletele celor plecați dintre voi) care îi posedă pe oameni și spiritele nefermentate ale naturii, din care este alcătuit pământul și toate elementele sale. Între ele există totuși o relație strânsă și reciprocă. Astfel, dacă omul nu își trezește în prea mare măsură spiritele rele ale naturii în trupul lui, el nu va putea fi posedat cu ușurință nici de către spiritele răutăcioase ale oamenilor plecați pe lumea cealaltă.

De aceea, Eu vă avertizez de fiecare dată: evitați pasiunile excesive, care nu reprezintă altceva decât consecința trezirii diferitelor spirite ale cărnii și ale sângelui. De îndată ce sunt trezite, acestora li se alătură și sufletele impure ale celor decedați, care continuă să bântuie prin regiunile inferioare ale pământului. Din această asociere se naște așa-numitul fenomen al ‘posesiunii’”.

Capitolul 10

Fumatul tutunului și alte prostii

Pământul și luna, cap. 59

Domnul: „Voi invitați singuri majoritatea bolilor prin obiceiurile voastre, prin care nu faceți altceva decât să invitați în trupul și în ființa voastră tot felul de locuitori ai iadului, de multe ori încă din tinerețe. Oamenii care fac asemenea prostii nici măcar nu-și dau seama că invită astfel în casa lor tot felul de oaspeți străini și nepoftiți, de cea mai joasă categorie. Aceste spirite urmăresc să trezească

pasiunile senzoriale în trupul stăpânului lor, acționând inclusiv asupra sufletului, care începe să-și găsească astfel plăcerea în tot felul de lucruri lumești.

Printre acestea se numără mai presus de orice: ‘moda!’, care înseamnă acoperirea unor trupuri fermecătoare cu tot felul de haine în acord cu ultima modă, împletirea părului cu tot felul de zorzoane și ungerea pielii cu diferite uleiuri strălucitoare.

În ceea ce îi privește pe bărbați, aceștia nu se pot dezlipi de țigara din colțul gurii! Mulți filfizoni tineri, mai ales dacă dispun de bani, fumează într-o singură zi suficient cât să hrănească zece oameni săraci.

Ar trebui să știți care este semnificația fumatului, care este atât de la modă în zilele noastre. Locuitorii malefici fac toate eforturile să familiarizeze sufletul gazdei lor – încă din timpul vieții fizice – cu vaporii otrăvitori ai iadului, cu scopul ca după moarte, sufletul care și-a părăsit corpul fizic să nu-și dea imediat seama de oaspeții săi mizerabili, care îl vor putea atrage astfel până în cel de-al treilea iad...

Cred că puteți înțelege cu ușurință acum de ce am insistat de atâtea ori împotriva acestui obicei detestabil care este fumatul”.

Capitolul 11

Indicații referitoare la dieta alimentară

Puterile vindecătoare ale soarelui, pag. 11

„În general, vă recomand moderația în toate: alimentație, băutură, somn, îmbăiere, spălare și recreație. În particular, vreau să insist asupra eliminării complete din meniul vostru a mâncărilor acre și condimentate, inclusiv a băuturilor stimulative, mai ales a cafelei și a berii. Dacă ar exista o bere foarte pură, făcută din orz și din hamei, consumul ei moderat nu ar crea probleme deosebite, deși nu este un aliment integral, întrucât conține tot felul de influențe negative. Oricum, așa cum este ea preparată la ora actuală, berea nu reprezintă o băutură hrănitoare și nu potolește setea, ci doar amețește. Altfel spus, este otravă curată.

Cafeaua este în schimb cea mai rea dintre toate substanțele vegetale pe care oamenii au ales să o consume. Fructele ei nu ar trebui consumate decât de către cai, cămile și dromaderi, fiind create special pe hrana lor, întrucât le stimulează și le întărește nervii. Asupra oamenilor planta are efecte opuse, intoxicând sângele și stimulând excesiv genitalele. Ea creează și alte tulburări la nivelul corpului, îndeosebi al celui feminin, întrucât nimic nu inhibă digestia alimentelor integrale la fel de mult ca și cafeaua.

Mesele proaspete pregătite din făină, în asociere cu supele din carne sau cu laptele degresat, sunt preferabile oricăror alte alimente – evident, numai dacă sunt consumate cu moderație. Puteți adăuga și alte legume, exceptând lintea și fasolea; de pildă, fulgii de porumb cu apă sau lapte, sub formă de supă sau de terci, orezul bine fiert, sau făina de mei cu supă sau lapte degresat. Dacă este preparată corect, carnea este un aliment perfect sănătos. Ea trebuie mâncată însă cu moderație, cu o garnitură de fructe coapte, precum merele, perele sau prunele. Combinația cu fructele este necesară, întrucât carnea conține elemente ale sufletului animalului decedat, de un tip inferior, în timp ce fructele au chiar efecte vindecătoare în cazul anumitor boli.

Elementele care hrănesc sufletul din anumite plante și rădăcini (între care trebuie menționați cartofii) sunt mult mai impure chiar decât cele din carnea animalelor, și ar trebui evitate în timpul recuperării după o boală sau după un tratament medical”.

Capitolul 12

Viața Domnului ca exemplu de alimentație corectă

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/210

Domnul: „Dacă omul dorește să rămână perfect sănătos din punct de vedere trupesc și sufletesc, el ar trebui să se hrănească cu moderație, încă din copilărie, cu alimente curate.

Priviți-Mă pe Mine! Din punct de vedere trupesc, sunt și Eu un om ca și voi, dar Eu mănânc întotdeauna aceleași lucruri, și îmi potolesc setea cu vinul cel mai pur și mai nobil – dar întotdeauna cu măsura cuvenită! Ceea ce mănânc astăzi în fața ochilor voștri mâncam și în timpul copilăriei Mele. La fel mănâncă și adepții Mei, între care mulți au fost pescari. Ei obișnuiau să vândă surplusul de pește pentru a-și cumpăra haine, pâine, sare și vin, pe care îl împărțeau însă cu apă. Întrebați-i dacă a suferit vreunul dintre ei de vreo boală, cu excepția unuia singur, la care nu doresc să fac referire acum.

Eu vă spun: dacă oamenii ar fi continuat să se hrănească cu alimentele pe care li le-a recomandat profetul Moise, medicii voștri nu ar fi avut nimic de lucru. Istoria bolilor pe acest pământ a început atunci când ei și-au schimbat obiceiurile alimentare, copiindu-le pe cele ale păgânilor sau ale epicurienilor de astăzi, îndopându-și trupurile cu tot felul de delicatese”.

Capitolul 13

Vegetarianismul

Gottfried Mayerhofer, 12.09.1870

„Orice fel de moarte nenaturală reprezintă un act de violență, declanșând prin procesul de descompunere tot felul de influențe care existau în stare latentă în carnea și în sângele animalului. Așa am organizat Eu viața la nivel animal. În urma morții violente, sângele și carnea își schimbă compoziția. Se petrec astfel anumite procese toxice, ale căror efecte sunt parțial eliminate prin fierbere și prin prăjire, dar nu în totalitate. Nu este de mirare că imediat după ingerarea acestor alimente, corpul uman reacționează prin anumite tulburări specifice, îndeosebi dacă mănâncă din carnea animalelor sălbatice, care au murit cu o stare intensă de teamă și tulburare.

Un alt motiv de precauție în ceea ce privește carnea animalelor se referă la faptul că acestea sunt la fel de diferite între ele cum sunt ființele umane. Există animale blânde și altele vicioase, animale prădătoare și altele foarte ușor de domesticit. În mod evident, carnea lor va fi foarte diferită.

Cine se poate abține complet de la mâncatul cărnii sau care o mănâncă cu moderație se protejează astfel de o multitudine de influențe animalice. Vegetarianismul asigură un corp sănătos și un spirit puternic, spre deosebire de

alimentația pe bază de carne, care poate conduce la declanșarea a numeroase boli și tulburări, a căror cauză nu este întotdeauna ușor de decelat.

Dacă sunteți înzestrați cu spiritul sublim al compasiunii și nu doriți să luați viața unui animal, numai pentru a-i transforma carnea în propria voastră carne, procedați cât se poate de corect! Căci dacă omul simte o influență spirituală, el nu ar trebui să i se opună, în caz contrar riscând să suporte consecințele negative ale acțiunii sale! Din același motiv, carnea nu trebuie complet interzisă, întrucât reprezintă o sursă de hrană pentru oameni, care au latitudinea de a hotărî singuri dacă preferă să o mănânce sau nu. Dacă Eu aș fi dorit să nu mâncați deloc carne, v-aș fi organizat astfel trupul încât să nu o puteți mânca, la fel ca în cazul oilor, vacilor și cailor, care nu tolerează nici un alt fel de hrană decât plante și fructe. De vreme ce am făcut din om Domnul Pământului, i-am dat un corp care să se poată adapta la toate tipurile de climă și la toate felurile de produse alimentare.

Ca întotdeauna, atrag din nou atenția că ce este prea mult nu este sănătos. Omul a fost înzestrat nu numai cu capacitatea de a mânca orice, ci și cu un intelect cu ajutorul căruia poate discerne, opunându-se dorințelor și poftelor sale, astfel încât stomacul să nu devină Dumnezeuul său! Această luptă între intelect și corp, al cărei principiu fundamental are la bază vegetarianismul, conduce la întărirea sufletului și menține sănătatea trupului, servind astfel ca instrument eficient sufletului!”

Capitolul 14

Dieta pe bază de carne

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/239

Domnul: „În caz de forță majoră, puteți mânca orice fel de carne, căci acest lucru nu vă va face nici un rău. Orice aliment pe care omul este silit să-l mănânce în slujba Mea este curățat de Mine. În acest caz, el trebuie să dea dovadă însă de o moderație chiar mai mare decât în mod obișnuit. Carnea porcilor este bună, dar sângele lor trebuie foarte bine curățat, iar carnea trebuie marinată timp de șapte zile în oțet cu sare și cu cimbru. Ea trebuie scoasă apoi din această saramură și uscată bine cu o bucată de pânză, fiind afumată la un foc din lemne și ierburi timp de câteva săptămâni, până când devine complet uscată. Carnea de porc trebuie preparată într-un vas umplut jumătate cu apă, jumătate cu vin, la care se adaugă cimbru și pătrunjel. Masa rezultată va fi una cât se poate de sănătoasă și de gustoasă. Aceste animale trebuie tăiate întotdeauna iarna.

În mod similar trebuie să procedați și cu alte animale murdare. Mâncată cu moderație, carnea lor nu îi face rău omului. Același lucru este valabil pentru animalele de uscat, pentru zburătoare și pentru cele marine!”

Partea a cincea

B. Postul și asceza

Capitolul 1

Postul corect

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/85

Domnul: „Printr-un post corect și prin rugăciune, sufletul devine mai eliberat și mai spiritual; dar nimeni nu poate cunoaște fericirea supremă numai prin post și prin rugăciune. Acestea trebuie dublate de credința în Mine și de împlinirea voinței Tatălui ceresc, așa cum v-am învățat Eu și cum vă învăț și astăzi. Orice om poate cunoaște această stare supremă, fără să postească și fără să se abțină neapărat de la anumite alimente.

Oricine practică iubirea și dăruirea către aproapele său, postește. Postul lui este cel mai plăcut în fața lui Dumnezeu, conducându-l pe om până la viața eternă. Cine are mai mult, trebuie să dea mai mult; cine ar puțin, trebuie să împartă chiar și acest puțin cu semenii săi mai săraci. În acest fel, el va aduna comori în ceruri! Actul dăruirii este mult mai binecuvântat de cel al primirii.

Cel care dorește cu sinceritate să postească în fața lui Dumnezeu și a vieții eterne a sufletului, trebuie să se abțină să mai păcătuiască, din iubire față de Dumnezeu și față de semenii săi. Căci păcatele sunt o povară pentru suflet, și este foarte greu ca sufletul astfel împovărat să se înalțe până la Dumnezeu.

Cei care se complac în lăcomia lor – așa cum au făcut pe timpuri fariseii și alți oameni bogați – întorcând urechea lor oarbă către cei sărmani, păcătuiesc împotriva poruncii postului, la fel ca și adulterii și cei care se duc la prostituate.

Dacă trupul atrăgător al unei fecioare, sau chiar al soției altui bărbat, vă atrage și vă ispitește, întoarceți-vă ochii în altă parte și abțineți-vă de la plăcerile cărnii! Numai atunci se poate spune că ați postit cu adevărat!

Dacă cineva vă insultă și vă ofensează, iertați-l, mergeți la el și împăcați-vă. Numai atunci se poate spune că ați postit cu adevărat!

Dacă îi răspundeți cu bunăvoință celui care a greșit față de voi, și dacă îl binecuvântați pe cel care v-a blestemat, numai atunci se poate spune că ați postit cu adevărat!

Ceea ce intră în gură pentru hrănirea și întărirea trupului nu-l pângărește pe acesta, dar cuvintele care ies din gură, rănind, defăimând, calomniind, rostind obscenități, bârfind, blestemând, depunând mărturie mincinoasă, sau rostind tot felul de minciuni ori de blasfemii, toate acestea pângăresc sufletul omului. Cine rostește asemenea cuvinte încalcă postul, căci a posti cu adevărat înseamnă a te nega pe tine însuși în toate, a accepta povara ce ți-a fost desemnată și a Mă urma pe Mine, căci Eu Însumi sunt plin de răbdare și de bunătate.

Dacă cineva mănâncă cutare sau cutare pentru a-și potoli foamea, el nu face un rău nimănui. El trebuie să fie atent doar la calitatea alimentelor ingerate, pentru a nu se îmbolnăvi.

Trebuie să fiți atenți mai ales atunci când mâncați carne, dacă doriți să vă păstrați sănătatea o perioadă cât mai lungă de timp. Carnea animalelor sufocate nu este bună pentru sănătatea omului, căci permite transferul spiritelor malefice în nervii omului. La fel, carnea animalelor murdare nu poate fi mâncată decât dacă este preparată într-un anume fel, pe care l-am descris anterior. Când voi, discipolii Mei, veți merge în lume pentru a răspândi cuvântul Meu printre diferitele națiuni, mâncați tot ceea ce vi se pune în față, dar nu depășiți niciodată măsura. În acest fel, veți ține postul corect. Orice altă manieră de a posti nu reprezintă altceva decât o

superstiție și o nebunie specifică oamenilor, la care ar trebui să fie învățați să renunțe, dacă doresc cu adevărat acest lucru”.

Capitolul 2

Lăcomia și negarea de sine corectă

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/207

Domnul: „Indulgența și risipa fac ca sufletul să devină senzual și materialist, epuizându-l mai devreme sau mai târziu. Corpul nu are nevoie de nici un fel de surplus, care rămâne la nivelul sufletului și îl îngreunează. Îngrozit, sufletul încearcă prin toate mijloacele să se elibereze de povara nedorită, luând-o pe căi ocolite, precum: diferite tipuri de lipsă de castitate, pasiunile trupești, adulterul, etc. Întrucât pasiunile de acest fel fascinează sufletul prin plăcerea pe care i-o oferă, el devine din ce în ce mai desfrânat, apelând chiar la o indulgență și la o risipă din ce în ce mai mare. În final, el devine complet senzual (material), iar în ceea ce privește viața spirituală – complet întunecat, împietrit și nesimțit, pentru ca în cele din urmă să devină orgolios, răutăcios și îngâmfat. Când sufletul își pierde complet valoarea spirituală datorită modului său de viață, murind practic din punct de vedere spiritual, el începe literalmente să construiască un tron pentru lăcomia sa, fiind chiar cinstit și respectat de alții pentru că este atât de lacom”.

Capitolul 3

Diferite indicații și sfaturi

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/167 (12, 14)

Domnul le vorbește celor care doresc să postească, dar la un moment nepotrivit (sau prematur): „Din cauza existenței sale continue, deși temporare, corpul are nevoie de o anumită cantitate de hrană, pentru a fi întărit. Sufletul are și el nevoie de o anumită hrană subtilă, dacă dorește să crească în cunoaștere și din perspectiva voinței. De aceea, postul excesiv și lipsit de temeiu nu reprezintă altceva decât o prostie, putând deveni chiar un păcat, la fel ca și opulența excesivă. Cine dorește să trăiască în armonie cu ordinea divină trebuie să fie moderat în toate, căci orice exces va avea mai devreme sau mai târziu consecințe negative pentru trup, suflet și spirit. De aceea, mâncați și beți, veselindu-vă, și bucurați-vă astfel inima!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/222 (6-7)

Domnul: „Există oameni care țin nenumărate zile de post, cu mare strictețe, convinși că vor câștiga astfel Împărăția lui Dumnezeu; Eu vă spun că ei se înșală! Evident, asta nu înseamnă că trebuie să deveniți lacomi, risipitori și bețivi! Ceea ce vă recomand Eu este moderația în toate!”

Scrisoarea lui Pavel către laodiceeni, cap. 2 (4-6)

Pavel s-a adresat astfel congregației din Laodicea: „Dacă cineva vă spune că cutare sau cutare aliment nu este bun și nu trebuie mâncat, căci – potrivit lui Moise – este ‘necurat’, eu îi răspund: Moise și profeții și-au găsit împlinirea și

mântuirea în Christos. Domnul nu ne-a interzis nici un fel de hrană. El Însuși a mâncat și băut alături de păcătoși și de păgâni. Și ne-a spus: ‘Nu ceea ce vă intră pe gură vă pângărește, ci ceea ce vă iese pe gură, cuvintele de bârfă, dorințele ticăloase, invidia, crima, furia, lăcomia, voracitatea, desfrâul, adulterul, și toate celelalte de același fel, acestea sunt cele care pângăresc sufletul omului!’”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/156 (4-7)

Domnul: „Un om se poate izola total de restul lumii, așa cum fac călugării carmeliți sau cei de pe Muntele Sion, care nu privesc niciodată chipul feminin și se hrănesc numai cu rădăcini, mure și miere, precum și cu Pâinea Sfântului Ioan. Unii dintre ei chiar s-au emasculat de dragul Împărăției lui Dumnezeu, sub pretextul că astfel nu vor mai cădea în tentație și nu vor mai încălca porunca. Dar la ce le folosesc toate acestea? Eu vă spun: ele nu le folosesc la nimic, nici lor, nici altor oameni care procedează la fel. Căci Dumnezeu nu a revărsat asupra oamenilor diferite puteri, aptitudini și capacități numai pentru ca aceștia să renunțe la ele prin te miri ce mânăstire, ci pentru ca oamenii să fie activi și să respecte din proprie inițiativă voința lui Dumnezeu, în folosul lor și al semenilor lor! Dumnezeu nu le-a spus niciodată oamenilor: ‘Mutilați-vă și emasculați-vă, pentru ca trupul femeilor să nu vă mai seducă!’ Dimpotrivă, atunci când i-a dăruit o soție, el i-a spus lui Adam: ‘Mergeți și vă înmulțiți, și umpleți pământul!’ iar în Cartea lui Moise se adaugă: ‘Nu comiteți păcat trupesc și nu fiți desfrânați; nu râvniți la nevasta aproapelui vostru; și nu comiteți adulter!’ Oamenii trebuie să lucreze în această lume și trebuie să reziste în mod conștient tentației, căci numai astfel poate deveni puternic sufletul, și numai astfel puterea lui Dumnezeu va coborî asupra lui!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, VII/141 (15)

Domnul: „Dacă cineva a păcătuit, el ar trebui să se compare cu cel împotriva căruia a păcătuit, iar apoi să nu mai facă niciodată la fel. Și astfel, păcatele îi vor fi iertate. Numai prin rugăciune, post și penitență, păcatele nu vor fi iertate, dacă persoana în cauză nu se abține să le mai comită în continuare”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/42 (3)

Domnul: „Gata cu ruperea hainelor și cu cenușa în cap (n.n. expresie consacrată pentru penitență)! Gata cu penitența și cu postul, cu sacrificiile din templu pentru iertarea păcatelor; căci în fața Mea, ele nu au nici cea mai mică valoare! În schimb, manifestați-vă voința fermă de a vă schimba viața și de a renunța la păcat! Trăiți iubirea de Dumnezeu și pentru semenii voștri, credeți plener în Dumnezeu și în venirea Lui pe pământ în trup uman, prin Mine! Numai atunci veți fi binecuvântați, iar sufletul vostru va fi întărit întru spiritul Meu, care sălășluiește în propriul lui spirit activ”.

Casa Domnului, I/99

„Ascultați! Cine v-a impus vouă să postiți? De ce nu mâncați atunci când vă este foame? V-a poruncit vreodată Iehova să postiți? În ce fel credeți voi că-i

serviți lui Dumnezeu dacă postiți, dacă vă pedepsiți singuri prin post și dacă vă luptați astfel împotriva propriei voastre naturi?

Dumnezeu nu l-a creat pe om pentru a-i dicta porunci aberante și legi absurde, ci pentru a trăi în conformitate cu Ordinea Divină. De aceea, el poate să mănânce și să bea în funcție de necesitățile naturale ale corpului său. Mai presus de orice, el trebuie să-L recunoască și să-L iubească pe Dumnezeu, iar apoi să-și iubească semenii la fel de mult ca pe sine însuși. Iată, asta v-a cerut Dumnezeu, și nimic altceva! Nu există nici o altă poruncă decât cea a iubirii. Aflați în inima voastră că Dumnezeu nu-și găsește plăcerea în starea de sclavie și de stupiditate, ci numai în iubirea și libertatea voastră!”

Partea a cincea

C. Extrase din Copilăria lui Iisus

Capitolul 1

Un mic dejun vesel

Capitolul 228

„... După ce toată lumea s-a așezat la masă, s-a servit un pește foarte apetisant. Cirenius și-a exprimat uimirea că Iosif a obținut o cantitate atât de mare de pește dimineața devreme. Iosif l-a indicat atunci pe uriașul Ionatan și a remarcat, nu fără umor: ‘Iată, când ai ca prieten un pescar atât de iscusit, nu trebuie să mergi prea departe ca să aduni pește!’

Cirenius a zâmbit și a spus: ‘Da, desigur, ai dreptate. În asemenea circumstanțe, peștele nu-ți va lipsi niciodată, mai ales atâta vreme cât în casa ta se află Cineva (Iisus)!’. La care Iosif și-a ridicat mâinile și, foarte emoționat, a spus: ‘Da, frate Cirenius, Cineva de care nu vom fi niciodată vrednici, în eternitate! Fie ca El să binecuvânteze pentru noi toți acest mic dejun, pentru ca el să ne întărească cu adevărat membrele și organele, dar mai ales iubirea noastră față de El, Tatăl preasfânt!’”

Capitolul 2

Felul favorit de mâncare al copilului Iisus

Capitolul 263 (11-16)

„... Oaspeții au intrat în sufragerie, unde îi aștepta masa gata pregătită. Când micuțul Iisus a văzut pe masă pește, El a zâmbit, după care a alergat la Salomeea și i-a spus: ‘Cine ți-a spus că îmi place peștele? Sunt foarte mulțumit de ceea ce ai gătit! Ascultă, dintre toate felurile de mâncare, pe acesta îl prefer cel mai mult! Îmi plac și prăjiturile cu miere, și ciorba de pește cu pâine din grâu, dar mai presus de orice prefer peștele’”.

Capitolul 3

Peștele rece cu ulei și cu suc de lămâie

Capitolul 215

„S-au întors cu toții în casă și s-au așezat la masă, așa cum le-a indicat Copilul divin. Pe masă se aflau trei pești mari, neatinși; între timp, aceștia se răciseră. Evreii nu aveau voie să mănânce peștele rece. De vreme ce soarele nu apusese încă, peștele mai putea fi mâncat, dar ar fi trebuit – potrivit cutumei – să fie reîncălzit.

În acest moment, Copilul a spus: ‘Iosif, nu este necesar să faci acest lucru! De acum înainte, veți putea mânca peștele și dacă este rece, câtă vreme a fost fript înainte. În loc să-l mai reîncălzești, mai bine fă un sos din ulei și lămâie, iar peștele va avea un gust mai bun decât dacă l-ai reîncălzi!’

Iosif a urmat imediat sfatului Copilului Iisus și a adus un coș cu lămâi proaspete și o vadră de ulei proaspăt.

Cirenus a fost primul care s-a servit din pește, peste care și-a turnat din sosul de ulei și lămâie. După ce a început să mănânce, nu-și mai găsea cuvintele de laudă pentru cât de bun era peștele astfel pregătit.

La care Copilul a zâmbit și i-a spus cu prietenie: ‘Domnul este cel mai bun Bucătar! De aceea, puteți mânca peștele rece, cu ulei și lămâie. Peștele rece, dar bine fript, poate fi comparat cu starea în care se află un păgân, în timp ce sucii de lămâie reprezintă forța care emană din Mine, care îl atrage pe acesta, iar uleiul simbolizează cuvântul Meu, orientat către el!’

Și toți cei de față au fost cât se poate de emoționați și foarte uimiți de înțelepciunea micului Iisus”.

Capitolul 4

Oaspeții pe placul lui Dumnezeu

Capitolul 141 (11-24)

„Copilul Iisus l-a chemat pe Cirenus și i-a spus: ‘I-ai adus multă bucurie lui Iosif, cel mai pur om de pe pământ. Iată, astăzi ne oferi un festin regal, la care ai pregătit feluri de pe trei continente, unul mai gustos decât altul! În această privință, trebuie să-ți spun că te descurci foarte bine! Adevăr îți spun, în întreaga eternitate nu a căzut vreodată o onoare mai mare asupra vreunei case decât cea care se revarsă acum asupra casei tale! Căci în casa ta se află acum Cel asupra căruia toate puterile cerului nu îndrăznesc să își ridice ochii!’

Dar este un lucru pe care l-ai uitat! Trimite-ți servitorii și invită-i în casa ta pe toți cerșetorii, schilozii, sârmanii, orbii și nefericiții acestei lumi. Pune o masă și pentru ei, și lasă-i să ia parte la festin! Abia atunci, totul va fi într-o perfectă ordine!’

Auzind aceste cuvinte, Cirenus l-a sărutat pe Copilul divin, apoi i-a ascultat sfatul. În mai puțin de o oră, imensul hol al casei sale era arhiplin de oameni sârmani.

Partea a cincea

D. Rugăciunea la masă, binecuvântarea și festinul iubirii

Capitolul 1

Rostirea rugăciunii la masă

Robert Blum, II/254

„Dragul meu Tată ceresc! Tu îi binecuvântezi pe toți oamenii de pe pământ cu mâncare și cu băutură. Cei care se vor orienta către Tine înainte de a-și savura masa, mulțumindu-Ți și cerându-Ți binecuvântarea, vor fi hrăniți plinar de mâncarea ingerată. Cei care refuză să facă acest lucru, sub pretextul că mâncarea a fost deja binecuvântată, și că ar fi o prostie și o superstiție să repeți această binecuvântare, nu se vor bucura de binecuvântarea Ta fizică și spirituală ca urmare a mesei lor. Căci nimeni nu-ți poate mulțumi îndeajuns, plin de iubire și de recunoștință, iar preaplinul binecuvântărilor Tale nu are cum să-i facă cuiva rău! De aceea, binecuvântează pentru noi darurile primite de la Tine, preaiubitul meu Tată!”

Capitolul 2

Promisiunea binecuvântării

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/11 (11)

Domnul le-a recomandat celor pe care i-a vindecat de anumite boli grave ale stomacului: „Înainte de masă, căutați-L pe Domnul în inimile voastre, pentru ca El să binecuvânteze mâncarea și băutura pentru voi și pentru toate ființele umane. Căci El ascultă întotdeauna aceste rugăciuni. Și orice veți mânca, vă va întări și vă va hrăni corpul”.

Capitolul 3

Festinel iubirii

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/166

Domnul: „Voi știți că toți preoții, cei evrei și cei păgâni, cunosc anumite ritualuri de purificare și de curățire exterioară, obligându-și credincioșii să le accepte și să le aplice, sub amenințarea celor mai cumplite consecințe și pedepse. De acum înainte, aceste ritualuri vor fi complet eliminate. Iar Eu voi privi cu mânie la cel care continuă să ceară asemenea lucruri în Numele Meu. Este suficient să-l botezați pe cel care a acceptat în inima lui învățăturile Mele, dându-i un nume creștinesc, conform ordinii divine, iar Eu îl voi întări.

În plus, le puteți oferi din când în când pâine și vin, în Numele Meu, al iubirii Mele și al comemorării Mele, celor care cred cu evlavie în Mine și care respectă poruncile Mele. Ori de câte ori îmi veți comemora amintirea printr-un asemenea festin al iubirii, Eu voi fi printre voi, dar și înlăuntrul vostru, la fel cum acum Mă aflu printre voi în carne și oase. Căci pâinea va însemna iubirea voastră pentru Mine și va simboliza trupul Meu, iar vinul va simboliza sângele Meu, care va fi vărsat cât de curând pentru cei mulți⁷.

În ceea ce privește semnele exterioare, atât este de ajuns, dar acestea trebuie susținute prin iubire, căci în fața Mea, singura care are valoare este iubirea”.

⁷ N.n. Aceste cuvinte au fost rostite înainte de crucificare.

Partea a șasea

A. Despre îmbrăcăminte, recreație și somn

Capitolul 1

Îmbrăcămintea

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/123 (17)

„Dumnezeu l-a creat pe om fără haine, dar l-a creat după chipul și asemănarea Lui, și a fost mulțumit de forma pe care i-a dat-o. Mai târziu, Dumnezeu l-a învățat pe om cum să-și facă haine, pentru a se proteja de frig. Dar la început, Dumnezeu nu i-a învățat pe primii oameni cum să se îmbrace, ca să nu cadă în păcatul vanității prin împodobirea trupurilor lor. Încă și mai puțin i-a învățat El să-și facă haine cu tot felul de ornamente scumpe, pentru ca oamenii să nu ajungă la concluzia că purtând asemenea veșminte bogate, ar fi mai demni să-L slăvească pe Dumnezeu. De aceea, îmbrăcați-vă conform statutului social, dar cât mai simplu, și nu acordați unei haine o altă valoare decât aceea de a acoperi trupul. Orice altă interpretare este greșită și nu poate aduce fructe benefice!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/128 (15)

„Mai mulți săraci i-au spus: ‘Doamne, nu suntem vrednici să stăm la masa Ta, iar hainele noastre sunt prea murdare și prea rupte pentru Tine, căci Tu și ceilalți sunteți îmbrăcați ca niște domni’.

La care Domnul le-a răspuns: ‘Faceți ceea ce v-am învățat, iar în curând veți avea haine mai bune! Un om nu este altceva decât un om, indiferent de hainele cu care este îmbrăcat’”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/52

Domnul: „Priviți-o pe Maria, mama trupului Meu. Ea este curată și îmbrăcată cu o robă albă, peste care poartă un șorț albastru, simplu. În acest fel, ea este îmbrăcată corect. Pe cap, poartă de regulă o pălărie pătrată, la fel ca femeile care M-au urmat din Galileea și din Iudeea. Și ele sunt întru totul acceptate de comunitatea noastră”.

Relația omului cu natura, prin comparație cu confortul lumesc

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/211 (3-9)

Domnul: „Prieten, Adam și descendenții săi nu trăiau în corturi sau în colibe, și cu atât mai puțin în case superb mobilate. Ei nu aveau la dispoziție decât pământul gol și umbra copacilor; de multe ori, dormeau sub cerul liber, dar erau puternici și sănătoși. Nu știau nici măcar să-și confecționeze pături pentru a se acoperi cu ele. Singura lor îmbrăcăminte era o frunză de ferigă cu care își acopereau rușinea (organele genitale), dar trăiau totuși mai multe sute de ani.

Astăzi, oamenii și-au creat toate felurile de confort lumesc – încercând astfel să înlocuiască paradisiul pierdut – dar iată, puțini dintre ei mai ajung la vârsta de o sută de ani! Motivul este simplu: oamenii au devenit moi, îndepărtându-se astfel de natura corpurilor lor celeste, care ar trebui să-i susțină, să-i hrănească și să-i mențină sănătoși și puternici!

De aceea, prietene, nu ar trebui să fii atât de preocupat de așternutul tău de la noapte! Pământul sănătos și curat te poate primi foarte bine la sânul lui! Dacă ești cu adevărat obosit, te poți odihni foarte bine și pe o piatră. Dacă ți se pare prea dură, înseamnă că nu ești suficient de obosit, deci nu mai ai nevoie de odihnă – așa că te poți ridica și poți pleca la lucru!

Paturile moi îi fac pe oameni la fel de moi, slăbindu-le membrele de puterea lor firească. Somnul prea îndelungat slăbește sufletul și mușchii corpului. Natura oamenilor poate fi comparată cu cea a unui copil, pentru care nu există hrană mai bună ca sânul mamei. Copiii care au fost hrăniți multă vreme de la sânul mamei lor vor fi la fel de puternici – cu condiția ca mama să fie la fel de sănătoasă și de curată ca și Eva –, putându-se lupta oricând chiar cu un leu.

Într-o anumită măsură, natura acestui pământ poate fi comparată cu ceea ce reprezintă sânul matern pentru ființa umană, cu condiția ca oamenii să nu se îndepărteze de ea prin tot felul de slăbiciuni.

Moise a spus: ‘Cinstește-ți tatăl și mama, și vei trăi o viață lungă, și vei prospera pe pământ’. Când a rostit aceste cuvinte, Moise nu se referea numai la părinții pământești, ci și la pământ și la puterea acestuia, dătătoare de viață. Oamenii nu ar trebui să-și întoarcă niciodată spatele pământului-mamă, ci ar trebui să îl cinstească în permanență, căci numai așa vor putea primi binecuvântarea fizică pe care le-a promis-o Moise”.

Capitolul 2

Recreația

Timpul odihnei în lumea spirituală

Soarele spiritual, II/72 și 6

„Potrivit ordinii divine, spiritul are și el nevoie de o anumită perioadă de odihnă, pentru a se întări. Domnul a indicat deja acest lucru în prima relatare cu privire la creație, când a afirmat că după cele șase zile lucrătoare, El a ales a șaptea zi ca zi de odihnă.

Când a venit pe pământ sub forma lui Christos, El ne-a arătat că se odihnește la fel ca și ceilalți oameni, după ce își termină lucrările. Spiritele care trăiesc în lumea spirituală au și ele nevoie de perioade de odihnă, în timpul cărora își recapătă puterile pentru activitatea lor.

Nici chiar în cer cele mai binecuvântate spirite nu se ridică întotdeauna la același nivel de înțelepciune, născută din Domnul, așa că își schimbă și ele starea de conștiință. Există o anumită stare de conștiință care poate fi comparată cu activitatea, și o altă stare de conștiință care poate fi comparată cu odihna. În timpul stării de activitate, toate spiritele sunt înzestrate de Domnul cu cea mai înaltă înțelepciune, în funcție de cerințele Sale. În starea de odihnă, ele nu mai au nevoie de o înțelepciune chiar atât de profundă. Același principiu ar trebui să-l aplicați și

voi în timpul odihnei de Sabat, atunci când vă odihniți și vă consacrați întreaga activitate iubirii în secret a Domnului”.

Domnul privit ca exemplu: cum poate atinge o ființă umană adevărata Împărăție a lui Dumnezeu din interiorul ei

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/152

„Câțiva discipoli M-au întrebat: ‘Doamne, am remarcat că în fiecare dimineață, cu o oră înainte de răsăritul soarelui, Tu ieși afară – chiar și pe timp de iarnă – și te bucuri de manifestarea naturii, la fel cum facem și noi. Ne-am întrebat de multe ori: cum se face că îți găsești plăcerea în manifestarea unui loc atât de minor din vasta Ta creație, cum este acest pământ?’

Le-am răspuns: ‘Tot ceea ce există în iubirea Mea eternă este personificat în fața ochilor voștri. De ce să nu-Mi găsec plăcerea în iubirea Mea, născută din Totalitatea eternă?’

Există două motive pentru care îmi place să ies afară dimineața devreme, iar uneori și seara târziu. Mai întâi de toate, trebuie să știți că dimineața spirituală a sufletului ființei umane, la fel ca și dimineața pământului, trebuie să înceapă devreme. Eu Mă voi bucura atunci de dimineața timpurie din inima omului, la fel cum M-am bucurat vizibil de aceste dimineți în natură, în fața ochilor voștri.

În al doilea rând, e bine să învățați să vă începeți activitatea dimineața devreme, la fel cum fac și Eu acum. Același lucru spuneți-le și celor cărora le veți predica Evanghelia Mea, căci numai printr-o aspirație timpurie și printr-o activitate susținută, începută dimineața devreme, vor reuși ei să atingă Împărăția lui Dumnezeu dinlăuntrul lor, în care vor rămâne apoi de-a pururi. Îmi place de asemenea să ies afară și serile, pentru a vă indica astfel că ființa umană ar trebui să fie la fel de activă și în seara existenței sale pământești, pentru a-și întări Lumina interioară a Vieții. Liniștea specifică serilor nu se va transforma niciodată în fericire veșnică decât atunci când ați fost perfect activi de dimineața devreme până seara târziu”.

Odihna și inactivitatea

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/220

Domnul: „Ceea ce omul nu-și asigură singur, prin puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu și prin propria sa activitate, nu-i este permis fără judecată! De aceea, nu vă limitați să ascultați cuvântul Meu, ci urmăriți să-l transpuneți în practică, căci numai astfel veți percepe binecuvântarea interioară!

Căci viața înseamnă activitate, și nu odihna energiilor. Ea trebuie menținută astfel pentru eternitate printr-o activitate continuă a tuturor energiilor, căci viața nu rezidă în odihnă.

Senzația de bunăstare pe care v-o oferă odihna nu înseamnă altceva decât o moarte parțială a energiilor necesare vieții. Cine preferă din ce în ce mai mult confortul odihnei, îndeosebi al energiilor spirituale ale vieții, nu face decât să se arunce din ce în ce mai tare în brațele morții, din care nu va mai putea fi eliberat cu ușurință de către Dumnezeu.

Evident, există și o liniște perfectă, care este plină de viață. Dar această liniște se află numai la Dumnezeu, traducându-se la nivelul ființe umane printr-o senzație inefabilă de beatitudine și de mulțumire, atunci când a acționat în concordanță cu voința lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata ‘odihnă întru Dumnezeu’, care conduce la senzația de beatitudine și la sentimentul de a fi acționat în acord direct cu voința divină. Ea este singura formă de odihnă plină de viață, de vigoare și de energie. Celelalte tipuri de odihnă, care conduc la retragerea forțelor vitale din activitate, nu reprezintă decât moartea.

Dacă doarme prea mult, corpul moare treptat, și același lucru se petrece și cu sufletul, dacă evită activitatea corespunzătoare cuvântului și voinței Mele. După ce lenea se instalează în suflet, ea este urmată curând și de alte defecte, căci lenea nu este altceva decât un copil al iubirii de sine care alungă orice fel de activitate destinată ajutorării celorlalți; ea ar dori dimpotrivă, ca toți ceilalți să lucreze pentru beneficiul și confortul ei. De aceea, aveți mare grijă cu tendința către indolență, căci ea reprezintă sămânța pentru tot felul de vicii!...

După ce v-ați încheiat activitatea, vi se permite o odihnă moderată, de dragul membrelor organismului, dar excesul de odihnă este mai rău chiar decât lipsa completă a odihnei”.

Beneficiile activității

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/221

Domnul: „Oamenii nu pot cunoaște adevărata bunăstare interioară decât printr-o activitate continuă. Întrucât viața este rodul activității perpetue a lui Dumnezeu, ea nu poate fi menținută decât printr-o activitate similară. Din inactivitate nu se poate naște altceva decât moartea!

Puneți-vă mâna pe inimă și simțiți cum bate ea continuu, zi și noapte. Viața întregului organism depinde de activitatea ei. Așa cum odihna inimii fizice ar provoca moartea organismului, inactivitatea inimii sufletului ar provoca moartea acestuia.

Inima sufletului este numită iubire, iar pulsațiile ei se exprimă prin așa-numitele fapte ale iubirii. Rezultă că pulsul neobosit al acestei inimii este dat de activitatea neîntreruptă a iubirii. Cu cât inima sufletului pulsează mai intens, cu atât mai viu este sufletul. Când activitatea sufletului devine suficient de intensă, egalând-o pe cea a lui Dumnezeu, ea trezește viața spiritului divin din interiorul sufletului. Odată trezit, acest spirit divin, care este viața pură și activitatea supremă, care nu obosește niciodată, se revarsă în suflet, care a devenit egal cu el, datorită activității sale pline de iubire, astfel încât sufletul atinge viața eternă și indestructibilă.

Așadar, totul pornește de la activitate, niciodată de la lene! De aceea, nu cultivați lenea și inactivitatea, căci răsplata care vă așteaptă este viața eternă!”

Scufundarea în sine și introspecția

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/224

Domnul: „Adevăr vă spun, nimic nu este mai benefic pentru om decât scufundarea în sine, din când în când. Cine dorește să-și cunoască puterile trebuie

să se cunoască din interior... Mulți dintre voi nu știu însă de unde să înceapă. De aceea, ascultați!

Relaxați-vă și gândiți-vă în liniște, dar activ, la caracteristicile voastre pozitive și negative, la voința lui Dumnezeu, care vă este cunoscută, și la felul în care ați respectat-o în diferite etape ale vieții voastre. Dacă faceți asemenea introspecții, lui Satan îi va fi mult mai dificil să vă forțeze să faceți ce dorește el. Satan nu are o dorință mai mare decât să-i împiedice pe oameni să practice introspecția, amăgindu-i în fel și chip. Odată cu practica, omul atinge o anumită eficiență a introspecției, care îl ajută să descopere cu ușurință capcanele pe care i le-a întins Satan, să le distrugă și să se păzească pe viitor de amăgirile dușmanului...

Acum știți în ce constă introspecția și scufundarea în sine; de aceea, practicați-o cât mai des, într-o stare de liniște deplină, și nu vă lăsați deranjați de evenimentele exterioare!”

Adevărata celebrare a Sabatului

Soarele spiritual, II/76

„Trebuie să cinstești ziua de Sabat!’ La ce se referă această poruncă? La ce zi face ea aluzie?

Oamenii consideră că în zilele de sărbătoare, pe care ei le numesc Sabat, nu trebuie să faci nici un fel de muncă ce ar putea să-ți aducă un câștig. În schimb, este permis să iei parte la un spectacol, să joci sau să dansezi, la fel ca păgânii!

Cu o zi înainte de Sabat trebuie să postești, pentru ca a doua zi să fii mai deschis în fața revelațiilor. Patronilor de restaurante li se permite să-și vândă mâncarea în zilele de Sabat. Altfel spus, poți cinsti Sabatul, dar fără a lucra pământul, căci acea muncă nu este binecuvântată în această zi sfântă. Altminteri, totul este permis în această zi!

Domnul ne-a învățat însă că de Sabat poți face orice lucrare care are un scop bun. De vreme ce El Însuși a lucrat de Sabat, mi se pare evident că acest cuvânt se referă la cu totul altceva decât lipsa activității.

Atunci, la ce anume se referă celebrarea Sabatului? Vă voi răspunde pe scurt: Sabatul nu se referă la ziua de sâmbătă sau de duminică, nici la vreo altă zi a săptămânii sau a anului, ci la ziua în care se trezește spiritul omului, lumina divină și soarele spiritual din sufletul său. Aceasta și numai aceasta poate fi ‘ziua sfântă a Domnului’, în sufletul omului, pe care acesta trebuie să o recunoască și să o celebreze prin activitățile născute din iubirea lui pentru Dumnezeu, inclusiv din iubirea lui pe semenii săi.

Întrucât lumea exterioară, cu agitația ei, nu ne ajută cu nimic să descoperim această zi sfântă a lui Dumnezeu, rezultă că trebuie să ne retragem în izolare, căutând în noi înșine ziua vieții, în liniștea sublimă a fuziunii cu Dumnezeu.

Așa se explică de ce evreilor li s-a cerut să-și stabilească cel puțin o zi pe săptămână în care să se retragă din orice activitate lumească, scufundându-se în introspecție, pentru a găsi ziua vieții înlăuntrul lor. Din păcate, această lege a fost respectată doar la modul exterior, materialist, ajungându-se până acolo încât ei nu

L-au recunoscut pe Domnul Sabatului, pe Tatăl preasfânt, atunci când Acesta, mâncat de iubirea Lui infinită, a venit la copiii Săi de pe pământ.

Cred așadar că nu este deloc greu de înțeles ce anume înseamnă ‘celebrarea Sabatului’ și cum trebuie realizată ea.

La fel ar trebui să vă gândiți și voi: oare este celebrată corect ziua voastră de duminică, participând timp de o singură oră la slujba din biserică, după care începeți conversațiile voastre lumești?”

Capitolul 3

Somnul

Odihna din timpul nopții pe scaunele înclinate

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/169

Domnul: „În ceea ce privește trupul vostru, Eu vă spun: v-ați putea prelungi cu cel puțin o treime viața dacă, în loc de aceste paturi orizontale, v-ați odihni noaptea pe bănci sau pe scaune de odihnă (echivalentul fotoliilor de astăzi), așa cum avem noi aici. Din cauza nivelului jos al paturilor, diferența de presiune sanguină între zi și noapte este foarte mare, ceea ce conduce în timp la tot felul de tulburări digestive. Când corpul se odihnește pe un scaun înclinat timp de mai mulți ani, aceste tulburări nu apar.

Avraam, Isaac și Iacov nu dormeau decât în asemenea fotolii. Ei nu știau ce înseamnă patul, și astfel au ajuns la vârste foarte înaintate, în deplinătatea puterilor lor trupești și sufletești. Ulterior, când oamenii nu au mai respectat această regulă, durata de viață s-a scurtat la mai puțin de jumătate.

Dormitul în poziție orizontală reprezintă un mare dezavantaj pentru femeile gravide. În primul rând, copiii din pântecul mamei sunt slăbiți și schilodiți din cauza acestei poziții; în al doilea rând, nașterile dificile, atât de frecvente în zilele noastre, au drept principală motivație tocmai dormitul în această poziție orizontală. De aceea, am ținut să vă atrag atenția, de dragul sănătății voastre: cine va urma acest sfat va observa cât de curând consecințele sale benefice.

În timpul verii, ar trebui să dormiți cât mai des posibil afară, nu în camerele voastre. Iarna, puteți dormi în interiorul camerelor încălzite moderat, dar întotdeauna bine uscate și cât mai curate. Cine acceptă această ordine primordială, având inclusiv o dietă moderată, nu va avea vreodată de-a face cu medicii și cu farmaciile lor”.

Viața viselor

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/135 (3-5)

„Sufletul omului conține în el, la scară mică, tot ceea ce există pe pământ și deasupra pământului. În timpul somnului, simțurile corpului rămân inactive, la fel ca în timpul morții. Sufletul nu este însă adormit și nici mort; de aceea, el vede o succesiune de forme fizice, care există în interiorul lui. El le dă viață și se amuză cu ele, dacă sunt frumoase și plăcute. Dacă sunt hidoase și neplăcute, el se sperie și face eforturi disperate să scape de ele, retrăgându-se în carnea trupului.

Imaginile din vis care corespund primului grad de viziune nu au un corespondent obiectiv, ci numai o bază subiectivă, fără vreo legătură cu realitatea. Ele reprezintă frânturi din realitatea lui materială, amestecate între ele, ceea ce explică de ce unele vise sunt parțial active, și parțial bazate pe suferință”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, I/37

Domnul: „Imaginile pe care le vizualizează sufletul în vis au aceeași natură ca și el. Dacă sufletul conține tot felul de lucruri bune și frumoase, de genul celor de care vă vorbesc Eu, el va vedea în vis lucruri adevărate, integrându-le apoi în viața lui. Dacă sufletul trăiește în amăgire și minciună, plin de răutate, visele sale vor fi la fel de amăgitoare, și de multe ori neplăcute...”

În ceea ce privește înțelegerea celor văzute în vis de către suflet, asta este o cu totul altă chestiune. Voi nu înțelegeți în totalitate nici măcar ceea ce vedeți în realitatea obiectivă (fizică), așa că nu este de mirare că sufletele voastre nu înțeleg tot ceea ce văd în realitatea lor subiectivă.

Atunci când vă veți naște a doua oară, întru spirit, tot ceea ce nu înțelegeți acum va deveni perfect inteligibil pentru voi”.

Interpretarea viselor

Pământul și luna, cap. 67

„Viziunile cele mai frecvente și mai comune sunt cele din timpul nopții, sub forma viselor. Se pune atunci întrebarea: cine este cel care visează și ce reprezintă imaginile pe care le percepe el în vis?”

În timpul somnului obișnuit, singurul care visează este sufletul. Această formă de a visa nu reprezintă altceva decât o vizualizare haotică a propriilor circumstanțe în care trăiește sufletul, fără prea mare legătură între ele. Este ca și cum ai privi imaginile dintr-un caleidoscop, care se schimbă odată cu fiecare schimbare a poziției, fără a mai reapărea vreodată în aceeași manieră.

Această vizualizare incoerentă a circumstanțelor și a condițiilor în care trăiește sufletul are o rațiune clară. Sufletul nu se mai află în contact cu lumea exterioară, dar nici cu spiritul său. De aceea, el nu va beneficia de pe urma viselor sale, decât dacă și-ar aduce aminte de ele în totalitate. Astfel, dacă omul și-ar nota toate visele de care își aduce aminte, el și-ar putea forma o imagine destul de clară despre sufletul său: ce dorințe are, ce nevoi, ce aspirații, și în general cum este alcătuit și ce formă va avea atunci când își va părăsi complet corpul.

Acest gen de vise sunt trezite în interiorul sufletului de către spiritele iadului, sau de către cele ale raiului. Ele sunt generate în întregime de sufletul însuși, care își amintește uneori de ele, mai mult sau mai puțin. Le uită însă foarte curând, din cauza impurităților care există în sistemul nervilor spirituali ai omului mediu. Dacă acești nervi spirituali ar fi mai activați, adică mai orientați către suflet, omul și-ar putea aduce aminte aproape toate visele. Dacă ei sunt înclinați mai degrabă către trup, el nu își va aduce aminte mai nimic din visele sale. Acesta este de regulă cazul ființelor foarte senzuale și foarte materialiste.

Situația este complet diferită în cazul anumitor vise lucide, în care sufletului care visează i se pare că trăiește o realitate vie. Nici chiar după ce se

trezește, el nu își dă prea bine seama dacă a visat sau dacă a fost realitate. Acest gen de viziuni nu reprezintă vise ale sufletului, ci sunt generate de spiritele care îl înconjoară pe acesta, care pot fi bune sau rele. Dacă sunt rele, sufletul și trupul său se vor trezi din vis într-o stare de mare epuizare. Dacă visele sunt rezultatul unor spirite benefice, sufletul și trupul se vor trezi într-o stare de mare revigorare, uneori chiar beatifică. Ambele tipuri de viziuni sunt permise numai în beneficiul sufletului, niciodată în detrimentul acestuia. În coșmaruri el trebuie să descopere un avertisment, iar în visele frumoase, o încurajare.

Explicația pentru care aceste viziuni sunt atât de vii constă în faptul că spiritele care le generează eliberează mai întâi nervii spirituali de corpul fizic, conectându-i cu sufletul. În această stare, sufletul trăiește o senzație de naturalețe, căci se află în fuziune cu nervii săi spirituali, fiind implicit mai puternic, pentru a putea accepta și pentru a-și aduce aminte de imaginile cele mai semnificative.

Somnambulii experimentează această categorie de viziuni interioare, la fel ca și cei anesteziați cu așa-numitul eter sulfuric. Aceste viziuni au o anumită ordine interioară, fiind mult mai coerente decât visele obișnuite, căci prin ele spiritele care înconjoară sufletul îi spun acestuia adevărul. De multe ori, el primește informații despre anumite evenimente care urmează să se producă în viața sa. Acest lucru nu este deloc dificil pentru spirite, care cunosc ordinea în care urmează să se producă lucrurile, conform legii cauzalității (o cauză precisă generează un efect la fel de precis). De altfel, ele însele sunt cele care guvernează această ordine.

Așadar, aceste gen de viziuni au o anumită valoare. Nimeni nu ar trebui să le considere însă un destin implacabil, așa cum credeau pe vremuri păgânii. Pe de altă parte, nimeni nu are dreptul să se joace cu liberul arbitru al omului. Dacă acesta dorește să obțină o altă realitate decât cea care i s-a indicat în vis, el trebuie să se întoarcă exclusiv către Mine. Lucrurile se pot schimba apoi cu ușurință, cu condiția ca omul să aibă o credință puternică, iar cererea lui, adresată Mie, să fi fost sinceră. Căci Eu sunt singurul care poate schimba mersul lucrurilor, instantaneu. De aceea, nu ar trebui să fiți niciodată îngrijorați de aceste viziuni, care se pot produce uneori foarte frecvent; dacă ele sunt bune, nu aveți de ce să fiți îngrijorați, iar dacă sunt rele, ele pot fi schimbate. Evident, cine crede cu tărie în acest gen de viziuni, fiind convins că Eu nu am nici o putere asupra lor, va avea parte de ceea ce crede. Natura oamenilor este de regulă atât de slabă, încât aceștia generează singuri, din propria lor voință, diferite evenimente viitoare, numai pentru faptul că le-au văzut mai întâi în vis. Mai mult, ei și-au stabilit tot felul de reguli de interpretare, potrivit cărora anumite vise trebuie să genereze anumite efecte. Acest lucru nu dovedește altceva decât imensa prostie a oamenilor, care conduce la consecințe nedorite pentru ei, dar generate chiar de ei înșiși.

Imaginile care îi apar sufletului în vis sunt un fel de analogii pentru stările sale psihice, niciodată profeții ale unor evenimente viitoare.

Din această perspectivă, cine crede în vise (în sensul profetic al acestora) comite un păcat, căci sufletul va avea de suferit din cauza acestei credințe, renunțând complet la credința sa în Mine.

Deși aceste vise simple îi aparțin în totalitate sufletului, interpretările lor rigide și aberante le aparțin spiritelor malefice care înconjoară sufletul, amăgindu-l. Ele se înghesuie în trupul acestuia ori de câte ori au ocazia, precum muștele pe o bucată de carne moartă, extrag din el tot felul de viziuni onirice sau astrale

(sufletești), după care îl conving de cele mai absurde profeții, care nu au nimic de-a face cu realitatea, ci numai cu aceste spirite rele ale cărnii”.

Mersul în timpul somnului (somnambulismul)

Pământul și luna, pag. 224

„Mersul în timpul somnului apare atunci când este lună plină, din cauza fluidului magnetic al pământului, care devine foarte puternic în acel moment. Când lumina lunii devine maximă, ea se reflectă pe pământ și reîncarcă cu fluid magnetic planeta. Oamenii care au cantități excesive de metal în sângele lor, din cauza anumitor surse exterioare (apă, aer, alimente), au o putere de absorbție mai mare a acestui fluid reflectat.

Când nervii sunt sensibilizați la maximum și încep să exercite o presiune supărătoare asupra sufletului, acesta fie se trezește, fie își slăbește legăturile cu corpul fizic, pentru a scăpa de acesta. Corpul dispune totuși de un nerv spiritual foarte particular, foarte strâns asociat cu fluidul magnetic, dar și cu sufletul. Când sufletul încearcă să scape de opresiunea corpului, acest nerv se trezește la rândul lui, care trezește la rândul lui corpul. Aceasta este explicația mersului în timpul somnului. Este ca și cum trei oameni ar fi legați unul de celălalt și ar merge unul în spatele celuilalt. Spiritul rămâne totuși în interiorul sufletului, căci altminteri acesta ar muri. Acești somnambuli își întorc de multe ori fața către lună și se urcă pe acoperișuri sau pe turele bisericilor, pentru a scăpa de magnetismul excesiv de puternic al pământului. Ridicându-se la o înălțime oarecare deasupra pământului, presiunea excesivă a fluidului este diminuată, iar corpul redevine gata să accepte, prin intermediul nervului spiritual, sufletul în interiorul lui (împreună cu spiritul). După ce trupul redevine liber, sufletul îl duce din nou la locul de unde a plecat, prin intermediul nervului spiritual, și acolo se unește din nou cu el”.

Partea a șasea

B. Bătrânețea și moartea

Capitolul 1

Bolile bătrâneții

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/16 (11-13)

Domnul: „De acum înainte, mergeți pe calea pe care v-am indicat-o Eu, iar suferințele voastre vor fi puține, și plecarea din această lume va fi ușoară! La sfârșitul vieții, nu suferă de boli grave decât oamenii care și-au îngropat prea adânc sufletul în trup, prin tradițiile lumești pe care le-au acceptat. Din acest motiv, separarea sufletului de corp se produce cu mare greutate, pentru ca sufletul să nu fie complet corupt de carne, iar acest proces îi produce corpului o mare suferință. În schimb, pentru suflet el este foarte benefic, căci în acest fel este curățat de dorințele sale carnale, prin intermediul durerii și suferinței; el se va dezvolta apoi mai ușor în lumea cealaltă și va avansa cu mai multă siguranță pe calea spirituală.

Oamenii excesiv de materialişti și foarte necredincioși, care mor totuși brusc și fără dureri, după o viață în care s-au bucurat de sănătate și de putere fizică,

și-au primit deja răsplata pe lumea aceasta, așa că nu vor mai primi alta pe lumea cealaltă”.

Capitolul 2

Frica de moarte

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/127 (1, 3, 6-8)

Domnul: „Nașterea oricărui lucru, a oricărei ființe, inclusiv a unui om, are întotdeauna ceva vesel în ea. În schimb, moartea și dizolvarea sinelui, mai ales atunci când este vorba de oameni, are ceva extrem de trist, umplând inima omului de durere. Dar Eu vă spun: de ce ar trebui să fie așa, atâta vreme cât oamenii cred câtuși de puțin în inimile lor în nemurirea sufletului? Răspunsul este simplu: ei plâng din cauza fricii lor de moarte.

Frica de moarte și jelirea celor decedați nu dispăre decât atunci când sufletul s-a născut a doua oară, într-un spirit, trezindu-se la adevărata viață. Sufletele care nu au atins încă un grad suficient de înalt de evoluție interioară continuă să simtă o anumită pierdere față de plecarea celor dragi din această lume, precum și o anumită teamă de moarte. Acești oameni nu pot scăpa de teamă decât atunci când sufletul, intelectul și spiritul lor se maturizează suficient de mult.

Un suflet indolent și leneș se teme de activitatea susținută și continuă. Teama de moarte se naște din aceeași sursă; se adaugă și teama de bolile periculoase.

Ați avut cu toții ocazia să constatați că oamenii serioși și muncitori nu se tem niciodată atât de tare de moarte, așa cum o fac cei care nu reușesc nimic serios, dar își doresc o viață fericită și plină de confort. Teama nu va dispărea până când aceste suflete nu vor începe o activitate corespunzătoare.

Voi credeți că această teamă nu este decât consecința ignoranței și a necunoașterii lumii de dincolo, dar Eu vă spun: ea este exclusiv consecința aversiunii adânc înrădăcinate a sufletului față de activitate. Și întrucât sufletul bănuiește în secret că prin pierderea corpului fizic va ajunge într-o lume în care va trebui să devină extrem de activ, el devine neconsolat și cade într-un fel de febră, măcinat de nesiguranța legată de existența lui viitoare”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/133 (6-7)

„După ce sufletul începe să-L recunoască pe adevăratul Dumnezeu ca fiind separat de el, iar prin iubirea sa pentru El începe să-i perceapă în mod real existența, sufletul se eliberează de înlănțuirea omnipotenței divine. El începe să-și aparțină din ce în ce mai mult sieși, devenind creatorul propriei sale vieți și al propriei sale existențe. În acest fel, el devine un prieten liber al lui Dumnezeu, pentru eternitate. Atunci când atinge acest nivel de conștiință, el nu mai are nimic de pierdut atunci când își pierde corpul fizic și când pleacă spre lumea de apoi, apropiindu-se astfel de destinația lui finală”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/133 (7-8)

Domnul: „Cum s-ar mai putea teme de moarte cel care poartă în el viața eternă în deplina ei lumină, care a atins armonia supremă și a devenit astfel un domn al vieții? El știe perfect că cei care îi omoară trupul nu-i pot răni în nici un fel sufletul, și încă și mai puțin spiritul etern. Mai mult, sufletul face un salt incredibil către eternitate atunci când își pierde trupul cel greu, care acționa ca o povară asupra lui. Nici o comoară a acestei lumi nu va putea compensa vreodată acest sentiment de libertate. Cel care înțelege cu toată claritatea acest lucru nu va cunoaște vreodată teama de moarte și de pierderea corpului fizic”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/68 (1-4)

Domnul: „Teama de moartea fizică nu are nimic de-a face cu incertitudinea asupra continuității conștiinței după despărțirea sufletului de corpul fizic, ci cu iubirea pentru lumea exterioară și iubirea de sine. Din cauza acestor două tipuri de iubire, sufletul se atașează de trupul său și se întrepătrunde cu acesta, apropiindu-și astfel sentimentul morții și al încetării existențiale, ca și cum el însuși ar muri, ceea ce îi provoacă o stare de angoasă și de teamă.

Strămoșii oamenilor nu se temeau de moartea fizică, și chiar tânjeau după ea, pentru a se elibera de corpul devenit prea fragil din cauza bătrâneții! Din cauza modului lor de viață virtuos, pe placul lui Dumnezeu, ei aveau deseori viziuni clare asupra lumii de dincolo. În acest fel, ei știau ce se va petrece cu sufletul lor după despărțirea de corpul fizic.

În vremurile moderne, oamenii și-au pierdut aproape complet credința în Dumnezeu. De unde ar mai putea ști ei care este sursa vieții sufletului și unde se întoarce acesta după moartea corpului fizic? De vreme ce există o îndoială atât de mare în ceea ce privește principiile generale ale vieții, cum ar putea să nu se îndoiască oamenii de viața de apoi?”

Marea Evanghelie a lui Ioan, XI/30 (9-18)

Domnul: „... Când am rămas singuri, Rael Mi-a spus: ‘Doamne, eu sunt un om păcătos și nevrednic de binecuvântarea pe care ai adus-o acestei case atunci când ai pășit pragul ei! Dar știu că Tu ești compasiunea fără limite și Te-am căutat toată viața, din inimă, în speranța că îmi vei ierta toate nebuniile pe care le-am făcut! De aceea, Te implor, Doamne, să nu privești la slăbiciunile mele, ci să îmi ierți păcatele conștiente și inconștiente!’

Eu i-am răspuns: ‘Rael, toate păcatele tale ți-au fost iertate de multă vreme, căci Eu nu sunt un Dumnezeu al răzbunării, ci un Dumnezeu al iubirii. Cum l-aș putea pedepsi Eu pe acela care îmi imploră grația cu atâta seriozitate cum ai făcut-o tu? Eu am venit în această lume pentru a distruge marea povară a păcatelor sub care s-a îngropat umanitatea, din cauza mării ei orbiri, și pentru a pava drumul către fericirea supremă. De aceea, nu mai fii îngrijorat din cauza păcatelor tale, căci cele mai multe au fost uitate. Faptele bune și cele rele îl urmează pe om chiar și după plecarea din această lume, dacă nu sunt arse de iubirea Mea! Dar spune-Mi, ce te frământă, căci simt că ai o întrebare pe care dorești să Mi-o pui; de aceea ai dorit să-Mi vorbești în secret!’

Rael Mi-a răspuns: ‘Îți mulțumesc din inimă pentru cuvintele Tale! De când Te-am văzut, am simțit o anumită dorință. Vezi Tu, eu sunt un om bătrân,

corpul meu a devenit fragil și nu mai reprezintă un cămin potrivit pentru acest suflet. Până astăzi, speranța de a-L vedea pe Unsul Domnului l-a ținut în viață, dar acum, când această speranță mi-a fost împlinită, Te implor, Doamne și Părinte preasfânt, lasă-l pe slujitorul Tău să plece împăcat în mormânt! Îngăduie-i să intre în Împărăția Ta – pe care a văzut-o acum cu ochii săi fizici – pentru a deveni un instrument mai bun al voinței Tale decât ar putea fi vreodată în trupul său! Dacă m-aș putea stinge sub ochii Tăi, sunt convins că nu aș cunoaște gustul amar al morții, și aș intra împăcat în Împărăția pe care ne-ai promis-o!’

Și iată ce i-am răspuns Eu: ‘Rael, tu porți de multă vreme această dorință în inima ta. De aceea a trebuit să o exprimi, pentru ca sufletul tău să fie eliberat de această ultimă povară. Ascultă, ce înseamnă moartea omului? Ea nu înseamnă nimic altceva decât căderea fructului copt din copac. Când omul s-a purificat suficient de mult în interiorul lui, astfel încât poate fi considerat un fruct copt, desprinderea lui de creanga pe care stătea, adică de trupul fizic, se produce în mod natural, fără nici cea mai mică forțare. Așa se petrec întotdeauna lucrurile cu cei care și-au trăit viața în acord cu voința Mea, astfel încât chiar și fără prezența Mea directă, ei nu vor simți nici cea mai mică durere. Da, tranziția ta de la viața pământească la cea spirituală se va produce fără durere, iar tu vei trăi cele mai frumoase percepții.

Deși tu nu te agăți de viață, mai ai totuși o anumită îngrijorare legată de acest moment al tranziției. Ești convins că dacă te-aș întări prin prezența Mea, ai trece mai ușor acest prag neplăcut. Dar Eu îți spun că trebuie să renunți la această slăbiciune – altminteri atât de umană – astfel încât credința ta, care te-a susținut până la această vârstă venerabilă, să se îplinească cu adevărat. Căci numai credința în Mine trebuie să cucerească ororile amenințătoare ale morții.

Când omul a devenit pe deplin credincios, Eu îi voi spune în inima lui că a sosit momentul în care trebuie să renunțe la trupul său, căci sarcinile pe care le avea au fost împlinite. Îi voi da atunci puterea să-și rupă cătușele și să plece împăcat, în fața ochilor celor dragi. Așa ar trebui să se petreacă întotdeauna moartea, dar ea nu se mai petrece astfel decât în condiții cu totul excepționale. Întrucât oamenii se tem de momentul plecării mai mult decât de orice altceva, ei experimentează tranziția (moartea) ca pe o distrugere violentă a mașinăriei lor fizice, în loc să li se pară ceva normal. Multe boli sunt provocate de modul lor de viață nesănătos, dar nu ele conduc la moartea corpului fizic. Rostul bolilor este exclusiv maturizarea astrală a omului, niciodată tranziția finală. De aceea, Eu îți spun, dragul Meu Rael: ‘Mai trăiește puțin!’, dar tu nu trebuie să crezi că ți-am respins dorința. Nu considera cuvintele Mele o pedeapsă, ci folosește-te de acest ultim interval care îți este acordat pentru a elimina chiar și ultimele atașamente pământești, pentru a intra în Împărăția Mea în fuziune cu Mine!’

Capitolul 3

Sinuciderea

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/162 (11) – 163 (2)

Domnul: „La ce i-ar folosi omului dacă ar câștiga întreaga lume în această viață pământească, dar și-ar pierde sufletul? Ce poate primi în schimbul sufletului său acest om? De aceea, omul trebuie să se folosească de această viață pământească numai în beneficiul sufletului său, pentru ca acesta să câștige viața eternă. Dacă

omul nu se folosește de viața sa fizică pentru a atinge acest scop, el este singurul vinovat pentru pierderea vieții sufletului său, sau cel puțin pentru slăbirea acestuia până într-atât încât în lumea de dincolo, sufletul are nevoie de o perioadă foarte lungă de timp pentru a-și reveni și a cunoaște astfel o viață spirituală mai bună”.

Unul dintre bătrâni L-a întrebat atunci pe Domnul: „Doamne, iată la ce m-am gândit: oare nu este mai bine să scapi de această viață fizică, mai degrabă decât să o iubești, pentru a dobândi astfel viața sufletului? Până aici, lucrurile îmi sunt clare, dar există un aspect care nu pare să se potrivească. Există oameni care sunt dușmanii propriilor lor vieți, într-o măsură atât de mare încât ajung chiar să se sinucidă. Își câștigă acești oameni viața sufletului în acest fel? Care este părerea Ta în această privință?”

Domnul: „Oare de aceea le-a dat Dumnezeu viața fizică, pentru a o distruge? Dumnezeu i-a dăruit omului viața fizică pe a o folosi ca pe un instrument în vederea cuceririi vieții eterne a sufletului. Ce se întâmplă însă dacă omul își distruge instrumentul înainte de termen? Cum ar mai putea cuceri el viața eternă a sufletului? Dacă nu cumva sunt nebuni, cei care se sinucid nu vor cunoaște Împărăția lui Dumnezeu, decât în foarte rare cazuri!

Căci cel care este dușmanul propriei sale vieți nu poate iubi nici viața în sine. O viață fără iubire nu este viață, ci moarte”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/152 (1, 6-8, 10-12)

Domnul: „Dacă cineva este umilit de o altă persoană, din cauza marelui său orgoliu, și nu se poate răzbuna, drept pentru care își ia viața – aceasta este cea mai rea formă de sinucidere premeditată. Nici o pedeapsă nu este prea mare pentru un asemenea suflet. El va avea nevoie de o mie ori o mie de ani (un milion de ani) pentru a putea progresa până la punctul în care își va putea reface pielea care să acopere oasele sale fantomatice⁸, lipsite de iubire, ca să nu mai vorbim de încarnarea sa ca om, căci încarnarea este un produs al iubirii, iar scopul ei este de a genera iubire.

Mai există unii care se sinucid din cauza unei femei. Toți aceștia vor avea mari dificultăți în a-și încheia ciclul de viață.

Alții se sinucid pentru că au comis în secret o crimă îngrozitoare, perfect conștienți că aceasta le-ar putea aduce o pedeapsă rușinoasă și dureroasă cu moartea. Ei știu că mai devreme sau mai târziu, crima lor va fi descoperită. Chinuiți de teamă și de conștiința lor, acești criminali cad într-o stare de disperare cruntă, după care se sinucid. În lumea de dincolo, aceste suflete apar ca niște schelete golite de formă. Ori de câte ori un suflet este complet golit de iubire, chiar și de iubirea de sine, în el se adună tot iadul – care este marele dușman al vieții – astfel încât el devine dușmanul propriei sale vieți și al propriei sale existențe. El încearcă în permanență să-și distrugă viața, într-un mod cât mai puțin dureros însă. Oriunde există o asemenea dușmănie împotriva vieții, tot ce este viu trebuie distrus. În lumea de dincolo, un astfel de suflet nu poate apărea altfel decât într-o formă vitală primară, ca un schelet fără carne, al cărui unic corp este propria sa judecată. Vă puteți cu ușurință imagina cât de mult timp îi va lua și cât de dificil îi va fi unui asemenea suflet să-și asume din nou forma unui schelet uman, pentru a primi apoi o piele, și eventual niște carne (născută din el însuși) pentru a se acoperi.

⁸ N.Ed. Este vorba de acoperirea scheletului sufletului cu carnea spirituală.

Unii dintre voi își pun întrebarea: suferă aceste suflete de vreo durere? Iar Eu vă răspund: din când în când, ele suferă de durerea cea mai cumplită care poate fi imaginată, în timp ce în alte momente nu suferă absolut deloc. Dacă de ele se apropie alte spirite, cu scopul de a le ajuta, ele suferă durerea cea mai îngrozitoare, dar dacă sunt lăsate din nou în amorțire, ele nu mai au nici un fel de senzații, nici un fel de conștiință.

Există însă și alte tipuri de sinucidere, care nu au consecințe la fel de grave asupra sufletului ca și cele menționate anterior, deși trebuie spus că nu există nici o formă de sinucidere care să aibă consecințe benefice asupra sufletului”.

Capitolul 4

Moartea

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/75 (2, 3, 5, 6)

Domnul: „Mai devreme sau mai târziu, oricine a primit un trup trebuie să se despartă de el. Nu contează dacă acest lucru se petrece în mod dureros sau nu, căci după separarea de trup, durerea născută din această lume încetează oricum. Aerul pe care îl inspiră sufletul în lumea de dincolo este complet diferit de cel material. Acolo unde nu există moarte, nu poate exista nici durere propriu-zisă. Durerea trupului este întotdeauna o consecință a separării parțiale a sufletului de trup.

Asta nu înseamnă însă că sufletul în stare pură este lipsit de senzații sau de percepții, căci atunci ar însemna că el este mort. Lipsa durerii în lumea de dincolo are o altă explicație: acea lume corespunde nivelului existențial, deci nu se mai opune, nu mai exercită presiuni asupra lui, nu-l mai împinge înapoi și înapoi, nu-l mai chinuiește în nici un fel.

Principala rațiune a durerii pe care o experimentează sufletul – niciodată trupul – se referă la presiunea exercitată asupra aspectului său vital de către corpul fizic, care a devenit prea greu și prea inert. Așa se explică de ce orice boală poate fi vindecată temporar, dacă se cunosc anumite remedii, dar boala bătrâneții nu poate fi vindecată de nimeni. Cei care trăiesc însă potrivit ordinii divine ating vârste foarte înaintate, aproape fără dureri, și până în ultima clipă trupul lor rămâne suplu și ferm. Când vine momentul despărțirii, sufletul se desprinde treptat de învelișul său material, conform ordinii juste. Evident, de regulă sufletul nu dorește să se despartă de corpul său, nici chiar la cele mai venerabile vârste, dar atunci când aude chemarea beatifică din cer: ‘Ieși din închisoarea ta și vino să-ți trăiești viața adevărată, eternă și liberă!’, el nu mai ezită nici o secundă să-și părăsească învelișul pământesc și intră în regiunile luminoase ale vieții eterne”.

Moartea prematură

Marea Evanghelie a lui Ioan, VI/55 (3-7)

Domnul: „Atunci când, contrar poruncilor lui Dumnezeu și legilor naturii, în inima omului își face loc tot felul de orori, atrase de cele mai cumplite păcate, ele dau naștere la cele mai teribile boli, generate chiar de omul în cauză. Acești oameni slabi nu mai pot da naștere unor copii sănătoși. Încă din pântecul mamei,

copiii lor vor fi bolnăvicioși și depravați, suferind de mici de tot felul de boli, și mulți dintre ei cunoscând moartea la diferite vârste fragede.

Nu trebuie să credeți că Dumnezeu este cel care a stabilit că așa ceva trebuie să se petreacă, în vederea nu știu cărui scop secret. El permite însă acestor lucruri să se petreacă, pe de o parte pentru a-i împiedica pe cei bolnavi să mai păcătuiască, iar pe de altă parte, pentru a-i ajuta astfel să se retragă cât de cât din această lume de care sunt atât de atașați. În acest fel, ei se pot retrage în sine, își pot recunoaște păcatele, le pot repudia, învățând arta fericirii prin răbdare și a smereniei în aplicarea voinței divine.

Acest lucru este valabil inclusiv pentru copii. Cum ar putea evolua pe acest pământ un copil născut vicios, mai ales dacă și părinții săi s-au născut din păcat? Cine l-ar mai putea ajuta să revină pe calea cea dreaptă? Nu este mai bine ca el să fie eliberat din această lume, pentru a fi ridicat de îngeri într-un cer al copiilor, care există numai pentru ei?

Adevăr vă spun: Dumnezeu știe tot ceea ce se petrece în creația Sa și se îngrijește de toate! În vremurile moderne, cei mai mulți dintre oameni au uitat complet de Dumnezeu și nu mai știu nimic despre El. Cum ar putea să înțeleagă ei ce face El și care sunt planurile Lui pentru mântuirea secretă a lumii?

Dacă Dumnezeu nu ar fi permis declanșarea anumitor boli, în funcție de păcatele comise de oameni, mai mult de jumătate din umanitate ar fi trebuit să piară complet, și întreaga planetă ar deveni un iad, bătând prin spațiul infinit ca o epavă distrusă și lipsită de viață. Discipolii Mei vă vor da mai multe detalii despre asemenea sisteme stelare care chiar au fost distruse și care rătăcesc astăzi prin spațiu”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/81 (2, 3, 5)

Un scrib: „Toți patriarhii și toți profeții, care au trăit strict în funcție de maniera pe care le-ai revelat-o Tu, au sfârșit în cele din urmă prin a muri; cu siguranță, și noi va trebui să murim cândva. Tu Însuși ne-ai vorbit de multe ori despre despărțirea finală a sufletului de trup. Dar acum afirmi că nu va exista moarte pentru acela care va accepta învățăturile Tale și care le va respecta în mod activ. Cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte?”

Domnul: „Am spus Eu vreodată că cel care va trăi în conformitate cu cuvintele Mele va trăi de-a pururi pe acest pământ, în forma sa fizică actuală? Bineînțeles că trupul său va muri mai devreme sau mai târziu, dar el nu va vedea, nu va simți și nu va gusta moartea. Nu la fel vor sta însă lucrurile cu sufletele păcătoșilor, care nu vor trăi în acord cu învățăturile Mele și nu se vor căi pentru păcatele lor! Căci atunci când sufletul este foarte atașat de trupul său și de dorințele sale carnale, el va vedea, va simți și va gusta din plin moartea la ora plecării sale din trup!

În schimb, sufletul care s-a născut a doua oară, într-un spirit, încă în timpul vieții sale pe pământ, întrucât a trăit în acord cu învățătura Mea, nu va vedea, nu va simți și nu va gusta din această moarte. Căci el va pleca din trup într-o stare de conștiință absolut lucidă, fără anxietate, auzind chemarea Mea la viața eternă. Și chiar dacă păgânii îl vor condamna la moarte în Numele Meu, el se va bucura că va

fi ucis ca un martir, fiind astfel eliberat din trup. Deși va trăi durerea trupului torturat, el va trăi simultan și extazul spiritului iluminat!”

Marea Evanghelie a lui Ioan, II/232 (6, 7)

Domnul: „După ce sufletul atinge perfecțiunea spirituală, el continuă să trăiască o existență complet liberă, independentă de existența lui Dumnezeu. O astfel de independență absolută nu ar putea fi eternă, dacă nu ar fi fost prestabilit de Dumnezeu că ea va fi una cu ordinea divină. Aspirația către eternitate a fost implantată în orice ființă creată.

Rezultă în mod evident că nu există nimic care să fi fost creat de Dumnezeu și care ar putea să piară sau să fie complet anihilat. Ființa își poate schimba forma și poate trece dintr-o stare inferioară într-una superioară, sau invers, așa cum am văzut că se petrec lucrurile cu spiritele primordiale. Nimic din ceea ce a fost chemat la existență nu mai poate fi distrus”.

Partea a VII-a

Viața împreună și fără Dumnezeu

Capitolul 1

Când ajutorul medicilor nu ajută la nimic...

Marea Evanghelie a lui Ioan, X/148

Într-o zi, Domnul l-a vindecat pe fiul orb și paralytic al unui părinte.

Părintele: „O, Doamne, îmi dau acum seama cu claritate că Tu ești cel mai înțelept și că ai dreptate în toate. Întotdeauna, oamenii sunt singurii care trebuie blamați pentru bolile care le afectează corpul fizic și cel astral. Dar cine este vinovat pentru faptul că fiul meu, care a fost foarte credincios încă din fragedă tinerețe, devenind din ce în ce mai bun cu trecerea timpului, a devenit orb și paralytic?”

Domnul: „Ascultă, prietene, au existat trei factori principali care au declanșat acest lucru! Mai întâi de toate, a fost imensul tău atașament pentru fiul tău. La cel mai mic semn că l-ar putea dura capul, tu chemai o liotă din cei mai buni doctori ca să-l vindece. Medicamentele lor prea puternice au declanșat boala de ochi care a condus la orbirea fiului tău.

Al doilea factor: când fiul tău a orbit, medicii au dorit din nou să-l vindece cu medicamente foarte puternice, deopotrivă interne și externe, care i-au provocat paralyzia.

Și ultimul factor: Eu am știut ce se petrece, dar am lăsat lucrurile să meargă înainte, pentru că astfel ele au contribuit la evoluția ta ca ființă; mai întâi, tu ți-ai revărsat și mai mult iubirea asupra copiilor tăi, pe care ai început să-i educi într-o manieră ceva mai corectă. În al doilea rând, ei început să înțelegi că un evreu adevărat trebuie să invoce ajutorul lui Dumnezeu înainte de toate, chiar dacă este vorba de o boală fizică, și nu pe cel al medicilor ignoranți ai acestei lumi. Căci acolo unde medicul nu este de nici un folos, Dumnezeu este! În al treilea rând, am

permis să se petreacă acest lucru deoarece știam că voi veni în Persoană la tine, pentru a-ți da astfel un semn prin vindecarea fiului tău, că Eu sunt Domnul și că Mie nimic nu-Mi este imposibil! Sper că acum ai înțeles care a fost cauza afecțiunilor temporare ale fiului tău.

Mai există și un al patrulea motiv, care nu-ți poate fi dezvăluit, căci este de neînțeles pentru tine, fiind de natură pur spirituală. Abia în viața ta viitoare îl vei putea înțelege. În ceea ce îl privește însă pe fiul tău, îți pot spune următoarele: nici tu, nici fiul tău nu sunteți de pe acest pământ, ci ați coborât pe el dintr-o lume de sus, care corespunde sufletelor voastre. Altfel spus, ați venit de pe o altă planetă, care există în spațiul infinit al cerului. Căci tot ceea ce vedeți voi pe cer sub forma constelațiilor nu sunt altceva decât corpuri cerești, și pe fiecare dintre ele există oameni raționali, la fel ca și voi. Dar copiii Mei nu există decât pe acest pământ! Asta este tot ce pot să-ți spun în legătură cu acest subiect. Când vei atinge perfecțiunea spirituală, viziunea ta interioară se va deschide și tu vei putea înțelege mai multe!”

Capitolul 2

Promisiuni și sfaturi

Casa Domnului, I/1, 2, 3

„Celor bolnavi, spuneți-le: ‘Nu te întrista pentru că ești bolnav, ci întoarce-te către Mine, și ai credință în grația Mea. Căci Eu te voi alina, și cel mai pur balsam va curge în inima ta, iar soarele vieții eterne va străluci înlăuntrul tău. Te vei însănătoși și vei fi revigorat astfel la fel ca și iarba după ploaie’.

Desfrânatului și amantei sale spuneți-le: ‘Cel care merge pe calea cărnii pășește de fapt pe calea morții, iar plăcerile lui vor deveni în curând hrană pentru viermi. Numai cel care pășește pe calea spiritului poate ajunge la lumină, care este sursa primordială a vieții, iar existența lui va deveni eternă și se va multiplica’.

Celor care sunt dependenți de modă și de luxul deșert, spuneți-le că în fața Judecătorului suprem vor sta goi. Zorzoanele lor vor dispărea precum baloanele de săpun, comportamentul lor arrogant va fi schimbat cu cea mai inferioară formă de sclavie, iar ei se vor rușina de-a pururi de prostia lor. Căci nu este oare un prost acela care își împodobește o bucată de carne, și care în loc să pună nestematele în montură de aur, le așează în noroi? O, există astăzi atâția oameni nebuni în această lume, care confundă lumina cu întunericul, și întunericul cu lumina!

Spuneți-le mamelor îngrijorate că nu trebuie să-și crească fiicele cu teamă față de bărbați și de această lume, căci tentația se naște din teamă, iar cei de care vă temeți vor repurta astfel o victorie ușoară asupra voastră. Ele ar trebui să-și crească fiicele în iubire față de Mine, pentru ca ele să devină miresele Mele și să disprețuiască această lume, trezindu-se în iubirea Mea infinită. Mamele nu ar trebui să-și ducă fiicele în locurile publice, pentru a le găsi soți, ci ar trebui să le aducă la Mine. Iar Eu vă spun: nici măcar una din dorințele lor nu va rămâne neîmplinită, căci Eu le voi binecuvânta pe toate! Căci Eu sunt un Dumnezeu bogat, care dispune din abundență și care va dărui în exces.

Prietenilor și fraților voștri, spuneți-le cu toată iubirea că Eu, Tatăl vostru preaplin de iubire, Mi-am întins deja brațele pentru a-i primi la pieptul Meu, în eternitate. Ei nu ar trebuie să se mai îndepărteze niciodată de Mine, și ar trebui să

privească numai spre Mine, iar ochiul Meu le va spune și va proclama cu tărie cât de mult îi iubesc și cât de sincer sunt alături de ei. Spuneți-le că Mi-am luat privirea de la păcatele lor, că i-am spălat și i-am făcut la fel de albi ca neaua, așa că nu mai au de întâmpinat nici un obstacol. Pentru ei nu voi mai fi un Părinte invizibil, iar ei Mă vor vedea de-a pururi. Spuneți-le să fie fericiți alături de Mine și să-Mi încredințeze Mie toate grijile lor.

De acum înainte, Mă voi îngriji de ei cu cea mai mare bucurie! O, ce înseamnă pentru Mine, Tatăl vostru, toate cerurile și toată beatitudinea din lume, prin comparație cu iubirea dragilor Mei copii, care Mă privesc ca pe adevăratul lor Tată?! Iată, vă voi dăruia întreaga fericire din lume, cu această unică condiție. De aceea, copiii Mei nu ar trebui să apeleze niciodată la altcineva decât la Mine, căci Eu sunt Tatăl lor, și în afara Mea, altul nu mai există!”

Capitolul 3

O alinare pentru cei care așteaptă ajutor

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/169

Domnul: „Eu îi voi ajuta și îi voi întări pe toți cei care vor face eforturi serioase. În vremuri de restriște, nu îi voi abandona pe cei care au pășit pe calea Mea, cu credință și iubire. Cât despre cei care s-au rătăcit de pe calea Mea, din cauza tentațiilor, aceștia nu se pot baza decât pe ei înșiși, căci nu vor primi ajutor din partea Mea atunci când le va fi greu. Așa vor sta lucrurile până când oamenii se vor întoarce către Mine și se vor căi pentru păcatele lor.

Pe de altă parte, Eu voi rămâne de-a pururi același Păstor credincios, care își va căuta întotdeauna oaia rătăcită. Dar oara trebuie să înceapă mai întâi să behăie, iar apoi să se lase legată, din propria ei voință.

Oricine se simte prea împovărat trebuie să Mi se adreseze în inima lui, iar Eu îl voi întări și îl voi revigora. De aceea le dau unora o povară mai grea, ca să își înțeleagă slăbiciunea și să Mă caute pe Mine în inimile lor, pentru ca Eu să-i ajut să își ducă mai ușor povara. Iar Eu îi voi ajuta în toate, și le voi da lumina de care au nevoie pentru a putea păși pe cărările întunecate ale acestei lumi.

Cine se simte însă împovărat, dar nu vine la Mine în inima lui, rămâne singurul vinovat dacă nu reușește să-și ducă povara pe cărările întortocheate ale lumii”.

Capitolul 4

Iubirea: remediul universal

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/48

Domnul: „Adevăr vă spun: în afara iubirii, totul este mort în ființa umană! De aceea, deschideți-vă față de iubire, astfel încât să o simțiți cu fiecare fibră a ființei voastre, și veți obține astfel victoria în fața morții. Și tot ce este mort în ființa voastră va fi transmutat în viața eternă, prin intermediul iubirii, căci iubirea care se recunoaște și se conștientizează ca atare este însăși viața, și tot ceea ce este scaldat în vibrația ei capătă viață!”

Capitolul 5

Medicul care vindecă de două ori

Jakob Lorber, 10.05.1842

„Poți să scrii câteva rânduri pentru soția lui U.H.W., care este de două ori suferindă și care își sărbătorește ziua de naștere, deși pentru Mine, fiecare zi reprezintă o zi de naștere întru viața eternă.

Cu mult timp în urmă, s-ar fi putut bucura de o sănătate deplină, dacă ar fi avut o încredere totală în Mine. Dar întrucât credința ei nu este deplină, sănătatea ei este cea care este. Ce ar mai putea face ajutorul primit de la Mine, dacă ea apelează imediat la un alt doctor lumesc?

Dacă Eu ajut pe cineva să se vindece, deși credința lui nu este suficient de sinceră, sau dacă el apelează simultan și la un medic exterior, cum Mi-ar mai putea purta el recunoștință pentru ceea ce am făcut pentru el? Dacă ajutorul Meu se află la concurență cu cel al unui alt medic, atunci sunt nevoit să spun și Eu: ‘După cum sunt plătit, așa voi lucra și Eu!’ Cine este plătit mai bine, să lucreze mai mult!

Cum credeți voi că i-aș putea fi de folos sufletului și spiritului – care reprezintă viața sufletului –, dacă nu aș ajuta decât corpul bolnav, cu ajutorul medicamentelor? Oare s-ar mai întoarce bolnavul către Mine, dacă i-aș permite să se vindece numai cu ajutorul medicului, sau și-ar revărsa întreaga recunoștință asupra acestuia? El ar considera ajutorul primit de la Mine doar o himeră, și cât de curând s-ar lipsi complet de Mine!

Așa se explică de ce nu Mă implic decât foarte puțin în vindecarea fizică. Totuși, dacă bolnavul și medicul lui au o credință deplină în Mine, acordându-Mi întregul credit pentru vindecarea comisă, lucrurile ar sta altfel, iar ajutorul Meu ar fi mult mai eficient. Dacă medicul se simte ofensat de intervenția Altuia peste munca lui, dar bolnavul i-ar spune: ‘Bunul Dumnezeu este Cel care m-a ajutat!’, medicul i-ar putea răspunde: ‘Dacă Dumnezeu este Cel care te-a ajutat, atunci de ce m-ai mai chemat pe mine? De ce nu te-ai întors direct către Dumnezeu pentru ajutor?!’ Și asta în condițiile în care tot ce am făcut Eu a fost să-l ajut pe medic cu arta și știința Mea!

Eu vă spun: drept cine Mă luați? Drept un supraveghetor al medicilor și al chirurgilor voștri, care nu are dreptul, după vindecare, la nici cea mai mică recunoștință, dar care ar trebui să-l ajute în secret pe medic, pentru profitul și faima lui, la fel ca și soldatul care se lasă ucis pentru slava nu știu cărui general care nu a ieșit din cort în timpul bătăliei?! O asemenea muncă ar fi sub demnitatea Mea, și nu M-aș putea ocupa niciodată cu așa ceva!

Dacă doriți cu adevărat să vă vindecați, tot ce aveți de făcut este să credeți din toată inima în grația Mea, mai degrabă decât în bătrânii și în medicii voștri, căci altminteri nu vă pot ajuta. Din pură compasiune, vă voi permite totuși o vindecare parțială, cu ajutorul medicilor voștri. Dar o vindecare totală, niciodată!

O, dacă ați ști cât de mult aș dori să vă ajut, numai să veniți la Mine cu toată credința, iubirea și supunerea! Din păcate, chiar și cei mai buni dintre voi abia dacă vin la Mine cu un sfert de credință, cu o șesime de supunere și cu o optime de iubire! În asemenea circumstanțe, voi nu-Mi lăsați prea multe șanse. Asta am avut să-ți spun de ziua ta, când te voi vindeca de două ori. Încearcă să înțelegi corect ce spun: de două ori! Eu, iubitul tău Iisus, sunt cel care îți transmite acest lucru!”

Capitolul 6

Vindecarea prin transformarea spirituală

Ida Kling, 10.11.1893

„O, dragii Mei copii, dacă ați fi măcar o dată înțelepți și ați înțelege acțiunile Mele! Eu nu am venit ca să eliberez trupul vostru de boli, ci pentru a purifica și a curăța sufletele voastre prin intermediul infirmităților trupului. În loc să-Mi fiți recunoscători pentru asistența pe care v-o acord, voi vă așteptați ca Eu să înlătur exact mijlocul prin care puteți fi mântuiți! O, cât de orbi sunteți încă! Cât voi mai fi nevoit să rămân cu voi, ca să învățați să deosebiți adevărul de minciună? În loc să vânați umbrele și aparențele, de ce nu-Mi cereți lumina care vă poate ajuta să înțelegeți ce înseamnă adevărata existență?

Mulți dintre voi se gândesc: dacă toate grijile pe care ni le facem în legătură cu trupul nostru sunt atât de prostești, și nu ne vom mai preocupa deloc de el, cu siguranță nu va trece multă vreme și trupul va deveni inutil, eșuând în scopul lui, acela de a purifica sufletul. Grija față de trup este instinctivă, și se poate spune că este chiar datoria noastră. De ce ni se spune atunci că este ceva condamnat?

Dragii Mei copii, Eu nu condamn în nici un caz acest gen de grijă față de trup. Ascultați-Mă cu atenție, căci numai așa veți putea înțelege unde doresc să vă aduc. Iată, majoritatea celor care suferă de o boală sau de o infirmitate trupească sunt singurii vinovați pentru ele, fie din cauza vieții lor dezordonate și a dietei lor greșite, fie din cauza lipsei de castitate, chiar dacă aceasta nu se referă decât la gândurile lor impure. Deși nu au comis acțiunea în sine, ei se joacă cu păcatul, care este purtătorul morții. Nu mai vorbesc de toate celelalte excese și păcate ale voastre, căci acestea reprezintă o oroare în fața Mea, și conduc la declinul întregii lumi. Cei împovărați cu această povară a iadului nu vor putea cunoaște decât cu greu Împărăția lui Dumnezeu.

Să revenim acum la cei care suferă de boli și infirmități din cauza părinților și a strămoșilor lor. Ei sunt cei pe care doresc să-i protejez în primul rând de veninul acestei lumi, încă din pântecul mamei lor. Prin crucea pe care sunt nevoiți să o poarte în această lume, ei se maturizează de timpuriu, și astfel devin instrumente utile în mâna Mea. Căci spiritele lor se unesc cu Mine încă de la trezirea timpurie a sufletelor lor. Lumea îi privește cu dispreț, din cauza infirmităților lor fizice, dar în împărăția spiritului ei sunt cei dintâi, și foarte curând vor fi suficient de maturi pentru a intra în ea.

Mai există și un al treilea tip de bolnavi, care își datorează slăbiciunile muncii lor excesive pe pământ. Aceștia sunt de două feluri: cei care se îmbolnăvesc singuri din cauza prea marii lor lăcomii pentru bunuri pământești, și cei care sunt nevoiți să muncească în exces din cauza sărăciei.

Acestea sunt – pe scurt – principalele cauze ale suferinței pe pământ. Majoritatea celor care trăiesc astăzi pe planeta voastră suferă din cauza lor, iar Eu vă spun: ‘Eforturile voastre [de a vă elibera prin mijloace exterioare] sunt în zadar! Nu vă mai luați după aparențe, ci încercați să percepeți existența reală! Considerați suferințele voastre trupești răsplata justă a păcatelor voastre, și transformați-vă inima! Numai astfel vă veți putea însănătoși! Chiar dacă trupul vostru nu se va face bine, sufletul vostru se va vindeca! Eu nu am venit pe pământ – nici în trecut, și

nici acum – pentru a vă vindeca trupurile, ci sufletele. De aceea, nu mai încercați să aruncați crucea care vă este necesară pentru mântuirea sufletelor.

Scopul pentru care v-am creat este unul pur spiritual, iar voi nu vă uitați decât la cele pământești. De aceea, nu-Mi înțelegeți activitățile și intențiile născute din iubirea Mea. Eu nu vă voi părăsi, ci voi continua să vă suport cu iubirea Mea părintească, plin de răbdare, până când vă veți apropia de lumina divină. Căci iubirea Mea nu dorește rătăcirea voastră, ci transformarea voastră în bine, prin căință!”

Capitolul 7

Adevăratul efort pentru vindecare

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/89

Domnul: „Adevăr vă spun, dintr-o anumită perspectivă, tot ceea ce există pe pământ este bun și își revarsă binecuvântarea sa asupra voastră, dacă este folosit așa cum trebuie de trupul, sufletul și spiritul vostru. Celui pur, totul i se pare pur, căci noaptea nu mai există pentru cel care a devenit el însuși lumină. Atunci când este folosit însă în mod greșit și prostesc, prin încălcarea ordinii divine, chiar și cel mai bun lucru devine rău; în loc de binecuvântări și salvare, el aduce cu sine blesteme și dezastre.

De pildă, apa este un element indispensabil vieții tuturor ființelor umane, animalelor și plantelor, dar dacă omul și-ar face sălaș pe fundul oceanului, încercând să trăiască la fel ca un pește, el și-ar găsi imediat moartea. La fel ca și apa, focul este un element absolut necesar vieții, dar cel care se aruncă în foc în speranța că va primi astfel mai multă vitalitate se va transforma în curând în cenușă, pierzându-și inclusiv scânteia de viață de care dispunea.

Același lucru este valabil pentru toate lucrurile. Chiar și cele mai veninoase plante și animale reprezintă o binecuvântare pentru acest pământ, căci ele absorb toxinele din aer. Natura lor face ca otrava, alcătuită în întregime din spirite nefermentate ale naturii, să nu le afecteze viața. De aceea, lăsați aceste ființe să trăiască în arealele lor, căci ele sunt benefice pentru pământ. Dar mai presus de orice, aspirați să deveniți ființe umane perfecte! Da, deveniți la fel de perfecți ca și Tatăl vostru din ceruri, iar atunci nici chiar otrava plantelor și animalelor nu vă va mai putea face rău.

Deveniți ceea ce sunteți destinați să fiți, ceea ce au fost patriarhii voștri (n.n primii oameni de pe pământ), de care asculta întreaga natură. Dacă veți respecta învățăturile Mele, veți putea deveni stăpânii absoluți ai creației, conform ordinii prestabilite de Tatăl vostru. Abia atunci va dispărea dușmănia între voi, sau între voi și creaturile care vă sunt subordonate. Dacă nu respectați această ordine, va trebui să suportați vechiul blestem și toată discordia care rezultă din el.

În aceste vremuri, este necesară o mare forță pentru a putea instaura împărăția Mea pe pământ, iar cei care nu dispun de această forță, nu vor putea intra în ea. Mai târziu lucrurile vor deveni mai ușoare, dar chiar și atunci va fi necesară o anumită luptă interioară. Împărăția Mea nu permite să fie cucerită prea ușor pe acest pământ, deși viața pe această planetă este deja o luptă. Vă puteți imagina cât de grea trebuie să fie revelarea pe acest pământ a lumii de dincolo, fără de care nu se poate vorbi de o adevărată viață spirituală! Chiar și așa, lupta va fi una ușoară

pentru cei care îl vor iubi cu adevărat pe Dumnezeu! Iar acest lucru va trebui să-l spuneți tuturor prietenilor Mei, căci jugul meu este blând, iar povara impusă de Mine este ușoară!...

Toți cei care acceptă și respectă cu credință această învățătură vor atinge desăvârșirea în această viață, și nu vor cunoaște moartea, și nu o vor percepe în nici un fel. Căci cel care a cunoscut viața eternă încă în acest trup nu va simți, la despărțirea de el, decât o stare de eliberare beatifică în conștiința cea mai perfectă și mai pură, care corespunde existenței sale desăvârșite, absolut autentică și justă, iar sfera sa vitală și viziunea sa vor fi extinse la infinit”.

Capitolul 8

Salvarea în arca lui Noe

Marea Evanghelie a lui Ioan, III/13

„Iată, pe vremea lui Noe, când a venit potopul și a inundat pământul, care era locuit atunci de o umanitate coruptă până în străfundul sufletului, apele au ucis toți oamenii, cu excepția lui Noe și a micuței sale familii, a animalelor din arca sa, și, evident, a peștilor. Cum a reușit Noe să-și salveze viața sa și a familiei sale, în condițiile marelui potop? Iată, el și-a construit o arcă puternică, pe care furia revărsată a apelor a purtat-o ascultătoare pe spinarea sa!...

Din punct de vedere spiritual, marele potop continuă să afecteze și astăzi pământul. Iar Eu vă spun: potopul spiritual și de lungă durată nu este cu nimic mai puțin periculos pentru ființele umane de pe acest pământ decât cel natural.

Cum vă puteți salva de la înecul în apele potopului spiritual? E simplu: voi trebuie să faceți în plan spiritual ceea ce a făcut Noe în plan material! Altfel spus, dați acestei lumi ceea ce-i aparține ei, dar mai presus de orice, dați-i lui Dumnezeu ceea ce-i aparține lui Dumnezeu! ‘Arca lui Noe’ este adevărata smerenie din inima omului, iubirea lui pentru semenii săi și iubirea de Dumnezeu. Cel care este cu adevărat smerit și plin de o iubire pură pentru Dumnezeu, Tatăl său, și pentru semenii săi, și care aspiră să-i ajute atât cât îi stă în puteri, conform ordinii divine, va înnota fără probleme până la malul marelui ocean al păcatelor care a inundat această lume. La sfârșitul vieții sale pământești, când apele se vor retrage în profunzimile lor întunecate, arca sa își va putea găsi odihna binemeritată pe muntele Ararat din Împărăția vie a lui Dumnezeu, devenind acolo căminul etern pentru cel pe care l-a purtat deasupra apelor potopului spiritual”.

Capitolul 9

Cunoaște-te pe tine însuși!

Marea Evanghelie a lui Ioan, V/125

Domnul: „Faceți toate eforturile pentru a vă cunoaște pe voi înșivă. Examinați-vă viața, acțiunile comise, ca să nu ajungeți să spuneți la sfârșit: ‘Iată, eu am respectat toate poruncile divine timp de 10, sau chiar 20 de ani, și totuși mă găsesc în același punct de plecare, fără să fi avansat nici măcar cu un pas... Nu am trăit nici o iluminare, și nu percep aproape nimic din așa-numita viață eternă’. Ce anume îi lipsește unui asemenea om?

Adevăr vă spun: examinați-vă cu atenție, dacă nu cumva în inima voastră au pătruns gânduri lumești, orgoliul de a fi mai presus de semenii voștri, zgârcenia – sora mai mică a lăcomiei – ambițiile exagerate, judecarea prea aspră a celor din jur, dorința de a avea întotdeauna dreptate, pasiunile carnale, și tot felul de alte asemenea lucruri care mențin sufletul captiv. Cine nu depășește cu adevărat aceste pasiuni nu va cunoaște împlinirea promisiunii, adică realizarea pleneră a adevărului spiritual. Comparați mustul cu vinul cel pur. Atâta vreme cât mustul va mai conține elemente străine și grosiere, el va fermenta și nu va cunoaște puritatea. După ce aceste elemente vor fi însă înlăturate, el va deveni din ce în ce mai liniștit în butoi (nu va mai spumega), se va limpezi și se va transforma într-un vin pur și strălucitor.

Sunt mulți aceia care nu mai au decât un pas mic pentru a dobândi Împărăția lui Dumnezeu în inimile lor, dar nu reușesc acest lucru pentru că nu se auto-examinează suficient de des și nu sunt conștienți de elementele pământești (minore) care mai sunt încă atașate de sufletul lor. Dacă ar face mai frecvent asemenea introspecții, ei și-ar da seama că sunt încă foarte sensibili, și că sufletul lor este încă foarte ușor de ofensat pentru lucruri absolut neînsemnate.

Unii ar putea spune: ‘Da, dar cum rămâne cu onoarea omului?’ ‘E adevărat, este răspunsul Meu, omul trebuie să aibă simțul onoarei, dar aceasta ar trebui să fie de cel mai nobil tip’. Dacă un om slab din punct de vedere spiritual v-a insultat, nu-i purtați ranchiună; mai bine mergeți la el și spuneți-i: ‘Prietene, tu nu mă poți insulta, căci eu te iubesc pe tine și pe toți oamenii. Îi binecuvântează pe cei care mă blestemă și pe cei care îmi fac rău, și nu am de gând să fac decât bine, din toate puterile mele. Te avertizez totuși că nu este bine să insulti pe altcineva. Nu mai repeta acest lucru, dacă dorești să fii mântuit. Dacă vei continua să dai curs acestei pasiuni, mai devreme sau mai târziu, vei întâlni pe cineva care nu va fi dispus să te ierte și care ți-ar putea provoca mari neplăceri’.

Asta înseamnă onoare, în înțelesul cel mai nobil al cuvântului: să-i vorbești celui care te-a insultat fără nici un pic de mânie în inima ta. Câtă vreme mai păstrați chiar și cel mai mic grăunte de mânie în inima voastră, manifestând amărăciune și lipsă de prietenie față de cel care v-a insultat, înseamnă că în sufletul vostru mai există încă destul orgoliu și iubire de sine, suficient cât să împiedice fuziunea voastră cu Spiritul Luminii Mele.

Sunt atâția săraci care vă solicită pomana, iar voi le-ați putea da cu ușurință de o mie de ori mai mult decât faceți acum. Dar voi vă revoltați împotriva tupeului lor, le arătați ușa și le dați de înțeles că nu trebuie să apeleze de fiecare dată la voi, căci nu vor mai primi nimic.

Evident, cerșetorii merită și ei o anumită mustrare, dar cel care se poartă astfel cu un om sărac nu este nici el suficient de matur pentru împărăția Mea. Căci soarele Meu strălucește în egală măsură asupra celor buni și asupra celor răi, pentru beneficiul întregii creații.

Aceeași rază care luminează palatul unui rege și care coace strugurii care dau vinul cel mai nobil, strălucește și asupra colibeii celui sărman, și nu se enervează auzind orăcăitul broaștelor și scârțâitul greierilor. Simțul exagerat al economiei nu este prea departe de lăcomie, și nu stimulează viața. Dacă el devine chiar un viciu, sufletul nu se va transforma niciodată în vinul pur și spiritual al vieții.

Numai cel care dăruiește cu mare bucurie poate intra în împărăția Mea, evident, atâta vreme cât în sufletul lui nu există alte defecte. El nu trebuie să se supere pe cel sărman care îi cere pomană în mod repetat, chiar dacă a făcut-o deja de mai multe ori.

Așadar, vă repet: analizați-vă cu atenție și ridicați-vă până la nivelul pe care puteți percepe cu ușurință lumina vieții, ca să puteți fi siguri că v-ați eliberat de toate deșeurile acestei lumi”.

Capitolul 10

La ceasornicar

Apusuri preschimbate în răsărituri, cap. 21

„Da, dragă Doamne, ai dreptate! Te iubesc și am cel mai mare respect pentru Tine, din cauza înțelepciunii Tale și a puterii, iubirii, răbdării și perseverenței care derivă din ea. Singurul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să-mi vorbești mai blând, să nu-mi mai reamintești tot timpul de blestemul greu care apasă asupra mea. Dacă ai fi procedat așa, m-aș fi îndrăgostit de multă vreme definitiv de Tine. Cuvintele Tale extrem de pătrunzătoare mă umplu mai degrabă de un fel de teamă și de revoltă, decât de iubire. De aceea, vorbește-mi mai blând, iar eu Te voi iubi din toate puterile mele”.

Domnul: „Prietene, vrei să spui că nu îți recunosc înalta valoare? Crezi că numai cine te măgulește, sau cel care – din respect – nu îndrăznește să îți spună adevărul în față, îți este un prieten adevărat? O, crede-Mă, te înșeli amarnic! Tu faci parte dintre aceia care nu au nici măcar un singur os bun în trupul lor! Nici măcar o singură faptă nobilă de iubire nu îți împodobește sufletul. Au fost momente când faptele tale au părut bune și nobile în fața lumii, dar în realitate ele au fost cât se poate de rele! Căci toate acțiunile tale aveau o natură politică, malefică, și în spatele lor se ascundea un plan secret de putere.

Când dădeai de pomană, toată lumea trebuia să fie avizată de acest lucru. Spune-Mi, așa te-a învățat Evanghelia, ca mâna dreaptă să știe ce face stânga?!

Când dădeai cuiva un așa-zis sfat bun, nu știau cum se făcea, dar mai devreme sau mai târziu apa ajungea să curgă numai pe la moara ta.

Când le vorbeai oamenilor cu condescendență, o făceai numai pentru a le arăta cu claritate celor simpli că se află mult sub poziția ta socială.

Când le vorbeai oamenilor cu blândețe, vocea ta semăna cu cântecul sirenelor, sau cu râsul hienelor din spatele tufișului. În realitate, erai cel mai crud dintre prădători.

Pe scurt, nu ai făcut absolut nimic bun; erai scufundat în totalitate în iad. Domnul Dumnezeu tău are acum milă de tine. El vrea să te elibereze de cătușele iadului, dar crezi că ar putea să o facă dacă nu îți arată felul în care ești în realitate?

Nu ai văzut niciodată pe pământ ce face ceasornicarul cu ceasul stricat, pentru a-l repara, astfel încât să devină din nou folositor? Iată, el desface ceasul în cele mai mici componente ale sale, le examinează cu atenție, repară ce s-a stricat, curăță rugina și completează piesele care lipsesc. La sfârșit, el reassemblează ceasul, ca să vadă dacă merge. Crezi tu că un asemenea ceas complet stricat ar mai merge

vreodată dacă ceasornicarul s-ar limita să-i lustruiască suprafața exterioară, lăsând neschimbat interiorul său?!

Tu ești tot un fel de mecanism, la fel ca și ceasul din parabola noastră, în care nici măcar o singură rotiță nu funcționează corect! Dacă vrei să te transformi în bine [să fii reparat], va trebui să îți desfac ființa coruptă în cele mai mici componente ale sale. Tot ce există în tine va trebui adus în lumina adevărului etern și incoruptibil, pentru ca tu să te poți vedea, dându-ți seama ce anume nu funcționează corect în ființa ta.

Până când nu îți vei recunoaște singur toate infirmitățile, crezi tu că o perie, o pilă, un clește și un șmirghel vor fi suficiente pentru a te remodela ca ființă umană potrivit ordinii lui Dumnezeu, transformându-te într-un om cu desăvârșire nou? Căci ceea ce ești la ora actuală este ceva cu totul nefolositor. Și de vreme ce Eu fac toate acestea, în locul tău, nu crezi că merit iubirea ta?”

Capitolul 11

Binecuvântarea rugăciunii

Ida Kling, 23.02.1893

„Dragii Mei copii! Calea către inima Mea este rugăciunea. Orice rugăciune este susținută de o putere secretă care curge din inima Mea. Cu cât vă rugați mai mult, cu atât mai multă putere pot revărsa Eu asupra voastră și cu atât mai apropiată va fi relația voastră cu Mine. Oricine se apropie de Mine cu o rugăciune nu va rămâne fără răspuns, fără o consolare, fără o dovadă a iubirii și prezenței Mele.

Evident, atunci când spun rugăciune, Eu mă refer la o rugăciune absolut sinceră, născută din profunzimile cele mai intime ale inimii, și nu doar din vârful buzelor, fără ca inima să simtă ceva. Rugăciunea trebuie să însemne ceva mai mult decât o datorie, un tribut, o convingere că Mi se datorează așa ceva. Pentru Mine, acest gen de convingeri nu înseamnă rugăciuni. Dacă rugăciunea nu încălzește inima, ci o împietrește și mai tare, aș prefera să nu vă mai rugați deloc.

Nu trebuie să vă rugați Mie numai în vremuri de restriște, căci Eu nu sunt un Dumnezeu al Urgențelor; ori de câte ori norocul vă surâde, voi uitați cu desăvârșire de Dumnezeuul la care ați apelat anterior! Vă amintiți apoi de El numai când aveți din nou nevoie de ajutorul Lui. Nici acestea nu sunt rugăciuni autentice (deși, de cele mai multe ori, sunt nevoit să Mă mulțumesc cu ele!).

Rugăciunea adevărată înseamnă o viață trăită în rugăciune, alături de Mine și întru Mine. Numai cine trăiește o asemenea viață poate cunoaște viața eternă, și acela nu va mai vedea, simți sau gusta moartea!

Se poate spune că cei care își trăiesc viața în conformitate cu cuvântul Meu se roagă neconștient. La fel, cei care Mă poartă în inimile lor se roagă continuu, căci gândurile lor sunt direcționate întotdeauna către Mine și către iubirea Mea, și tot ce fac aceștia, ei îmi consacră Mie. Iar bucuria lor cea mai mare este să se afle într-o comuniune continuă cu Mine și să-Mi servească prin iubirea din inimile lor. Asta înseamnă să te rogi în inima ta, fără încetare. Oricine procedează așa, va cunoaște binecuvântarea și grația Mea.

Acestea au fost cuvintele de binecuvântare pe care vi le-a adresat astăzi Tatăl vostru, Iisus. Amin”.

Capitolul 12

Adevărata credință

Robert Blum, II/280

„Nu este ceva rău să purtați discuții despre Mine și despre împărăția Mea. Dar mult mai bine ar fi dacă ați lucra din greu pentru instaurarea ei pe pământ. Așa cum este firesc, cunoașterea vine înaintea acțiunii. Dar odată ce știți ce aveți de făcut, va trebui să treceți la acțiune. Chiar și la cea mai mică acțiune va exista o reacție; în schimb, simpla cunoaștere, nedublată de acțiune, nu poate da naștere vreunei reacții.

La ce i-ar folosi unui olar să cunoască la perfecțiune arta olăritului, dar să nu o aplice niciodată în viață, făcând măcar un vas, cât de simplu? Credința este și ea o știință, dar a inimii. Atâta vreme cât nu faceți nimic, ea rămâne însă o cunoaștere moartă. Teoria nu poate prinde viață decât prin practică!”

Capitolul 13

Școlile profeților: calea către perfecțiunea spirituală

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/56 (10)

Întrebat în legătură cu vechile școli ale profeților, Domnul a răspuns: „... Erau aleși numai cei născuți din părinți care se temeau de Dumnezeu și care erau puri încă de la naștere, fiind apoi bine educați. Și evident, numai cei care erau perfect sănătoși și puternici din punct de vedere fizic. Acești băieți erau acceptați în aceste așa-zise școli ale profeților, conduse de judecători și de preoți [israelieni], al căror spirit era plinar trezit. Mai întâi, ei erau învățați să scrie, să citească și să socotească. Apoi erau instruiți în cunoașterea Scripturilor – în principal, cărțile lui Moise –, precum și în geografie și etnologie (atât cât se cunoștea pe vremea aceea despre pământ).

Viitorilor profeți li se cerea să recunoască poruncile lui Dumnezeu, dar mai ales să le respecte cu strictețe și în mod voluntar, din proprie voință. Simultan, în funcție de vârsta și de gradul lor de dezvoltare spirituală, erau supuși la diferite teste și încercări, pentru a afla pe pielea lor care este gradul lor de rezistență în fața tentațiilor acestei lumi.

Dar mai presus de orice, băieții trebuiau protejați în fața indolenței, care este mama tuturor păcatelor și a tuturor nenorocirilor. De aceea, ei erau supuși la tot felul de munci fizice, în funcție de puterea trupului lor.

După ce ajungeau la maturitate și deveneau suficient de puternici în arta abnegației și a negării de sine, ei erau conduși pe calea sinelui lăuntric, cu ajutorul științei analogiilor, până când ajungeau să aibă o credință foarte fermă. Încă din copilărie, ei erau învățați să își cultive o voință de nezdrunțat, prin fuziunea ei cu voința lui Dumnezeu. Acest lucru le dădea posibilitatea să dea multe semne oamenilor, căci voința lor era una cu voința lui Dumnezeu, iar credința lor, care era

lumina vie coborâtă din ceruri, nu mai permitea nici o îndoială în inimile lor iluminate.

După ce atingeau în acest fel ordinea vie și autentică, asupra adeptilor cobora Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, în funcție de nivelul atins de fiecare în parte (adică de credința lor și de gradul de fuziune cu voința lui Dumnezeu). Coborârea Duhului Sfânt asupra lor le permitea o lărgire a viziunii interioare, astfel încât ei puteau vedea în imagini corespondente evenimentele care se vor petrece în viitor, pe care le-au și lăsat drept mărturie pentru generațiile ulterioare.

Cei care atingeau această stare și care aveau asemenea viziuni, auzeau inclusiv Cuvântul Interior, deci vocea lui Iehova înlăuntrul lor. Învățăturile pe care le propovăduiau ei în fața oamenilor erau în realitate Cuvântul viu al lui Dumnezeu, pe care ei îl auzeau direct din gura lui Iehova, care sălășluia în ființa lor.

Iată, acestea erau școlile profeților: niște școli ale vieții, în care oamenii erau instruiți să devină profeți.

Au existat însă și alți oameni pioși, care au crezut dintotdeauna în Dumnezeu și L-au iubit din inimile lor, devenind profeți fără a trece prin școlile menționate mai sus...

Multe asemenea școli vor fi create în viitor. Din ele se vor naște însă mulți profeți falși, și prea puțini autentici, în acord cu voința lui Dumnezeu.

Căci adevăr vă spun: în vremurile care vor veni, nu vor fi profeți și clarvăzători autentici decât aceia care vor crede în Mine și care Mă vor iubi pe Mine mai presus de orice, care își vor iubi semenii la fel de mult ca pe ei înșiși, și care vor urma cu strictețe învățăturile Mele. Nu orice om care va striga: 'Doamne, Doamne!' va putea intra automat în împărăția Mea, ci numai cei care vor respecta cu fermitate voința Mea, în conformitate cu învățăturile Mele. De aceea, nu vă limitați să rămâneți doar niște ascultători leneși, ci începeți să puneți imediat în practică cuvântul Meu, căci numai așa veți putea pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu.

Nu trebuie să credeți însă că Împărăția lui Dumnezeu a vieții interioare va veni la voi prin semne exterioare, cu pompă și lux, căci ea se află înlăuntrul vostru. Cine o caută în interior și nu o găsește, degeaba o va căuta în lumea exterioară sau în stele.

Calea către adevărata Împărăția vie a lui Dumnezeu este foarte îngustă, și de multe ori este blocată de măcăcini. Numele ei este smerenia și negarea totală de sine. Pentru ființele lumești, ea este de netrecut.

Cel care crede însă în Mine și care îmi respectă poruncile nu va fi rănit de măcăcini pe calea către Împărăția lui Dumnezeu. Singurul lucru care pare dificil este începutul. Dacă aspirantul își păstrează însă seriozitatea și nu este slăbit de tot felul de considerente lumești, realizarea Împărăției lui Dumnezeu nu va fi un proces dificil pentru el, căci această căutare continuă, sinceră și serioasă a Împărăției lui Dumnezeu reprezintă în sine un jug blând și o povară ușoară impusă de Mine. Iar cei mai însetați dintre ei vor auzi întotdeauna vocea Mea, care le va striga cu tărie: 'Veniți la Mine, toți cei slabi și oprimați, căci Eu vă voi întâmpina mai devreme de jumătatea drumului, vă voi întări și vă voi revigora!'

În schimb, cei care vor striga: „Doamne, Doamne!”, dar își vor orienta privirea mai degrabă către cele lumești, căutând doar în trecut Împărăția lui Dumnezeu, le voi spune: „De ce Mă strigați pe Mine, voi, cei cu preocupări lumești?! Inima Mea nu v-a recunoscut niciodată. Nu veți primi alt ajutor decât din partea preocupărilor voastre!”

Adevăr vă spun: atât timp cât se vor afla în această lume, acești oameni nu vor găsi cu ușurință adevărata Împărăție a lui Dumnezeu, cea dinlăuntrul lor, și ei se vor dovedi învățători, clarvăzători și profeți slabi pentru semenii lor. Chiar și în lumea de dincolo, acestor suflete pe jumătate moarte le va fi infinit mai greu să găsească în interiorul lor adevărata Împărăție a lui Dumnezeu.

De aceea, orice om ar trebui să lucreze pentru acest scop în fiecare zi a vieții sale, căci după zi vine noaptea, iar pe întuneric este greu să mai lucrezi”.

Capitolul 14

Alte lămuriri legate de viața alături și separat de Dumnezeu

Casa Domnului, I/4 (4-5)

Domnul: „Cine se atașează prin iubirea sa de lumea materială va fi zdrobit de puterea morții, trăind consecințele acesteia în planul materiei. În schimb, cine își orientează iubirea către Mine va fuziona cu sursa iubirii și a vieții, devenind din ce în ce mai viu”.

Casa Domnului, I/160 (7)

Domnul: „Conform legii, oamenii nu trebuie să aibă decât o singură preocupare, și anume revelarea lui Dumnezeu, Tatăl lor preasfânt. Ei trebuie să facă acest lucru întotdeauna, nu doar atunci când sunt în nevoie, mergând pe calea cea dreaptă și plină de iubire. Cel care L-a descoperit și care a înțeles că El este posesiunea cea mai de preț nu trebuie să-i mai întoarcă niciodată spatele, ci trebuie să rămână alături de El, căci în caz contrar va trăi pierderea conștiinței de sine cu mult înainte de jumătatea drumului de întoarcere, și abia după multe experiențe amare va fi nevoit să recunoască faptul că este incapabil să realizeze ceva fără Mine”.

Casa Domnului, I/160 (8-10)

Domnul i se adresează lui Adam: „Când cineva îmi strigă Numele cu spatele la Mine, Eu nu îl voi auzi, până când nu își va întoarce fața și inima către Mine. Și încă ceva: această întoarcere cu fața va fi supusă unui test dificil, care să-Mi arate cât de serios este el în inima lui, iar Eu nu voi asculta nici un alt cuvânt decât cele care izvorăsc direct din inima lui. Urmărește să înțelegi cât mai bine aceste cuvinte și nu-Mi mai întoarcă niciodată spatele. În schimb, lasă-te condus și ghidat numai de Mine, oriunde consider Eu că trebuie să fii condus”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/139 (6-7)

Domnul i se adresează lui Iuda Iscariotul: „Cel care prețuiește și iubește lumea exterioară, își va primi mai devreme sau mai târziu răsplata pe care această lume o ține întotdeauna pregătită pentru prietenii ei: moartea! Împărăția Mea nu face parte din această lume, iar cel care se află de partea Mea va fi răsplătit cu viața eternă! Încearcă să înțelegi aceste cuvinte în inima ta lumească”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/149 (16)

Domnul: „Cine își iubește viața trupească din cauza lumii exterioare, își va pierde viața sufletului. Cine nu își iubește trupul, ci Mă preferă pe Mine, își va salva sufletul și va trăi alături de Mine, de-a pururi, în împărăția Mea”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IX/118 (24, 25)

Domnul i se adresează unui scrib încăpățânat, care insistă asupra nenorocirilor care se abat asupra multor credincioși: „Norocul sau ghinionul celor inspirați direct de Dumnezeu se află întotdeauna pe mâinile cele mai bune cu putință, căci ei știu de ce au fost trimiși în această lume și de ce trebuie să sufere. Ei nu se tem de moartea fizică, întrucât poartă deja în ei viața eternă a sufletului, și implicit atotputerea spiritului lui Dumnezeu. Ce are, prin comparație, omul care nu dispune decât de plăcerile sale lumești? Ce îi va mai rămâne lui la sfârșit? Doar moartea, căci viața nu se va arăta unei asemenea persoane, al cărei destin final nu poate fi altul decât disperarea”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/217 (13, 14, 17-18)

Șeful iluminat al esenienilor răspunde la întrebarea unui grec care dorește să afle ce trebuie făcut pentru a obține ajutorul lui Dumnezeu: „Mai presus de orice, noi avem datoria să credem în inimile noastre în Dumnezeu, să-i respectăm poruncile în toate împrejurările, să-L iubim mai mult decât pe oricine altcineva, și să ne iubim semenii la fel de mult ca și pe noi înșine. Cine nu va proceda în acest fel nu va fi auzit de Dumnezeu!

Eu și frații mei procedăm astfel, și avem dovezi incontestabile că Dumnezeu ne ascultă cu bucurie și întotdeauna cererile, cu condiția să nu cerem te miri ce prostii nerezonabile. De aceea, întoarceți-vă cu credință către Dumnezeu în inimile voastre, la fel cum ați face-o cu tatăl vostru”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, VIII/16 (10, 11)

Cuvintele de rămas bun ale Domnului adresate înțelepților indieni convertiți: „Tatăl este bun și nu își găsește plăcerea în suferințele oamenilor, dar nici nu le împiedică atunci când oamenii sunt copleșiți de boală, dacă L-au uitat pe Tatăl lor din cauza atașamentelor lor lumești, dacă și-au pierdut credința și au intrat singuri în anumite situații din care apoi nu mai știu cum să iasă. Pășiți pe calea pe care v-am indicat-o Eu și nu veți avea de suferit, iar plecarea voastră din această lume va fi una ușoară”.

Casa Domnului, II/51 (105)

Domnul: „Adevăr vă spun, cel care Mă urmează pe Mine pășește pe calea cea dreaptă, și nu se va rătăci de pe calea care duce către viața eternă. Cine ar dori să meargă noaptea prin pădure, căutând cărarea, fără lumină? Pădurea este această lume, iar cărarea este viața lumească a omului, iar încarnarea sufletului în corp este noaptea cea întunecată. În schimb, Eu sunt Lumina care vă ghidează, la fel cum sunt Calea și Viața Eternă, destinația voastră”.

Marea Evanghelie a lui Ioan, IV/166 (6)

Domnul: „Când totul de devenit celest în ființa umană, mediul în care trăiește devine și el celest. Zilele sale devin celeste, iar nopțile sale se umplu de pacea cerului și de lumina cea mai splendidă, dar numai pentru sufletele pure, aflate în fuziune cu spiritele lor”.

Casa Domnului, III/10 (9)

Arhanghelul Uriel: „Viața noastră este viața lui Dumnezeu! Noi putem trăi oricând și oriunde dorim. Atunci când înțelegem motivul vieții și când ne orientăm inimile către Dumnezeu, noi trăim deja viața perfectă, indiferent dacă ne mai aflăm în corp sau am trecut în lumina spiritului”.

Soarele spiritual, I/98 (13)

Domnul le vorbește sufletelor ajunse în împărăția spiritelor: „Alături de Mine, totul vă va fi posibil; fără Mine, nu veți putea face nimic. De aceea, viața alături de Mine este întotdeauna bună și fericită, în timp ce în afara Mea nu există nici o existență durabilă. Căci Eu singur sunt calea, adevărul și viața. Oricine rămâne în Mine, prin iubirea lui, astfel încât și Eu să rămân cu el, beneficiază de lumină, de viață și de adevărul suprem!”